தொல்காப்பியத் தமிழர்

இலக்கிய வரிசை

2

இலக்கிய வரிசை 2.

தொல்காப்பியத் தமிழர்

*

ஆக்கியோன்:
சாமி. சிதம்பரனூர்

*

விற்பனை உரிமை:
ஸ்டார் பிரசுரம்
திருவல்லிக்கேணி சென்னை 5.
மேலக்கோபுரத் தெரு மதுரை

முதற்பதிப்பு பிப்ரவரி 1956

விலை ரூ. 2–4–0

வெளியிட்டோர்:
சாமி. சிதம்பரனர்
என். 9, ஏழாவது தெரு, சவுராஷ்டிர நகர்
சென்னை-24.

பாரதி பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-1

பொருள் அடக்கம்

ஆக்கியோன் முன்னுரை

தமிழரைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி நூல்கள் எத்தனை எத்தனையோ வெளிவந்திருக்கின்றன : தமிழ் மொழியைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி நூல்களும் எத்தனையோ வெளிவந்திருக்கின்றன. தமிழரைப்பற்றிய உண்மை வரலாற்று நூல்கள் இன்னும் வெளி வரவேண்டும். தமிமொழியைப் பற்றிய நூல்களும் இன்னும் வெளிவர வேண்டும்.

பழந்தமிழர் வரலாற்றைக்காணத் தமிழ் இலக்கியங்களையே ஆதரவாகக்கொள்ள வேண்டும். தமிழ் இலக்கியங்களில்தான் பழந்தமிழர் பண்பாடுகளையும், வரலாறுகளையும் தெளிவாகக் காணமுடியும். பழந்தமிழர் நாகரிகத்தை விளக்குவன பழந் தமிழ் நூல்களே தான்.

தமிழர்களைப் பற்றித், தமிழ் இலக்கிய உண்மைகளை உணராதவர்களால் எழுதப்பட்ட வரலாறுகளே இன்று மலிந்து கிடக்கின்றன. ஒரு பழமையின் உண்மையைக் கண்டறிய வேண்டுமானுல் அதற்குத் துணைசெய்யும் கருவிகள் இரண்டு ; ஒன்று உள் ஆதரவு , மற்றொன்று வெளி ஆதரவு. உள்ளாதரவை அகச்சான்று என்பர் : வெளி ஆதரவைப் புறச்சான்று என்பர். உண்மையை அறிவதற்குப் புறச்சான்றை விட அகச்சான்றே சிறந்தது.

தமிழர் வரலாற்றைப் பற்றி வெளி நாட்டினர் பலவாறு கூறுகின்றனர். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே பயிற்சியில்லாத சரித்திரக்காரர்கள் என்னென்னவோ சொல்லுகின்றனர். இவர்கள் கூறுவதைவிடப் பழந்தமிழ் நூல்களைக்கொண்டு தமிழர்நாகரிகத்தை ஆராய்ந்தறிவதே சிறந்த முறையாகும். இவ்வுண்

மையை ஆராய்ச்சியாளர்கள் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளு கின்றனர்.

தொல்காப்பியர் காலத்துத் தமிழர் வாழ்வைப்பற்றி அனை வரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். குறிப்பாகத் தமிழ் மக்கள் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். இதனுல் பழந்தமிழர் வாழ்வைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளலாம்: பழந்தமிழர் வரலாறு : நாகரிகம்: ஆகியவைகளைப்பற்றி அறிந்துகொள்ளலாம். தமிழ் இலக்கியத் தின் சிறப்பைப் பற்றியும், வளர்ச்சியைப் பற்றியும் புரிந்து கொள்ள முடியும். இதுவே இந்நூலை எழுதியதன் நோக்கம்.

தமிழகத்திலே இன்று இன வெறுப்புத் தலைவிரித்தாடு கிறது. மொழி வெறுப்பு முறுக்கேறி நிற்கின்றது. நாகரிக வெறுப்பு நடன மாடுகின்றது. வரலாறு, நாகரிகம், பண்பாடு, என்ற பெயர்களைச் சொல்லித் தமிழ் மக்களிடையிலே கலகத் தீயை மூட்டி விடுகின்றனர் சிலர். இத்தகைய வெறுப்புத் தீ அணைக்கப்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் தமிழர் முன் னேற்றமடைவர் ; தமிழ்மொழி வளர்ச்சியடையும்.

சில ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் பண்டைத் தமிழர்கள் நாகரிகம் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்று தாமாகவே ஒரு முடிவு செய்து கொள்ளுகின்றனர். அவர்கள் முடிவு இன்று உருவாகி வரும் புதிய சமுதாயத்தை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு செய்யப்பட்ட முடிவாகும். இன்று உருவாகி வரும் புதிய சமு தாய முறை பண்டைத் தமிழகத்தில் இருந்தது என்று காட் டவே அவர்கள் முயல்கின்றனர். “இன்று உருவாக வேண்டும் என்று நாம் நினைக்கின்ற புதிய சமுதாய முறை புதுமையான தன்று. பண்டைத் தமிழர்களிடமிருந்த சமுதாய முறைதான்” என்று மெய்ப்பிக்கவே அவர்களுடைய அறிவையும் ஆராய்ச்சி யையும் பயன் படுத்துகின்றனர்.

“பண்டைத்தமிழர் உன்னதமான உயர்ந்த வாழ்க்கை யிலே இருந்தனர். அந்நியரால் அவர்களுடைய உன்னத வாழ்க்கை நாசமாக்கப்பட்டது. ஒற்றுமையும் நாகரிகமும்

நிறைந்த தமிழர் சமுதாயம் வேற்ருரால் உருக்குலேந்தது. தமிழர்களின் பண்டைப் பண்புகள் மறைந்தன. மாற்ருர்களின் பண்புகள் தமிழரிடம் குடிகொண்டன." இக் கொள்கையைப் பரப்புவதே இந்தப் புதிய ஆராய்ச்சியாளர்களின் நோக்கம்.

ஒரு சமுதாயம் எவ்வளவுதான் நிலே குலேந்தாலும், எத்தனே ஆண்டுகள் மாற்ருனுக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்தாலும் அச்சமுதாயத்தின் பண்பாட்டை அடியோடு மாற்றிவிட முடியாது. பழய பண்பாடு, புதிய நாகரிகத்துடன் கலந்து வளர்ந்து கொண்டுதான் வரும். இந்த உண்மையை ஆராய்ச்சியாளர்கள் மறந்துவிடக் கூடாது.

மக்கள் வாழ்வு நாளாக நாளாக நாகரிகப் படியிலே முன்னேறிக் கொண்டுதான் வருகின்றது. கிழேயிருந்து மேலே போவதுதான் நாகரிகம் ஆகும். உயர்ந்த நிலேயிலிருந்த நாகரிகம் வரவரத்தாழ்ந்துகொண்டே வருகிறது என்பது வரலாற்று முறைக்கு மாருன கருத்து. ஒரு பழய சமுதாயத்தைப் பற்றி ஆராயும்போது இந்த உண்மையையும் உள்ளத்தில் வைத்துக் கொண்டுதான் ஆராயவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அச்சமுதாயத்தின் உண்மைப் பண்பாட்டைக் கண்டறிய முடியும்.

உலகில் பல நாடுகள்—பல நாட்டு மக்கள் காட்டுமிராண்டிகளாக வாழ்ந்த காலத்தில் தமிழ் மக்கள் உயர்ந்த நிலேயிலே வாழ்ந்திருந்தனர். தமிழ் மக்களுடைய நாகரிகம் மற்றவர்களேக் காட்டிலும் சிறந்திருந்தது. தமிழர்கள் விவசாயத்திலே தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். நல்ல அரசியல் அமைப்பைக் கொண்டிருந்தனர். வாணிகம், கைத்தொழில் முதலியவைகளில் உயர்ந்திருந்தனர். நல்ல கட்டுத்திட்டமுள்ள சமுதாயமாகவாழ்ந்தனர். இந்த உண்மைகளேப் பண்டைத் தமிழ் நூல்களால் நாம் காணலாம். தமிழ் நூல்களில் முதல் நூலாகிய தொல்காப்பியமும் இவ்வுண்மைகளே நமக்குக் காட்டுகின்றது.

இன்று நடப்பது விஞ்ஞான யுகம். விஞ்ஞான வளர்ச்சி காரணமாகப் பண்டைப் பழக்கங்கள் சிலவற்றைத் தவறு என்று

சொல்லுகின்றோம். பண்டை மக்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கைகள் சிலவற்றை மூடநம்பிக்கைகள் என்று மொழிகின்கிறோம். விஞ்ஞான அறிவுக்கு ஒத்துவராத சில பழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளும் பண்டைக்கால மக்களிடம் இருந்தன. நாகரிகம் பெற்ற எல்லா இனத்தினரிடமும் இவைகள் இருந்தன. தமிழர்களிடமும் இத்தகைய பழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளும் இருந்தன வென்பதில் வியப்பில்லை.

தமிழ் இலக்கியங்களை நன்ருகக் கற்றவர்களுக்கு இவ்வுண்மை தெரியும். இவ்வுண்மையை உணர்ந்த புலவர்களில் கூடச் சிலர் இதை மறைக்கின்றனர். " தமிழர்களிடம் எவ்விதமான பொருந்தாப் பழக்கமும் இருந்ததில்லை. எந்தக் குருட்டு நம்பிக்கையும் இருந்ததில்லை. இன்றைய விஞ்ஞான அறிவு பெற்ற பகுத்தறிவாளர்களைப் போலவே அன்றும் வாழ்ந்தனர். தமிழ் நாட்டிலே புகுந்த ஆரியர்கள் தாம் பொருந்தாப் பழக்க வழக்கங்களையும், குருட்டு நம்பிக்கைகளையும் தமிழர்களிடம் புகுத்தினர் " என்று கூறுகின்றனர். இவர்கள் கூற்று வெறுப்பையே அடிப்படையாகக் கொண்டது. இவர்கள் வடமொழியில் கொண்டிருக்கும் வெறுப்பும் இதற்கொரு காரணம்.

ஆரியர்கள் தாம் பொருந்தாப் பழக்க வழக்கங்களையும், மூட நம்பிக்கைகளையும் தமிழரிடையிலே புகுத்தினர் என்பது உண்மையன்று. இது உண்மையானுல்—இன்றுள்ள பழந்தமிழ் நூல்களிலே இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய நூல் ஒன்றுகூட இல்லை என்று தான் கொள்ளவேண்டும், தொல்காப்பியமும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின் தோன்றிய நூல் என்று தான் கருதவேண்டும். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தான் ஆரியர்கள் இந்நாட்டுக்கு வந்தார்கள் என்று பெரும்பாலான சரித்திராசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். ஆதலால் இந்த முடிவுதான் ஏற்படும்.

" நமது முன்னோர்களிடம் இருந்த பழக்க வழக்கங்களிலே சில இக்காலத்திற்கு ஏலாதன : நம்பிக்கைகளிலே சில, அறிவுக்

குப் பொருத்தமற்றவை ; இவ்வுண்மை தமிழ் நூல்களில் காணப்படுகின்றன" என்று கூறுவதனால் நமக்கு இழுக்கு ஒன்றும் இல்லை. முன்னோர்களைப் பழிப்பதாகவும் ஆகாது. மக்களின் பழக்க வழக்க நம்பிக்கைகள் அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தின் நிலைமையை ஒட்டியே வளர்ந்து வந்தன; என்ற வரலாற்று உண்மையைத்தான் இது காட்டும். ஆதலால் பழய நூல்களில் காணப்படும் தமிழர்களின் உண்மை நாகரிகத்தை எடுத்து காட்டுவதே சிறந்தது. இதுவே நமதுமுன்னோர் வரலாற்றை அறிவதற்குத் துணை செய்யும். நமக்குப் பிடிக்க வில்லை யென்பதற்காக, உண்மையை மறைப்பது தவறு. இது வரலாற்றையே சிதைப்பதாகும்.

தொல்காப்பிய காலத்திலே தமிழர்களிடம் இருந்த நாகரிகம் தமிழர்நாகரிகம் என்றுதான் எண்ண வேண்டும். அந்த நாகரிகம் ஆரியருக்கும் தமிழர்க்கும் ஒத்த நாகரிகமாகத்தான் காணப்படுகின்றது. தொல்காப்பியத்தில் ஆரியர் என்றபெயரோ திராவிடர் என்ற பெயரோ காணப்படவில்லை.

இந்தியாவின் அடிப்படை நாகரிகம் ஒன்றுதான் என்று கூறும் சரித்திராசிரியர்கள் உண்டு. "இந்திய மக்கள் வணங்கும் தெய்வங்கள் ; பிறப்பு, இறப்பு பற்றிய நம்பிக்கைகள். நீதி அநீதி இவைகளைப் பற்றிய முடிவுகள், பாவ புண்ணியம், மோட்ச, நரகம், பற்றியகொள்கைகள், இவைகள் எல்லாம் ஒன்றாகவே யிருக்கின்றன. இந்திய மக்கள் அனைவர்க்கும் இவைகளைப் பற்றிய கருத்து ஒன்றுதான். இவைகள் தான் பண்பாட்டுக்கு அடிப்படையானவை. அவரவர்கள் வாழும் இடத்தைப் பொறுத்து நடை, உடை, பாவனைகளும், மொழிகளும் வேறுபட்டிருக்கலாம். இதனால் இந்திய மக்களின் பண்பாடு வெவ்வேறு என்று சொல்லிவிட முடியாது" என்பதே இச் சரித்திராசிரியர்களின் கொள்கை. இந்தக் கொள்கைக்குத் தொல்காப்பியம் ஆதரவளிக்கிறது.

தமிழ் நாட்டு உண்மை வரலாறு ; பண்டைத் தமிழர்களின் பண்பாடு ; செந்தமிழ் இலக்கியங்களின் சிறப்பு; இவைகளைத்

தெரிந்து கொள்ளுவதற்கு இந்நூல் பயன்படும். இவ்வாறு பயன் பட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனேயே இந்நூல் எழுதப் பட்டது.

தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் உண்மைகளையே இந் நூலில் திரட்டி எழுதப் பட்டிருக்கின்றது. தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் உண்மைகள் அனைத்தையும் அப்படியே ஒன்று விடாமல் எழுதப்பட்ட நூல் என்று இதைச் சொல்ல முடியாது. இன்னும் எழுத வேண்டியவை எவ்வளவோ உண்டு. எழுதா மல் விடுபட்டுப் போனவை எவ்வளவோ உண்டு. குறிப்பிடத் தக்க செய்திகள் மட்டுமே இதில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூலில் உள்ளவை பெரும்பாலும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை. தமிழர் நாகரிகத்தைக் காணுவதற்குப் பொருளதிகாரமே பெருந்துணை செய்கின்றது. எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரங்களில் உள்ள சில பகுதிகளும் இவ்வாராய்ச்சிக்குத் துணை செய்திருக்கின்றன. ஆயினும் இது தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சியா கவே முடிந்திருக்கின்றது.

இந்நூலில் விளக்கப்படும் செய்திகள் கற்பனையோ, ஊகமோ அன்று. ஒவ்வொரு செய்தியும், தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் மேற்கோளுடன் எழுதப் பட்டிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு சூத்தி ரத்தின் இறுதியிலும் அச்சூத்திரத்தின் எண், அதிகாரம், இயல் ஆகியவை குறிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

சூத்திரத்தின் எண்கள் தொல்காப்பிய மூலத்தில் உள்ளவை இது காலஞ் சென்ற கா. நமச்சிவாய முதலியார் பதிப்பித்த தொல்காப்பிய மூலத்தைப் பின்பற்றியது. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், அகத்திணை இயல், ஐந்தாவது சூத்திரம் என்று குறிக்கப் படவேண்டிய இடத்தில் (தொ. பொ. அக. 5) என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு தான் ஒவ்வொரு சூத்தி ரமும் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கின்றது.

சூத்திரங்களைப் பற்றி—தொல்காப்பியத்தில் அவைகள் எங்கேயிருக்கின்றன என்பதைப் பற்றித் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானுல், தொல்காப்பியத்தில் உள்ள அதிகாரங்களை நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு அதிகாரத்தில் உள்ள இயல்களையும் நினைவில்வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களை எளிதில் கண்டு பிடிக்க இதுதான் வழியாகும். அதிகாரங்களும், இயல்களும் கிழ் வருவன.

I எழுத்ததிகாரம்

1. நூல் மரபு.
2. மொழி மரபு.
3. பிறப்பியல்.
4. புணரியல்.
5. தொகை மரபு.
6. உருபியல்.
7. உயிர் மயங்கியல்.
8. புள்ளி மயங்கியல்.
9. குற்றியலுகரப்—புணரியல்.

II சொல்லதிகாரம்

1. கிளவியாக்கம்.
2. வேற்றுமையியல்.
3. வேற்றுமை மயங்கியல்
4. விளிமரபு.
5. பெயரியல்.
6. வினையியல்
7. இடையியல்
8. உரியியல்
9. எச்சவியல்

III பொருளதிகாரம்

1. அகத்திணையியல்.
2. புறத்திணையியல்.
3. களவியல்
4. கற்பியல்.
5. பொருளியல்.
6. மெய்ப்பாட்டியல்.
7. உவமவியல்.
8. செய்யுளியல்.
9. மரபியல்.

இவைகளே தொல்காப்பியத்தில் உள்ள அதிகாரங்களும், இயல் களுமாகும் மூன்று அதிகாரங்கள். ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் ஒன்பது இயல்கள்.

இந்நூலில் கூறப்படும் ஒருசில செய்திகள் புதுமையாகத் தோன்றலாம். ஆனால் தொல்காப்பியத்தை ஆராய்வோர் அக் கருத்துக்களைக்கண்டு வியப்புற மாட்டார்கள். உண்மை என்று ஒப்புக்கொள்வர். மனித சமுதாயத்தின் ஒற்றுமையையும் முன்னேற்றத்தையும் விரும்பும் அறிஞர்கள் இந்நூலை வரவேற்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

சாமி. சிதம்பரன்

15—2—56

நெ 9. ஏழாவது தெரு
சவுராஷ்டிர நகர்
சென்னை-24

தொல்காப்பியத் தமிழர்

1. ஆசிரியர் வரலாறு

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம் ஒரு பழந்தமிழ்ப் பெரும் செல்வம். தமிழில் இன்றுள்ள நூல்களில் இதுவே பழமை யானது; முதன்மையானது; காலத்தால் முற்பட்டது; ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னே எழுதப்பட்ட அரிய நூல். நமது முன்னோர்களால் நமக்குச் சேமித்து வைக்கப் பட்டிருக்கும் செல்வங்களில் இதுவே தலை சிறந்தது. தொல்காப்பியத்திற்கு முன்னும் பல நூல்கள் தோன்றி யிருந்தன. ஆனல் அப்பழந்தமிழ் நூல் களில் ஒன்றேனும் இன்று நமக்குக் கிடைக்க வில்லை.

பண்டைத் தமிழர் நாகரிகத்தைப்—பழக்க வழக்கங் களைத் தெரிந்து கொள்வதற்குத் தொல்காப்பியமே துணை. தொல்காப்பிய காலத்திலே தமிழர்கள் வாழ்க்கை முறை எப்படி இருந்தது? அவர்கள் எந்தெந்தத் துறைகளிலே முன்னேறி யிருந்தார்கள்? அவர்களுடைய சமுதாய அமைப்பு எத்தகையது? இவைகளைக் கண்டறிவதுதான் இவ்வராய்ச்சியின் நோக்கம்.

தொல்காப்பியம் என்றுல் என்ன? தொல்காப்பியம் என்ற பெயரைக் கேட்டவுடன் அது ஒரு காவியமோ என்று கருதலாம். தொல்காப்பியத்தைப் பற்றி அறியாத வர்கள் இப்படி நினைப்பது இயல்புதான். இவர்கள் தொல்—பழமை. காப்பியம்—காவியம். தொல்காப்பியம்-

பழமையான காவியம் ; என்று பொருள் பண்ணிக் கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியம் காவியம் அன்று ; புராணம் அன்று; சரித்திரம் அன்று; திருக்குறள், பகவத்கிதை போல மக்களுக்கு நல்லுரைகளைத் தெரிவிக்கும் நீதிநூலும் அன்று ; தத்துவ நூலும் அன்று.

தொல்காப்பியம் ஒரு இலக்கண நூல் : செந்தமிழுக்கு இன்றுள்ள பழமையான சிறந்த இலக்கணம் இது ஒன்று தான். நன்னூல், நேமிநாதம், வீரசோழியம், இலக்கண விளக்கம், இறையனுர் அகப்பொருள், நம்பியகப் பொருள், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, போன்ற இலக்கண நூல்கள் எல்லாம் பிற்காலத்தே தோன்றியவை; தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்னே தோன்றியவை; இவ்விலக்கண நூல்கள் எல்லாவற்றுக்கும் தொல்காப்பியமே தாயகம். தமிழிலே இன்றுள்ள இலக்கண நூல்கள் அவ்வளவும் தொல்காப்பியப் பேராற்றிலிருந்து பிரிந்து நிற்கும் சிற்ருேடைகள்தாம்.

இந்தத் தொல் இலக்கணம், தொல்காப்பியம் என்று பெயர் பெற்றது ஏன் ? எவர்க்கும் இந்த ஐயம் தோன்றுவது இயல்புதான். தொல்காப்பியர் என்பவரால் செய்யப்பட்ட நூல் அது. ஆகையால் அதைச் செய்த ஆசிரியர் பெயரையே அந்த நூலுக்குப் பெயராக வைத்துவிட்டனர். இவ்வாறு ஆக்கியோன் பெயரையே நூலுக்குப் பெயராக அமைப்பது பழய வழக்கம். இவ்வழக்கம் எல்லா மொழிகளிலும் உண்டு.

சேரர்குடி, சோழர்குடி, பாண்டியர்குடி என்பது போலக் காப்பியக்குடி என்பதும் ஒரு பழமையான தமிழ்ப் பரம்பரை. காப்பியனர் என்ற மற்ெருரு புலவரும் உண்டு. இவர் காப்பியாறு என்ற ஊரிலே, காப்பியர் குடியிலே பிறந்

தவர். ஆதலால் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் என்று பெயர் பெற்றார். இவர் பதிற்றுப்பத்திலே நாலாம் பத்தைப் பாடியவர். சேக்கிழார் என்பதும் குடிப் பெயர். பெரியபுராண ஆசிரியர் சேக்கிழார் குடியிலே பிறந்தவர். பிறந்த குடியைப் பெயராக வைத்து அழைப்பதற்கு இவைகள் உதாரணம். ஆகையால் தொன்மையான காப்பியக் குடியில் தோன்றிய ஒரு பெருந்தமிழ்ப் புலவரைத் தொல்காப்பியர் என்ற பெயரால் அழைத்தனர்.

தொன்மை—பழமை. தொல்காப்பியரால் ஆக்கப்பட்ட அருந்தமிழ் இலக்கணம் தொல்காப்பியம்.

ஆசிரியர்

தொல்காப்பியரைப் பற்றிப் பிற்காலத்தார் வேறு பல கதைகள் தொடுத்து விட்டனர்.

ஜமதக்கினி முனிவரின் புதல்வர் தொல்காப்பியர். அவர் பெயர் திரணதூமாக்கினி முனிவர். இந்தத் திரணதூமாக்கினி முனிவரும் பரசுராமரும் உடன் பிறந்தவர்கள்.

அகத்தியர் என்னும் முனிவர் சிவபெருமானிடம் தமிழ் கற்றவர். அந்த அகத்தியருக்குப் பன்னிருமாணவர்கள். அவர்களிலே இந்தத் திரணதூமாக்கினி முனிவராகிய தொல்காப்பியரும் ஒருவர். இது ஒரு கதை. இக் கதையிலிருந்து முளைத்த கிளைக் கதை ஒன்றுண்டு.

சிவபெருமானுக்குத் திருமணம். அதுபோது தேவர்களெல்லாம் இமயத்திலே ஒன்று கூடினர். இதனால் வடதிசை தாழ்ந்தது. தென்திசை உயர்ந்தது. இந்த உயர்வு தாழ்வைச் சரிப்படுத்த அகத்தியரைத் தென்றிசைக்குச் செல்லும்படி தேவர்கள் வேண்டிக்கொண்டனர். அவரும் தென்றிசைக்குப் புறப்பட்டார். புறப்படும்போது கங்கையாரிடம் சென்று காவிரியாரை வாங்கிக் கொண்டார்.

பின்னர் ஜமதக்கினியாரிடம் சென்று அவர் மகனுர் திரண தூமாக்கினியாரை வாங்கிக் கொண்டார். பிறகு புலத்தியனுரிடம் சென்று உலோபாமுத்திரையாரைத் தனக்கு மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டார். அதன் பின்னர் துவராபதிக்கு வந்து நிலங்கடந்த நெடுமுடி யண்ணலின் வழியிலே வந்த பதினெட்டு அரசர்களையும், பதினெட்டுக் கோடி வேளிர்களையும், அருவாளரையும் அழைத்துக் கொண்டு தென்றிசைக்கு வந்தார். காடுகளை அழித்து நாடாக்கிப் பொதிகை மலையிலே தங்கினுர். இராவணனை இசையால் வசமாக்கி அவனையும் அரக்கர்களையும் அங்கு நடமாடாமல் செய்தார்.

பிறகு அகத்தியர் திரணதூமாக்கினியாராகிய தொல்காப்பியனுரைப் பார்த்து "நீ சென்று குமரியாரைக் கொண்டு வருக" என்று கூறினுர். அவர் "எம்பெருமாட்டியை எங்ஙனம் கொண்டு வருவது" என்று கேட்டார். "முன்னுகப் பின்னுக நாற்கோல் நீளம் அகல நின்று அழைத்து வருக" என்றுர். திரணதூமாக்கினியாரும் குமரியாரை இவ்வாறு அழைத்து வரும்போது வையையிலே வெள்ளம் பெருகிற்று. வெள்ளம் குமரியாரை இழுத்துக் கொண்டு போயிற்று. திரணதூமாக்கினியார் ஒரு மூங்கிற் கோலை முறித்துக் குமரியாரிடம் நீட்டினுர். குமரியார் அக்கோலைப் பற்றிக் கரையேறினுர்.

இச் செய்கையைத் தன் கட்டளையை மீறிய கடுங் குற்றமென்று கருதினுர் அகத்தியனுர். "நீங்கள் சுவர்க்கம் புக மாட்டீர்கள்" என்று திரணதூமாக்கினியாரையும், குமரியாரையும் சபித்தார் அவர். "நாங்கள் ஒரு குற்றமும் செய்ய வில்லை. எங்களைச் சபித்தீர். எம்பெருமானும் சுவர்க்கம் புகமாட்டீர்கள்" என்று திரணதூமாக்கினியாரும் உடனே சபித்தார்.

இது தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிர உரையிலே உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் நுழைத்திருக்கும் கதை

இக்கதைகள் எல்லாம் ஆதார மற்ற வெறும் கட்டுக் கதைகள். இந்தக் கதைகள் உண்மையாக இருக்குமானால் தொல்காப்பியத்தின் பெயர் வேறாக இருந்திருக்கும். தொல் லிணக்கணம் அல்லது திரணதூமாக்கினீயம் என்ற பெயர் களில் ஒன்றுதான் ஏற்பட்டிருக்கும். இப்பெயர் ஏற்படாத தைக் கொண்டே மேலே காட்டிய கதைகள் பொருத்த மற்ற புனைந்துரைகள் என்று அறியலாம்.

தொல்காப்பியர் தமிழ் நாட்டிலே, தமிழ்ப் பழங்குடி யிலே தோன்றிய ஒரு சிறந்த தமிழர். பழமையான காப் பியக்குடி என்னும் தமிழர் பரம்பரையிலே பிறந்தவர். இதனால் தொல்காப்பியனார் என்ற பெயர் பெற்றார். அவர் பழந்தமிழ் நூல்களையும் வடமொழி நூல்களையும் கற்றறிந்த சிறந்த தமிழ்ப்புலவர். அவரால் இயற்றப்பட்ட அரிய தமிழிலக்கணமே தொல்காப்பியம். இதுதான் தொல்காப்பிய ஆசிரியரைப் பற்றி நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய உண்மைச் செய்தியாகும்.

2. தொல்காப்பிய காலம்

தொல்காப்பியம் எப்பொழுது தோன்றியது? அது தோன்றி எத்தனை ஆண்டுகள் இருக்கலாம்? இன்ன ஆண்டில்தான் தொல்காப்பியம் தோன்றியதென்று திட்டமாக வரையறுத்துச் சொல்ல முடியாது. இத்தனை ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தோன்றி யிருக்கலாம் என்று ஒரு உத்தேசமாகத்தான் உரைக்க முடியும்.

தொல்காப்பியம் தோன்றிய காலத்தைப் பற்றிக் கருத்து வேறுபாடுகள் பலவுண்டு. ஆண்டிலே முற்பட்டதென்று கூறுவோர் பலர்; பிற்பட்டதென்று கூறுவோர் சிலர்.

1. வேத வியாசர் காலத்திற்கு முன்னே தொல்காப்பியம் செய்யப்பட்டது. இன்றுள்ள இருக்கு, எசுர், சாமம், அதர்வ்ணம் என்ற நான்கு வேதங்களும் எழுதப்படுவதற்கு முன்னே தொல்காப்பியம் எழுதப்பட்டது.

தொல்காப்பியத்தில் குறிக்கப்படும் வேதங்கள் இப்பொழுதுள்ள இருக்கு, எசுர், சாமம், அதர்வண வேதங்கள் அல்ல. இவ்வாறு நான்காக வகுத்தெழுதியவர் வேத வியாசர். வேத வியாசருக்கு முன்னிருந்த நான்கு வேதங்கள் தைத்திரியம், பௌடிகம், தலவகாரம், சாமம் என்பன. இந்த நான்கு வேதங்களையே தொல்காப்பியனார் கற்றவர்.

இதனைத் தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரத்தில் உள்ள **நான்மறை** என்ற தொடருக்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதியிருக்கும் உரையினால் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

ஆகவே "இன்றுள்ள நான்கு வேதங்களுக்கும் முற்பட்டது தொல்காப்பியம்" என்பது உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியரின் கருத்து.

2. முதற்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என்ற மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்கள் இருந்தன. இந்த முத்தமிழ்ச் சங்க வரலாற்றை இறையனார் அகப்பொருள் உரையிலே காணலாம். அந்த வரலாற்றைக் கொண்டு கணக்கிட்டால் ஏறக்குறைய 7300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தோன்றியது தொல்காப்பியம் என்று முடிவு கட்டலாம்.

தொல்காப்பியம் இடைச்சங்ககாலத்து இலக்கணம். இடைச்சங்கம் 3700 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. கடைச் சங்கம் 1850 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரையிலும் கடைச்சங்கம் நின்று நிலவியதாக நம்புகின்றனர். முச்சங்க வரலாறு உண்மையென்று ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டால், இந்தக் கணக்கின்படி தொல்காப்பியம் தோன்றிய காலம் 7300 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு என்றே முடிவு செய்யப்படும்.

3. தொல்காப்பியம் 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியது என்று கூறுவோர் உள்ளனர்.

தமிழ் நாட்டின் பருவ காலத்தை ஆறாக வகுத்துக் கூறினர் முன்னோர். அவை கார்காலம், கூதிர்காலம், முன்பனிக்காலம், பின்பனிக்காலம், இளவேனிற்காலம், முதுவேனிற்காலம் என்பன. ஆவணியும், புரட்டாசியும் கார்காலம். ஐப்பசியும், கார்த்திகையும் கூதிர்காலம். மார்கழியும், தையும் முன்பனிக்காலம். மாசியும், பங்குனியும் பின்பனிக்காலம். சித்திரையும், வைகாசியும் இளவேனிற்காலம். ஆனியும், ஆடியும் முதுவேனிற் காலம். கூதிர்—குளிர்: வேனில்—கோடை.

தொல்காப்பியர் கார்காலத்தையே முதலில் கூறியுள்ளார். இதனை

காரும் மாலையும் முல்லை: குறிஞ்சி
கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்.

(தொல். பொருள் அகம். 6.)

என்ற சூத்திரத்தால் காணலாம். "ஆவணி, புரட்டாசி மாதங்களாகிய கார்காலமும், மாலைக்காலமும் முல்லை நிலத்திற்குரிய பொழுதாகும். ஐப்பசி, கார்த்திகை மாதங்களாகிய குளிர்காலமும், யாமம் என்னும் நள்ளிரவும் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய பொழுதாகும்."

ஒரு காலத்திலே ஆண்டின் முதல் மாதம் ஆவணியாகவும். இறுதிமாதம் ஆடியாகவும் வைத்து எண்ணப்பட்டு வந்தது. இதனை

"காலவுரிமை யெய்திய ஞாயிற்றுக்குரிய சிங்கவோரை முதலாகத், தண்மதிக்குரிய கற்கடகவோரையீருகவந்து முடியுந்துணை ஓர் யாண்டாமாதலின், அதனை இம்முறையானே அறுவகைப் படுத்து, இரண்டு திங்கள் ஒருகால மாக்கினார்."

என்று நச்சினார்க்கினியர் மேலே காட்டிய சூத்திரத்தின் உரையிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். சிங்கஓரை—ஆவணி மாதம். கற்கடகஓரை—ஆடிமாதம்.

பிற்காலத்திலேதான் சித்திரையை முதல் மாதமாக வைத்து எண்ணினர். ஆவணி, ஆண்டின் முதல் மாதமாக இருந்த காலம் 5 ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னாகுமாம். இவ்வாறு வான நூல் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

தொல்காப்பியத்தில் கார்காலம் முதலில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் இந்நூல் ஆவணிமாதத்தை ஆண்டின் முதல் மாதமாக வழங்கிய காலத்தில் எழுப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதுவே தொல்காப்பியம் 5 ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியது என்போர் காட்டும் காரணமாகும்.

4. மக்கள், இரும்பு பொன் முதலிய உலோக வகைகளைக் கண்டு பிடித்தகாலம் கி.மு. ஐயாயிரத்திற்குப் பின் என்பர். தொல்காப்பியத்திலே உலோகங்கள் குறிப் பிடப்பட்டுள்ளன. ஆதலால் அதன்காலம் கி. மு. ஐயாயி ரத்திற்குப் பிற்பட்டதுதான் என்பதில் ஐயமில்லை என்பர்.

5. தொல்காப்பிய காலம் 2400 ஆண்டுகளுக்கு முன்னென்று மொழிவோரும் உள்ளனர். இவர்கள் காட்டும் காரணங்களைக் காண்போம்.

“ ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன் ” என்ற சொற் றொடர் தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரத்திலே காணப்படு கின்றது. “ ஐந்திரம் என்ற இலக்கண நூலறிவு நிரம்பிய தொல்காப்பியன்” என்பதே இதன் பொருள். ஐந்திரம் என்பது இந்திரனால் இயற்றப்பட்ட ஓர் இலக்கணம். தமிழிலே இப்பெயர்கொண்ட ஓர் இலக்கணம் இருந்த தாக எண்ண இடமில்லை. இப்பெயர் கொண்ட இலக் கணம் வடமொழியிலே இருந்திருக்கலாம்.

பாணினி இலக்கணம் தோன்றுவதற்கு முன் இந்த ஐந்திரம் வடமொழியில் இருந்திருக்க வேண்டும். பாணினிக்கு முன்னே இதுவே வட மொழியிலக்கணமாக இருந்திருக்கலாம்.

பாணினி இலக்கணத்திற்கு முன்னேயிருந்த ஐந்திர இலக்கணத்தைப் படித்தவர் தொல்காப்பியர். ஆகவே தொல்காப்பியர் பாணினி காலத்திற்கு முன்னே வாழ்ந்தவர். பாணினியின் காலம் கி. மு. நான்காம் நூற் றுண்டு. தொல்காப்பியர் கி. மு. நான்காம் நூற்றுண்டுக்கு முன்னிருந்தவர்.

இந்தக் கணக்கு உண்மையானல் தொல்காப்பியம் 2400 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தோன்றியதாகும்.

6. தொல்காப்பியம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தான் தோன்றியது; 1800 ஆட்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய நூல்தான் தொல்காப்பியம்; இதற்கு ஆதரவு உண்டு; என்போரும் உள்ளனர். இவ்வாறு கூறுவோர் சிறுபான்மையினர்.

7. எந்த வகையில் பார்த்தாலும், தொல்காப்பியம் கி. மு. 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தோன்றியிருக்க வேண்டும். ஆகையால் நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட நூலேயன்றிப் பிற்பட்ட நூல் அன்று என்போர் பலர். இது தொல்காப்பியர் காலத்தைக் கணக்கிடும், பலராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றதோர் முடிவு.

தொல்காப்பியர் காலத்தைக் கணக்கிடும் இவ்வாராய்ச்சிகளில் எது பொய்? எது மெய்? என்ற கவலை நமக்கு வேண்டாம். தமிழிலே இன்றுள்ள நூல்களிலே தொல்காப்பியந்தான் பழமையான நூல். இதற்கு முற்பட்ட நூல் எதுவும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை, இதுமட்டும் எவராலும் மறுக்கமுடியாத உண்மை. தமிழ் நூல் ஆராய்ச்சியாளர் அனைவராலும் ஒருமனதாக ஒப்புக்கொள்ளும் முடிவு.

3. தொல்காப்பியம் முதல் நூலா?

தொல்காப்பியம் முதல் நூலா? வழிநூலா? வழி நூலானால் எந்த நூலைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்டது?

"தொல்காப்பியம் முதல் நூல் அன்று. வழிநூல்தான். ஐந்திரம் என்பது இந்திரனால் செய்யப்பட்டதோர் இலக்கணம். இத்தகைய இலக்கணம் இன்று வடமொழியிலும் இல்லை; தமிழிலும் இல்லை. இது தமிழிலோ வடமொழியிலோ இருந்து மறைந்துபோன ஒரு இலக்கணமாக இருக்கலாம். "ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்" என்று தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்திலே கூறப்படுகின்றது. இந்த ஐந்திரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டதே தொல்காப்பியம்" இவ்வாறு கூறுவோர் உண்டு. இக் கொள்கைக்குத் தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரத்தைத் தவிர வேறு ஆதரவில்லை. ஆயினும் இக்கூற்று தொல்காப்பியம் வழி நூலே என்பதை மெய்ப்பிக்கும்.

அகத்திய முனிவரால் செய்யப்பட்ட நூல் அகத்தியம். அது இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழுக்கும் இலக்கணம் கூறப்பட்ட முழு முதல்நூல். இந்த அகத்தியமே தொல்காப்பியத்திற்கு முதல்நூல்.

"ஆனாப் பெருமை அகத்தியன் என்னும்
அருந்தவ முனிவன் ஆக்கிய முதல்நூல்
பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப உணர்ந்தோர்
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப்பியனும்"

"அழியாத பெருமையுடைய அகத்தியன் என்னும் அருந்தவ முனிவனால் ஆக்கப்பட்டது. அகத்தியம் என்னும் முதல்நூல். அதனை நன்றாகக் கற்றுக் குற்றமற அதன்

பொருளை அறிந்தோருள் நல்ல புகழை நிலை நாட்டிய தொல்காப்பியனும் "

இது பன்னிரு படலத்தின் பாயிரச் சூத்திரம். இதில் அகத்தியத்தைக் கற்றவருள்ளே தொல்காப்பியர் சிறந்தவர் என்பதைக் காணலாம்.

முதற் சங்கத்தார்க்கு இலக்கணம் அகத்தியமே.

இடைச் சங்கத்தார்க்கு அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும் இலக்கண நூல்கள்.

கடைச் சங்கத்தார்க்கும் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமுமே இலக்கண நூல்கள்.

அகத்தியம் தமிழ் நூல் என்பதில் ஐயம் இல்லை. அது இலக்கண நூல்தான் என்பதும் எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளும் முடிவு.

அகத்தியம் பேரகத்தியம் சிற்றகத்தியம் என இரு வகைப்படும் என்று கூறுவர் சிலர். பேரகத்தியம் முதல் நூலாக இருக்கலாம். சிற்றகத்தியம் அதன் சுருக்கமாக இருக்கலாம்.

ஆகவே தொல்காப்பியம், தமிழ் முதல்நூலாகிய அகத்தியம் என்னும் இலக்கணத்தின் வழிநூலாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இதுவும் தொல்காப்பியம் வழிநூல் என்பதையே மெய்ப்பிக்கின்றது.

முதற்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் மூன்று காலங்களிலும் நின்று நிலவியது அகத்தியம். இன்று அது நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அகத்தியம் என்ற பெயரில் சில சூத்திரங்களே காணப்படுகின்றன.

இலக்கியமே முதலில் தோன்றியது. இலக்கியம் பிறந்த பின்னர்தான் இலக்கணம் பிறந்தது. தொல்காப்பியம் இலக்கண நூல்தான். அகத்தியமும், தொல்

காப்பியமும் அவைகளுக்கு முன்னிருந்த இலக்கியங்களை வைத்துக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இலக்கணங்கள் தாம்.

தொல்காப்பியர் தனக்கு முன்னிருந்த இலக்கணங்களையும், இலக்கியங்களையும் ஆராய்ந்தவர். அவைகளை வைத்துக்கொண்டே தனது இலக்கணத்தை எதினர். அவர் தமிழ்ப் புலமையோடு வடமொழியறிவும் வாய்ந்தவர் என்பதில் ஐயம் இல்லை. வட சொற்களும், வேதத்தைப் பற்றிய குறிப்பும் தொல்காப்பியத்திலே காணப்படுகின்றன. இதைப் பின்னர் விளக்கிக் கூறுவோம்.

"என்மனார் புலவர்;
"என்ப வாய் மொழிப் புலவர்;
மொழிப யாப்பறிபுலவர்;
என்ப சிறந்திசினோர்"

என்பவை போன்ற சொற்றொடர்களும், "என்ப,மொழிப" என்பவை போன்ற சொற்களும் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களிலே காணப்படுகின்றன. "முன்னைய நூலாசிரியர்கள் இவ்வாறு கூறுவார்கள்" என்பதே இந்தச் சொற்றொடர்களுக்கும், சொற்களுக்கும் பொருள்.

தொல்காப்பியர் தனக்கு முன்னிருந்த இலக்கண, இலக்கிய ஆசிரியர்களின் கொள்கைகளையே தனது நூலில் தொகுத்து எழுதியிருக்கிறார் என்பதை இதனால் அறியலாம். ஆகவே தொல்காப்பியம் முதல்நூல் அல்ல. வழிநூல்தான். இதற்கு முதல்நூல் அகத்தியமாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

4. தொல்காப்பிய அமைப்பு

ஐவகை இலக்கணம்

தமிழ் இலக்கணம் ஐவகைப்படும் என்பது பிற்காலத்தினர் கொள்கை. எழுத்திலக்கணம், சொல்லிலக்கணம், பொருள் இலக்கணம், யாப்பிலக்கணம், அணியிலக்கணம் என்பன அவை.

இந்த ஐவகை முறையைப் பின் பற்றியே பிற்காலத்தில் இலக்கணநூல்கள் எழுதப்பட்டன. நன்னூல், நம்பியகப்பொருள், புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, யாப்பருங்கலக்காரிகை, தண்டியலங்காரம் இவைகள் பிற்காலத்தினரால் ஆரம்பத்தில் படிக்கப்படும் ஐவகை இலக்கணங்கள்.

நன்னூலில் எழுத்திலக்கணமும், சொல்லிலக்கணமுமே நவிலப்படுகின்றன. நம்பியகப் பொருள் என்பது பொருள் இலக்கணத்தின் ஒரு பகுதியான அகப்பொருளைப் பற்றி மட்டும் கூறுகின்றது. அகப்பொருளை மட்டும் கூறும் இறையனார்அகப்பொருள் என்றஇன்னொரு நூலும் உண்டு. புறப்பொருள்வெண்பா மாலை என்பது பொருள் இலக்கணத்தின் மற்றொரு பகுதியான புறப்பொருளைப் பற்றி மட்டும் கூறுவது. யாப்பருங்கலக்காரிகை என்பது செய்யுள் இலக்கணத்தைப் பற்றி மட்டும் சொல்வது. தண்டியலங்காரம் என்பது அணியிலக்கணத்தைப் பற்றி மட்டும் அறிவிப்பது. யாப்பருங்கலம் என்ற பொருடன் மற்றொரு செய்யுள் இலக்கண நூலும் உண்டு.

இவ்வாறு, எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு அணிகளைப்பற்றிப் பிற்காலத்தார் தனித்தனி யிலக்கணங்களை

எழுதிவைத்தனர். இத்தகைய தனித்தனி யிலக்கணங்கள்எழுதப்பட்ட பிறகுதான் "தமிழ் இலக்கணம் ஐவகைப்படும். அவை எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பணி" என்று கூறும்கொள்கை வழக்கத்தில் வந்திருக்க வேண்டும்.

மூவகையிலக்கணம்

தொல்காப்பியர் தமிழ் இலக்கணத்தை மூன்று பிரிவாகவே பிரித்தார். அந்த முப்பிரிவைக் கொண்டதே தொல்காப்பியம். எழுத்திலக்கணம், சொல்லிலக்கணம், பொருளிலக்கணம் என்பவை தாம் அம் முப்பிரிவுகள்.

எழுத்துக்களைப் பற்றி இயம்புவது எழுத்திலக்கணம். அந்த எழுத்துக்களால் ஆகிய சொற்களைப் பற்றிக் கூறுவது சொல்லிலக்கணம். அந்தச் சொற்களில் அடங்கி யுள்ள பொருள்களைப் பற்றிக் கூறுவது பொருள் இலக்கணம்.

பொருள் இலக்கணம் என்பதிலே செய்யுள் இலக்கணமும், அணியிலக்கணமும் அடங்கியிருக்கின்றன. பொருளும் அணியும் அடங்கி யிருப்பதே செய்யுள். எந்தப் பாடலை எடுத்துக்கொண்டாலும் அதில் அடங்கியிருக்கும் பொருள், அகப்பொருள் தழுவியதாக இருக்கும். அல்லது, புறப்பொருள் தழுவியதாக இருக்கும். அதில் அணியும் அமைந்திருக்கும். அணி—அழகு.

அணியும் பொருளும் அமைந்ததே பாட்டு. அணியும் பொருளும் இல்லாவிட்டால் அது பாடலாகாது. ஏதேனும் ஒரு பொருளைப் பற்றிப் புகல்வதற்குத் தான் பாட்டு எழுதப்படும். அந்தப் பொருள் அகப்பொருளாகவோ, புறப்பொருளாகவோ தான் இருக்கும். அகப்பொருள் தழுவிய காதற்பாடல்களையும், புறப்பொருள் தழுவிய அரசியல், வாணிகம், அறிவுரை போன்ற செய்திகளைப் பற்றியுமே முன்னோர்கள் செய்யுட்களையும் நூல்களையும் செய்து வந்தனர். இந்தப் பாடல்களுடன், ஆடையும்

இசையும் ஒன்ருக அமைந்திருப்பதுபோல் அணியும் பொருந்தியிருக்கும். ஆகையால் தான் யாப்பையும், அணியையும், பொருளையும், ஒன்ருகக் கருதியே அதற்குப் பொருள் இலக்கணம் என்று பெயர் வைத்தார் தொல்காப்பியர்.

தொல்காப்பியத்திலேஎழுத்ததிகாரம்,சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என மூன்று பகுதி உண்டு. பிற்காலத்திலே தோன்றிய **இலக்கண விளக்கம்** என்னும்நூல் தொல்காப்பியத்தைப் பின் பற்றி எழுதப்பட்டது; எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்ற மூன்று பகுதிகளையுடையதே இலக்கண விளக்கம். இதனைக் " குட்டித் தொல்காப்பியம் " என்று கூறுவர்.

தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தில் ஒன்பது இயல்கள் உண்டு. இவை எழுத்திலக்கணத்தை ஒன்பது வகையாகப் பிரித்துக் கூறுகின்றன. சொல்லதிகாரமும் ஒன்பது இயல்களைக் கொண்டது. இந்த ஒன்பது இயல்களும் சொல்லிலக்கணத்தை ஒன்பது வகையாகப் பிரித்துச்சொல்லுகின்றன.பொருளதிகாரத்திலும் ஒன்பதுஇயல்கள் உண்டு. பொருளைப் பற்றிக் கூறுவதற்கான இலக்கணத்தை இந்த ஒன்பது இயல்களும் உரைக்கின்றன.

ஆகவே தொல்காப்பியம் மூன்று அதிகாரங்களைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் ஒன்பது ஒன்பது இயல்கள் உண்டு.

தவருன கொள்கைகள்

பண்டைத்தமிழர் நாகரிகம் பற்றி இன்று பலர் எழுதுகின்றனர்; பேசுகின்றனர். பண்டைத்தமிழர் நாகரிகத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற முயற்சியிலே இன்று இளைஞர் பலர் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர்.

பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டைப் பற்றிக் கூறுவோர்க்குள் கருத்து வேற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. இக் கருத்து வேற்றமை யுடையவர்களை இருவகையினராகப் பிரிக்கலாம்.

"பண்டைத் தமிழர்க்குத் தனி நாகரிகம் இல்லை. அவர்களைத் திருத்தி நாகரிகமுடைய மக்களாக வாழச் செய்தவர்கள் வடக்கிலிருந்து தெற்கே வந்த ஆரிய முனிவர்களும், அறிஞர்களுமே"

என்றுரைப்பர் ஒரு சிலர். தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சியை எழுதிய பெரும்புலவர் மு. ராகவய்யங்கார் அவர்கள் இக் கருத்தை வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

"உலகிலே தமிழர் நாகரிகமே மிகப் பழமையானது. தலை சிறந்தது. நாம் இக்காலத்தில் என்னென்ன வேண்டும் என்று நினைக்கின்றோமோ இவைகள் எல்லாம் பண்டைத் தமிழர் நாகரிகத்திலே படிந்து கிடந்தன. பழந்தமிழர்கள் சாதி வேற்றுமை பாராட்டாதவர்கள். கடவுள் நம்பிக்கை அற்றவர்கள். மூடப்பழக்க வழக்கங்களை அறியாதவர்கள். ஏழை பணக்காரன் என்ற வேற்றுமை யில்லாதவர்கள். ஆணுக்குப் பெண் அடிமையென்ற கொள்கை அவர்களிடம் இருந்ததில்லை. ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்த பின்னர் தான் தமிழர் நாகரிகம் சிதைந்தது. அவர்கள் தமிழகத்தில் குடிபுகுந்த பின்னர் தான்தமிழர் நாகரிகமே தலைகீழாகப்புரண்டு விட்டது.பல தெய்வவணக்கம், விக்கிரகவணக்கம், மூடநம்பிக்கைகள் மூடநம்பிக்கையை நிலைநாட்டும் சடங்குகள் எல்லாம் ஆரியர்களால் நுழைக்கப் பட்டவை"

என்று இவ்வாறு சொல்லுகின்றனர்; எழுதுகின்றனர்; மற்றொரு பிரிவினர். இந்த இரு பிரிவினரும் எடுத்துக் கூறுகின்றவைகளிலே உண்மை எவை? பொய்மை எவை? இவைகளைக் கண்டறியவேண்டும்.

தொல்காப்பிய காலத்திலும், அதற்கு முன்னும் தமிழர்களின் வாழ்வு எவ்வாறு தழைத்திருந்தது? அவர்களிடையிலே படிந்திருந்த பழக்க வழக்கங்கள் யாவை? அவர்களுடைய அரசியல் வாழ்வும், சமுதாய வாழ்வும் எத்தகைய நிலையிலிருந்தன? இந்த உண்மைகளை நாம் தெரிந்து கொண்டால் போதும். தமிழர் நாகரிகத்தைப் பற்றி—திராவிடர் நாகரிகத்தைப் பற்றி—ஆரியர் நாகரிகத்தைப் பற்றி இன்று தலை விரித்தாடும் ஆராய்ச்சிகளின் உண்மைகளை அறிந்து கொள்ளலாம். இவைகளை அறிந்து கொள்ளுவதன் மூலம் இன்று தமிழரிடையிலே வளர்ந்து வரும் இன-மொழி—கலை வெறுப்புணர்ச்சிகள் வீழ்ந்து அன்பும் நண்பும் கூட்டுறவும் வளர வழியுண்டாகும்.

இந்த உண்மைகளை உணர்ந்து கொள்வதற்குத் தொல்காப்பியத்தின் மூன்றும் பகுதியான பொருளதிகாரமே பெரிதும் துணை செய்வதாகும். ஆகையால் எத்தகைய விருப்பு வெறுப்பும் இன்றி அதனை ஆராய்வது தமிழர் கடமையாகும்.

5. மக்கள் வாழ்வும் ஒழுக்கமும்

மக்கள் வாழ்வு அகவாழ்வு புறவாழ்வு என இரு வகைப்படும். இவ்வாறு இரண்டாகப் பகுத்துரைப்பதே தமிழ் நூல் முறை. அகவாழ்வைப் பற்றிக் கூறுவதே அகத் திணை; அல்லது அகப்பொருள்; புறவாழ்வைப்பற்றிப் புகல் வதே புறத்திணை ; அல்லது புறப்பொருள்.

ஆணும் பெண்ணும் அன்போடு ஒன்று பட்டுக் கூடி வாழும் காதல் வாழ்வே அகவாழ்வாகும். ஒரு ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து வாழ்வதில் ஏற்படும் இன்பத்தை எவராலும் வெளிப்படையாக எடுத்துரைக்க முடியாது. அது அவர்கள் உள்ளத்தால் உணரும் ஒப்பற்ற இன்ப மாகும். இவ்வாறு அகத்திலே நிகழும் இன்பத்தையே அகத்திணை என்றனர். திணை—ஒழுக்கம். அகத்திலே நிகழும் ஒழுக்கம் அகத்திணை. அகம்—மனம்.

அரசாட்சி, போராட்டம், விவசாயம், வாணிகம், மற்ற தொழில்கள் எல்லாம் புறத்திலே நிகழ்வன. இவை களைப்பற்றியும், இவைகள் எப்படி நடைபெறவேண்டும் என்ற வழிதுறைகளைப் பற்றியும் வாயினாற் சொல்ல முடியும். ஒவ்வொருவரும் இவற்றைப் பற்றிப் புறத்தார் உணரும்படி உரைக்க முடியும். இவ்வாறு எல்லோரும் அறியும்படி சொல்லவும் செய்யவும் கூடிய செய்திகள் எல்லாம் புறப்பொருளாகும். புறத்திலே நிகழும் ஒழுக்கம் புறத்திணை.

தமிழிலே உள்ள நூல்கள் எல்லாம் இருவகைப்படும். அவை அகப்பொருள் நூல், புறப்பொருள் நூல் என்பன. உலகிலே உள்ள எல்லா இலக்கியங்களும் இந்த இரண்டு

வகையுள் அடங்கிவிடும். காதல் வாழ்வைப்பற்றிக் கூறும் நூல்கள் அகப் பொருள் நூல்கள். அரசியல்நூல், பொருளாதார நூல், நிலநூல், வரலாற்றுநூல், விஞ்ஞானநூல், கணக்கு நூல், சிற்ப நூல், மருத்துவநூல் போன்ற பல வகைக் கலைகளும் புறப்பொருள் நூல்கள். மக்கள் வாழ்க்கையும் அகத்திணை வாழ்வு, புறத்திணை வாழ்வு என்ற இந்த இரண்டினுள் அடங்கி விடும்.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் அகத்திணை இலக்கணத்தையும், புறத்திணை இலக்கணத்தையுமே விரித்துரைக்கின்றது.

அகவாழ்வு

கைக்கிளைத்திணை, குறிஞ்சித் திணை, பாலைத் திணை, முல்லைத்திணை, மருதத்திணை, நெய்தல்திணை, பெருந்திணை என்று அகத்திணை ஏழுவகைப்படும்.

> **கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்**
> **முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப**

(தொ. பொ. அக. 1)

"கைக்கிளைத்திணை முதல் பெருந்திணை இறுதியாக உள்ள முன்னே சொல்லப்பட்ட ஏழு திணைகளையே அகத்திணை யென்று சொல்லுவார்கள்" தொல்காப்பியருக்கு முன்னிருந்த தமிழர்கள் தங்கள் அகவாழ்வை வகுத்துக்கொண்ட முறையிதுவாகும். இந்த ஏழுவகைத் திணையில் தமிழரின் காதல் வாழ்வு—குடும்ப வாழ்வு அடங்கும்.

கைக்கிளை யென்பது ஒரு தலைக் காமம். அதாவது ஆண்பெண் இருவருள் ஒருவரிடம் மட்டும் காதல் உணர்வு தோன்றுவது. காதல் உணர்ச்சி கொண்ட ஒருவன் பருவமடையாத இளம்பெண் ஒருத்தியிடம் காதல் கொள்ளுவது. இதுவே கைக்கிளைத் திணையாகும். இதனால் பருவமடையாத பெண்களை மணந்துகொள்ளும்

வழக்கமும் பண்டைத் தமிழகத்தில் இருந்ததென்று கொள்ளலாம்.

பெருந்திணை யென்பது பொருந்தாக் காமம். பிறர் பழிக்கும் வகையிலே கணவனும் மனைவியும் காம வெறி கொண்டு வாழ்தல். இந்தக்கைக்கிளை, பெருந்திணைகளைப் பற்றிச் சுருக்கமாகவே கூறப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் இந்த இரு திணைகளும் தொல்காப்பிய காலத் தமிழர்களால் அவ்வளவாகப் பாராட்டப்படவில்லை யென்பதை அறியலாம்.

குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற ஒழுக்கங்கள் அந்தந்த நிலங்களிலே நடைபெறுவன. இவைகளைப் போலக் கைக்கிளைத்திணைக்கும், பெருந்திணைக்கும் தனித்தனி நிலங்கள் குறிக்கப்படவில்லை. இதுவும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

குறிஞ்சித்திணை; குறிஞ்சி நிலத்திலே நிகழும் ஒழுக்கத்தைப்பற்றி உரைப்பது. மக்கள் வாழும் மலையும், மலைச் சாரலும் குறிஞ்சி நிலம். சேயோன் என்பவன் குறிஞ்சிநிலத்தின் தெய்வம். சேயோனை முருகன்என்பர். 'சேயோன்மேயமைவரை உலகமும் (தொ. பொ. அக. 5) என்பது தொல்காப்பியம்.

கண்ணுக்கினிய காட்சிகள் நிறைந்த மலையிலோ, மலைச் சாரலிலோதான் முதலில் காதலன் காதலிகளின் சந்திப்பு ஏற்படும்; இருவரும் ஒருமனப்பட்டுக் கணவன் மனைவிகளாய் இணைந்து வாழ்வார்கள். இவர்களுடைய சந்திப்பைப் பற்றியும், இதற்கான காரணங்களைப் பற்றியும் எடுத்துரைப்பதே குறிஞ்சித்திணை. குறிஞ்சி யொழுக்கம், தம்பதிபதிகளாதல்.

பாலைத்திணை; பாலை நிலத்திலே நிகழும் ஒழுக்கத்தைப் பற்றி உரைப்பது பாலைத்திணை. நீரற்று வறண்டுபோன

நிலப்பகுதியே பாலைநிலம். தொல்காப்பியர் பாலைக்குத் தனி நிலம் குறிக்கவில்லை. முல்லையிலும் பாலை தோன்றலாம்; குறிஞ்சியிலும் பாலை தோன்றலாம்; மருதத்திலும் பாலை தோன்றலாம்; நெய்தலிலும் பாலைத் தோன்றலாம்; வானம் பொய்த்து வறண்டுபோன எந்த நிலத்திலும் பாலை தோன்றும். பாலைக்குத் தனித் தெய்வமும் கூறப்பட வில்லை. எந்த நிலத்தில் பாலை தோன்றுகிறதோ அந்த நிலத்துத் தெய்வமே பாலைக்கும் தெய்வமாகும்.

காதலன் தன் காதலியை விட்டுப் பிரிந்து செல்லு வதைப்பற்றிச் சொல்லுவதும், பிரிவதற்கான காரணங் களைச் சொல்லுவதும் பாலைத்திணை. பாலைத்திணையின் ஒழுக்கம் பிரிவாகும்.

முல்லைத்திணை; முல்லை நிலத்திலே நிகழும் ஒழுக்கம் முல்லைத்திணை. காடும் காடுசார்ந்த நிலமும் முல்லை நிலம். முல்லை நிலத்தின் தெய்வம் மாயோன். மாயோனைத் திருமால் என்பர். "மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்" (தொ. பொ. அக. 5) என்பது தொல்காப்பியம்.

பிரிந்துபோன காதலன் திரும்பும் வரையிலும் காதலி தன் கற்பின் வலிமையால் தன் துயரத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பது முல்லையொழுக்கம். அவள் ஆறுதலோடு இருப்பதற்கான காரணங்களைக் கூறுவதும் முல்லைத் திணையே. முல்லைத்திணையின் ஒழுக்கத்தை **இருத்தல்** என்று சுருக்கமாகக் கூறுவர்.

மருதத்திணை ; மருத நிலத்திலே நடைபெறும் ஒழுக்கம் மருதத்திணையாகும். நீர்வளமும், செல்வங் கொழிக்கும் நிலவளமும் அமைந்த நிலப்பகுதிகளும், ஊர்களும் மருதநிலமாகும். மருத நிலத்தின் தெய்வம் வேந்தன். மருதநிலத்தின் தெய்வம் வேந்தன் என்றதனால்

நல்ல அரசும், நாகரிகமும் அமைந்த இடமே மருதநிலம் என்பதைக் காணலாம். வேந்தனை இந்திரன் என்றனர் பிற்காலத்தவர். "வேந்தன்மேய தீம்புனல் உலகமும்" (தொல். பொ. அக. 5) என்பது தொல்காப்பியம்.

காதலன் காதலிகளிடையே தோன்றும் ஊடல்; ஊடல் உண்டாவதற்கான காரணங்கள்; பாணன், கூத்தன், பாங்கன், தோழி, விறலி, பார்ப்பான் முதலியோர் தூதர்களாயிருந்து இவர்கள் ஊடலை நீக்கிக் கூடி வாழச் செய்யும் நிகழ்ச்சிகள்; ஆகிய இவைகளைப் பற்றியெல்லாம் எடுத்துக் கூறுவது மருதத்திணை. மருதத்திணையின் ஒழுக்கம் ஊடல் ஆகும்.

நெய்தல்திணை; நெய்தல் நிலத்திலே நடைபெறும் ஒழுக்கத்தைப்பற்றிக் கூறுவது நெய்தல்திணை, கடற்கரையும் கடற்கரையைச் சேர்ந்த இடங்களும் நெய்தல்நிலம். நெய்தல்நிலத்திற்குத் தெய்வம் வருணன். "வருணன்மேய பெருமணல் உலகமும்" (தொ. பொ. அக. 5) என்பது தொல்காப்பியம்.

காதலன் பிரிவை எண்ணிக் காதலி மனம் வருந்துதலும், தன் உள்ளத் துயரத்தை வாய்விட்டு உரைப்பதும் நெய்தல் ஒழுக்கம். இதற்கான காரணங்களைக் கூறுவதும் நெய்தல்திணையே. இரங்கல் என்னும் செய்தியே நெய்தல் ஒழுக்கம்.

குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் இந்த ஐந்திணை நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியே தொல்காப்பியம் விரிவாகக் கூறுகின்றது. அகப்பொருளைப் பற்றிக் கூறும் நூல்கள் அனைத்தும் இந்த ஐந்திணை நிகழ்ச்சிகளையே அழகுபட எடுத்துரைக்கின்றன.

ஒத்த பருவமும், ஒத்த உருவமும், ஒத்தகுணமும், ஒத்த அறிவும், ஒத்த நிலமையும் உடைய ஒரு ஆணும்

பெண்ணும் இணைந்து வாழ்வதே காதல் மணமாகும். இவ்விருவருள் பெண்ணைக்காட்டிலும் ஆணின் தரம் உயர்ந்ததாகவும் இருக்கலாம். இத்தகைய மனமொத்த இரு தம்பதிகளுக்குள் நடைபெறும் காதல் நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியே குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் ஐந்து திணைகளும் கூறுகின்றன.

பண்டைத் தமிழர் திருமணம், களவு, கற்பு என்று இரு வகைப்படும். இதன் விரிவை மணவாழ்க்கை; என்ற பகுதியிலே விரிவாகக் காணலாம். இந்தக் களவு, கற்பு மணத் தம்பதிகளிடமே மேலே கூறிய ஐவகை ஒழுக்கமும் நடைபெறும்.

கைக்கிளையும், பெருந்திணையும் சிறந்த ஒழுக்கமல்ல. ஆயினும் அவ்வொழுக்கங்களும் தமிழ் மக்களிடையிலே நடைபெற்று வந்தன. அவைகளும் வெளியில் சொல்ல முடியாத அக வொழுக்கங்களாகவே கருதப்பட்டன. ஆகையால் அவைகளையும் அகத்திணையுடன் சேர்த்தனர் முன்னோர். அதைப் பின்பற்றியே தொல்காப்பியரும் கூறினர்.

புறவாழ்வு

அகத்திணையை ஏழாக வகுத்தது போலவே புறத்திணையையும் ஏழாக வகுத்துக் கூறியுள்ளார் தொல்காப்பியர்.

வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் என்பனவே ஏழுவகைப் புறத்திணை. இந்தப் புறத்திணைகளிலே தமிழ் நாட்டில் பண்டைக்காலத்தில் நடைபெற்ற போர்முறைகளைக் காணலாம். போரிலே தமிழர் காட்டிய வீரச்செயல்களை அறியலாம். தமிழரின் அரசியல், கொடை, புகழ் ஆகியவைகளையும் உணரலாம்.

உலக நிலையாமையும், அறவுரைகளும் இவற்றுள் காணப் படுகின்றன.

வெட்சித்திணை: போர்புரியக் கருதிய வேந்தன் எதிரியின் பசு மந்தையைக் கவர்வதும், கவர்ந்த பசு மந்தையை எதிரி மீட்டுக்கொள்ளுவதும் வெட்சித்திணை.

வஞ்சித்திணை; ஒரு மன்னன் தன்பகைவனுடைய நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளுவதற்குப் படையெடுத்துச் செல்லுவதும்; பகை வேந்தன் அவனை எதிர்ப்பதும் வஞ்சித்திணை.

உழிஞை; படையெடுத்துச் சென்ற வேந்தன் பகைவனுடைய கோட்டை மதிலை வளைத்துக் கொள்ளுவதும் உள்ளிருக்கும் வேந்தன் அம்மதிலைக் கைவிடாமல் காப்பாற்றுவதும் உழிஞைத்திணை.

தும்பைத்திணை; ஒரு வேந்தன், தனது நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்த வேந்தனை எதிர்த்துப் போர் செய்து அவனுடைய வலிமையை அழிப்பது தும்பைத்திணை

வாகைத்திணை: பகைவரை வெல்லுதலும், ஒவ்வொருவரும் தத்தம் செயல்களை வெற்றிபெறச் செய்தலும் வாகைத்திணை.

காஞ்சித்திணை; உலகம், இளமை, செல்வம் இவைகளின் நிலையாமையைப் பற்றியும், மற்றும்பல அறிவுரைகளையும் கூறுவது காஞ்சிந்திணை.

பாடாண்திணை· மக்களைப்பற்றியோ, கடவுளைப் பற்றியோ, அவர்களுடைய ஒழுக்கம், வீரம், புகழ், கொடை முதலியவற்றைப் புகழ்ந்து பாடுவது பாடாண்திணையாகும்.

இவ்வாறு புறத்திணையை ஏழு பகுதியாகவும், அகத்திணையை மேலே கூறியபடி ஏழு பகுதியாகவும் வகுத்துக் கூறுகிறது தொல்காப்பியம். மக்களுடைய வாழ்க்கைச் செய்திகள் அனைத்தும் இவ்விரு திணைகளில் அடங்கி விட்டது.

6. மண வாழ்க்கை

களவும் கற்பும்

பண்டைத் தமிழர் திருமணமுறை களவு கற்பு என்று இருவகைப்படும். இந்த இருவகை மணங்களும் எவ்வாறு நடைபெறும் ? இந்த மணவாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட காதலனும் காதலியும் எப்படி வாழ்க்கை நடத்துவார்கள் ? அவர்களுடைய வாழ்க்கைக்குத் துணைசெய்கின்றவர் எவரெவர் ? இச் செய்திகளைத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் விரிவாகக் காணலாம். இவைகளைக் களவியலும் கற்பியலும் எடுத்துரைக்கின்றன. களவு மணவாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறுவது களவியல், கற்பு மணவாழ்க்கையைப் பற்றிச் சொல்லுவது கற்பியல்.

களவு மணமாவது பெற்றோர் உற்றோர் உறவினர் அறியாமல், ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் மறைவிலே மணமக்களாக வாழ்க்கை நடத்துவது. ஒத்த தன்மையுள்ள ஒரு ஆணும் பெண்ணும் சந்திக்கும்போது அவர்களுக்குள் காதல் பிறக்கும். இவர்கள் இருவரும் ஒரே நிலத்தில் வாழக் கூடியவர்களாகவும் இருக்கலாம். வேறு வேறு நிலத்து மக்களாகவும் இருக்கலாம். முன் வினைப்பயனாகவே இருவரும் சந்திப்பார்கள். அவர்கள் இருவரும் மனமொத்துக் காதலித்து இன்புறுவர்.

இவர்கள் அடிக்கடி இரவிலும் பகலிலும் குறித்த இடத்திலே சந்திப்பார்கள். இப்படி ஊரார் அறியாமல் —உறவினருக்குத் தெரியாமல் நடத்தும் வாழ்வே களவு மணம்.

இந்தக் களவுச் செய்தி பெண்ணின் பெற்றோர்க்குத் தெரிந்து விட்டால், அவர்கள் பெண்ணை வீட்டை விட்டு வெளியிலே போக வொட்டாமல் அடக்கிவிடுவார்கள். அப்பொழுது அவளுடன் கூடி மகிழ்ந்த ஆடவன் தன் உறவினரைக் கொண்டு பெண்ணின் பெற்றோரிடம் பெண் கேட்கச்செய்வான். அவர்களும் சம்மதிப்பார்கள். ஏற்கனவே மணமக்களாக மறைந்து வாழ்ந்த அந்த இருவருக்கும் சில சடங்குகளுடன் திருமணம் நடைபெறும். பின்னர் வெளிப்படையாக இருவரும் இல்லறம் நடத்துவார்கள். இதற்கே கற்பு மணம் என்று பெயர். இது களவு மணம் ஊரார்க்குத் தெரிவதற்கு முன்பே நடைபெறும் கற்பு மணமாகும்.

ஒரு பெண்ணும் ஆணும் நடத்தும் களவு மண வாழ்க்கை ஊராருக்குத் தெரிந்து விட்டாலே போதும். அதன் பிறகு அவர்கள் வெளிப்படையாக இல்லறத்திலே இணைந்து வாழ்வார்கள். இதுவும் கற்பு மணமே தான்.

காதலன், தான் காதலித்து வாழும் பெண்ணை ஒருவரும் அறியாமல் தன்னூருக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய் விடுவான். தன்னூரிலே வெளிப்படையாக, யாவரும் அறிய இல்லறம் நடத்துவான். தன்னூரை யடைந்தவன் சிலசடங்குகளுடன் திருமணம் செய்து கொள்வதும் உண்டு. பெண்ணின் பெற்றோர்களும் இத்திருமணச் சடங்கிலே கலந்து கொள்வதும் உண்டு. இம் முறையிலே காதலன் காதலிகளின் களவு வெளிப்பட்டு இருவரும் இல்லறம் நடத்துவதும் கற்பு மணமே தான்.

ஆகவே களவு என்பது ஒரு காதலனும் காதலியும் மறைவாக மணமக்களாகி மகிழ்தல். கற்பு என்பது எல்லோரும் அறிய வெளிப்படையாக இல்லறம் நடத்துதல்.

களவு நிகழ்ந்த பிறகுதான் கற்பு நிகழும். களவுமணம் நடக்காமல் கற்பு மணம் நடப்பதில்லை. இதனல் தமிழரின்

மண வாழ்வு காதல் மணவாழ்வே என்பதைக் காணலாம். காதலற்ற மணவாழ்வு பண்டைத் தமிழரிடம் நடைபெற்ற தில்லே,

வெளிப்படவரைதல் படாமை வரைதல் என்று
ஆயிரண்டென்ப வரைதல் ஆறே

(தொ. பொ. கள 50)

" மணந்து கொள்ளும் முறையை, களவுப் புணர்ச்சி வெளிப் பட்டபின் மணந்து கொள்ளுதல், களவுப் புணர்ச்சி வெளிப்படுவதற்கு முன்பே மணந்து கொள்ளு தல் ஆகிய இரண்டு வகை யென்பர் "

களவு மணம் நடைபெருமல் கற்பு மணம் நடை பெறு வதில்லே, என்பதற்கு இச் சூத்திரமே ஆதாரம்.

திருமணச் சடங்கு

கணவன்—மனேவி, காதலன்—காதலி, அகத்துக் காரர்—அகமுடையாள், என்ற கட்டுத் திட்டங்களும் முறைகளும் காட்டு மிராண்டி மக்களிடம் இருந்ததில்லே. அவர்கள் வரைதுறையின்றி வாழ்ந்தனர். தாய்—மகன் ; அண்ணன்—தங்கை ; அக்காள்—தம்பி ; மகள்—தந்தை ; என்ற முறைகளேக் கூட அவர்கள் எண்ணியதில்லே. மணம் என்ருலே இன்னதென்று அவர்கள் அறியமாட் டார்கள். ஆணும் பெண்ணும் ஒன்ருகச் சேர்ந்து என்றும் இணைபிரியாமல் வாழும் வழக்கங்கூட அவர்களிடம் இல்லே. ஆண்களாயினும் சரி, பெண்களாயினும் சரி, அவர்களுக்குச் சிற்றின்ப வெறி ஏற்பட்டபோது எதிர்ப் பட்டவர்கள் எவராயினும் அவர்களுடன் கலந்து தங்கள் வெறியைத் தீர்த்துக் கொள்ளுவார்கள், இதிலே அவர் கள் எந்த உறவு முறையையும் பாராட்டியதே யில்லே.

மக்களிடம் நாகரிகம் பரவிய பிறகுதான், ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் பிரியாத கட்புடன் இணைந்து

வாழ்வது என்ற வழக்கம் ஏற்பட்டது. காட்டு மிராண்டிப் பருவத்தைக் கடந்த பிறகுதான் கட்டுத் திட்டமுள்ள ஆண் பெண் வாழ்க்கை தோன்றத் தொடங்கியது. இதுவே மக்கள் நாகரிக வாழ்க்கையின் ஆரம்பப்படியாகும்.

பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்கள் காட்டு மிராண்டிப் பருவத்தை விட்டுக் கரையேறி விட்டார்கள். நல்ல நாகரிகத்தை அடைந்துவிட்டனர். ஆணும் பெண்ணும் அன்புடன் இணைந்து ஒன்றுபட்டு வாழும் முறை தமிழர்களிடம் தோன்றிவிட்டது. காதலுற்றுக் கலந்து வாழும் ஆண் பெண்கள், என்றும் இணைபிரியாமல் வாழ வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடும் அவர்களுக்குள் தோன்றி விட்டது. இவ்வாறு இணைந்து வாழ்வதையே மண வாழ்க்கையாக அவர்கள் எண்ணினர்.

தொல்காப்பியருக்கு முன்னே, மிகப் பழங்காலத்திலே, தமிழரிடையிலே திருமணச்சடங்கு எதுவும் நடந்ததில்லை. காதலன் காதலிகளின் களவு மணத்தைப்பற்றி, அவர்கள் பெற்றோர்கள் அறிந்த பின் இருவரும் கூடி வாழ்வதற்கு இணங்குவார்கள்; அவர்களுடைய காதல் வாழ்வுக்குக் குறுக்கே நிற்கமாட்டார்கள்; முட்டுக்கட்டை போட மாட்டார்கள். பெண்ணின் பெற்றோர் — காதலியின் பெற்றோர் — இதற்குத் தடையாக நின்றால், காதலன் தன் காதலியை அழைத்துக் கொண்டு ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ஊரை விட்டுப் போய்விடுவான். இச்செய்தியை ஊரார் அறிந்த பின் இதுவே கற்பு மணம் எனப்படும். இதுதான் பண்டைத் தமிழரிடம் குடி கொண்டிருந்த கற்பு மணமுறை.

இந்த முறையினால் பிற் காலத்திலே சில தவறுகள் நேர்ந்தன. மணமக்களாய் வாழ்ந்த மக்களுக்குள் மன

வேற்றுமை ஏற்பட்டபோது ஒருவரை ஒருவர் விட்டுப் பிரிந்தனர். மற்றொரு பெண் மீது காமவெறி கொண்ட ஆடவன் தன் மனைவியை "அவள் என் காதலி அல்லள்" என்று சொல்லிப் பிரியவும் முன் வந்தான். மணந்த மங்கையின்மேல் ஏதோ காரணத்தால் வெறுப்புக் கொண்ட ஆடவன் "அவளை நான் மணக்கவேயில்லை" என்று பொய் புகலவும் தொடங்கினான். காமவெறி கொண்ட ஆண்மகன் "உன்னையே நான் மணப்பேன். வேறு ஒருத்தியை என் கனவிலும் கருதமாட்டேன்" என்று பொய்யுரைத்து பேதைப் பெண்களை ஏமாற்றினான்.

காதல் மண வாழ்க்கையிலே இத்தகைய பொய்யும் தவறுகளும் தோன்றத் தொடங்கின. இத்தவறுகளால் சமுதாய வாழ்விலே சீர் குலைவு ஏற்பட்டது. இதை ஒழித்து, நேர்மையும் ஒழுக்கமும் நிரம்பிய சமுதாய வாழ்வை நிலை நாட்டுவதற்குச் சமுதாயத் தலைவர்கள் முன் வந்தனர். பலரைச் சாட்சியாக வைத்துத் திருமணத்தை நடத்திவிட்டால், பிறகு அத்தம்பதிகள் பொய் கூறவோ தவறு செய்யவோ மாட்டார்கள் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். இதற்காகவே கற்பு மணத்திற்குச் சில சடங்குகளை உண்டாக்கினர். இந்தச் சடங்குகளை ஏற்படுத்தியவர்கள் தமிழர் சமுதாயத் தலைவர்களும், அறிஞர்களுமே தான்.

பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப. (தொ. பொ. கற். 4)

"தாமே வரைந்து கொண்ட தம்பதிகளிடம் பொய்யும் தவறுகளும் ஏற்பட்ட பிறகுதான் சமுதாயத் தலைவர்கள் கற்பு மணத்திலே சில சடங்குகளை ஏற்படுத்தினர்."

இச் சூத்திரம் திருமணத்திலே சடங்குகள் செய்யும் வழக்கம் ஏற்பட்ட காரணத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது. ஐயர்-தலைவர்கள்.

தலைவர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட. இத்தகைய சடங்குகளுடன் நடைபெறுவது தான் கற்புத் திருமணம் என்று கூறுகிறார் தொல்காப்பியனார்.

கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபின் கிழவன், கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே
(தொ. பொ. கற்பி-1)

“ கற்புமணம் என்று சொல்லப்படுவது, திருமணச் சடங்குடன், பெண்ணைக் கொள்ளுதற்கேற்ற தகுதியுடைய தலைவனுக்கு, தலைவியைக் கொடுப்பதற்குரிமையுடைய பெற்றோர் கொடுப்ப, தலைவன் மணந்து கொள்வதாகும்”

கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலையான
(தொ. பொ. கற் 2)

“ தலைவியின் பெற்றோர்க்குத் தெரியாமல், தலைவன் தலைவியைத் தன்னூர்க்கு அழைத்துக் கொண்டு போய் விட்ட போது, பெண்ணைக் கொடுக்கும் பெற்றோர்கள் இல்லாமலே திருமணச் சடங்கு நடைபெறுவதும் உண்டு ”

இத்தகைய திருமணச் சடங்குகள் செய்யும் உரிமை தமிழ்க் குடியிலே பிறந்த அனைவர்க்கும் உண்டு.

மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்
கீழோர்க்கு ஆகிய காலமும் உண்டே
(தொ. பொ. கற் 3)

“ மேலோராகிய அந்தணர் அரசர் வணிகர்களுக்கு என்று ஏற்பட்ட இந்தச் சடங்குகள், அவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட மற்ற தமிழர்களுக்கும் உரியன என்று ஏற்பட்ட காலமும் உண்டு ”

முதலில் நாகரிகமுடைய உயர்ந்த மக்களிடையிலே தான் திருமணத்தைப்பற்றிய பொய்யும் புரட்டுக்களும் ஏற்

பட்டன; அவர்களுக்காகவே தலைவர்களால் சடங்குகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன; பிற்காலத்தில்தான் அவ்வித சடங்குகள் செய்யும் வழக்கம் ஏனைய தமிழர்களிடையிலும் ஏற்பட்டது; என்ற உண்மையை இச் சூத்திரம் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

திருமணத்திலே சில சடங்குகள் செய்யப்படவேண்டும் என்பதே தொல்காப்பியர் கருத்து. தொல்காப்பியத் தமிழர்கள் சில திருமணச்சடங்குகளைச் செய்து வந்தார்கள். மேலே காட்டிய மூன்று சூத்திரங்களும் இவ்வுண்மையை விளக்குகின்றன.

தமிழர் சடங்கு

கற்புமணத்திற்கென்று உண்டாக்கப்பட்ட சடங்குகள் எவை? அவை இன்றைய திருமணங்களில் நடைபெறும் சடங்குகள் போன்றவைகளா? அல்லது வேறுவகையா? இன்றைய திருமணச் சடங்குகள் வேத முறைப்படி நடைபெறுவன என்பர். தீயின் முன் வடமொழி மந்திரங்களுடன் நடைபெறுவன இன்றைய சடங்குகள்.

பண்டைத் தமிழர் திருமணச் சடங்குகள் வேதத்தைப் பின்பற்றியன அல்ல. தீ வளர்த்து அதன் முன்னர்த் திருமணம் செய்து கொள்ளும் வழக்கம் தமிழர்களிடம் இருந்ததில்லை. திருமணச் சடங்குகளைச் செய்து வைப்பதற்கென்று குருமார்களோ, புரோகிதர்களோ இருந்தார்கள் என்று எண்ணவும் இடமில்லை. தமிழர்களுடைய சடங்குகளிலே அக்கினிக்கு வேலையில்லை. தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்னே தோன்றிய சங்க இலக்கியங்களில் கூட அக்கினி சாட்சியாகத் திருமணம் செய்து கொண்ட நிகழ்ச்சிகள் சிறுபான்மையாகத்தான் காணப்படுகின்றன.

தமிழர்களிடம் நடைபெறும் சடங்குகள் எல்லாம் பெரும்பாலும் பெண்களால் நடத்தப்படுவனவே. இன்

றும் பருவம் வந்த பெண்களுக்கு நடத்தப்படும் சடங்கு, கருவுற்ற மகளிர்க்கு நடத்தப்படும் வளை காப்பு போன்றவை பெண்களாலேயே நடத்தப்படுகின்றன. இவைகளில் ஆண்கள் தொடர்பில்லை. இச்சடங்குகளில் புரோகிதமும் இல்லை. இவைகளைப் போலவேதான் திருமணச் சடங்குகளும் நடைபெற்றன. தமிழர் திருமணச் சடங்கு முறைகளைப்பற்றி அகநானூற்றில் இரண்டு பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. 86 வது பாடலிலும், 136 வது பாடலிலும் இவைகளைக் காணலாம்.

"நல்ல நாளிலே குளிர்ச்சியான திருமணப்பந்தலிலே புதுமணல் பரப்பப்பட்டது. பந்தலிலே பூமாலைகள் புனைந்து தொங்கவிடப்பட்டன. இரவு கழிந்து காலை நேரம் எழுந்தது. மணப் பந்தலிலே வரிசை வரிசையாக விளக்குகள் ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்தன. வயது நிரம்பிய பெண்கள் தங்கள் தலைகளிலே நீர்க் குடங்களைச் சுமந்து நின்றனர். பிள்ளை பெற்ற பெண்கள் நால்வர் அந்த நீர்க்குடங்களை வாங்கி மணமகளை நீராட்டினர். நீராட்டும்போது "இவள் கற்பு நெறியிலே தவறாமல் வாழ்க! தன் கணவனுடைய அன்புக்குரிய மனைவியாகுக" என்று வாழ்த்துக் கூறினர்.

பின்னர், பெற்றோர் "நீ சிறந்த இல்லக் கிழத்தியாகுக!" என வாழ்த்தி அவளை மணமகன் கையிலே மகிழ்ச்சியுடன் கொடுத்தனர்.

திருமண வீட்டிலே பெரிய சோற்றுக் குவியல் இருந்தது. திருமணம் முடிந்தபின் அனைவரும் அச்சோற்றுக் குவியலை உண்டு உள்ளம் களித்தனர்"

இது அகநானூற்றின் 86 வது பாடலில் காணப்படும் செய்தி. இத்தகைய திருமணச் சடங்கின் போது வாத்தியங்கள் முழங்கின. தெய்வத்தை வணங்கிப் பெண்ணுக்கு

மலர் மாலையும், நல்லாடையும், நகைகளும் அணிவித்து அழகு செய்தனர் ; என்ற செய்தி 136 வது பாடலில் காணப்படுகின்றது ;

தொல்காப்பிய காலத் தமிழர் திருமண முறை ஒரு தனி முறையாகும். இன்றுள்ள சடங்கு முறையும், புரோகித முறையும் பண்டைத் தமிழர் கொண்டவையல்ல. இந்த உண்மையைத் தொல்காப்பியம் நமக்குத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றது.

பொருந்தா மணம்

பண்டைத் தமிழர்களிடையிலே சில பொருத்தமற்ற திருமணங்களும், ஆண் பெண் உறவுகளும் இருந்தன. இவைகளையே கைக்கிளைத் திணை; பெருந்திணை; என்று இரு வகையாகக் கூறுகின்றார் தொல்காப்பியர்.

காமத்தின் தன்மையறியாத ஒரு சிறுமியிடம் ஒருவன் காதல் கொண்டு வருந்துவான். நல்ல மொழிகள், தீய மொழிகள் என்ற இரு வகையான மொழிகளையும் தன்னோடும் அவளோடும் இணைத்துப் பேசுவான். அச்சிறுமியோ அவனுக்கு மறுமொழி சொல்வதற்கு அறியாமல் விழிப்பாள். அவனே தான் பேசுவதை விடாமல் பேசியே இன்புறுவான். இதற்கே கைக்கிளை ஒழுக்கம் என்று பெயர். கைக்கிளையை ஒரு தலைக்காமம் எனபர் பிற்காலத்தார்.

காமஞ்சாலா இளமையோள் வயின்
ஏமம் சாலா இடும்பை எய்தி
நன்மையும் தீமையும் என்றிருதிறத்தால்
தன்னொடும் அவளொடும் தருக்கிய புணர்த்துச்
சொல்லெதிர் பெறுஅன் சொல்லியின்புறல்
புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே.

(தொ. பொ. அக. 53)

இதனுல் தொல்காப்பியர் காலத்திலும், அதற்கு முன்னும் பருவமடையாத இளம்பெண்களை மணந்து கொள்ளும் வழக்கம் தமிழ் நாட்டில் இருந்ததென்பதை அறியலாம்.

பெருந்திணையென்பது பொருந்தாக் காதல். பிறர் கண்டு எள்ளி நகையாடும் வகையிலே ஆண் பெண்களிடம் ஏற்படும் காமவெறியே பெருந்திணை. இந்தப் பெருந்திணையை நான்கு வகையாக வகுத்துக் கூறுகிருர் தொல்காப்பியர்.

1. ஒருவன் தன்னை விரும்பாத பெண்ணின் மேல் தாங்க முடியாத காதல் கொண்டு மடலேறுதல். கருக்கு மழுங்காத பனை மட்டைகளால் குதிரை உருவத்தில் ஓர் ஊர்தி செய்யப்படும். காம வெறி கொண்ட காளை அதன் மீது ஏறி உட்கார்ந்து கொள்ளுவான். தான் காமுற்ற பெண்ணின் உருவத்தை ஒரு துணியிலே எழுதுவான். அவ்வுருவத்தின் கீழ் அவள் பெயரையும் குறிப்பான். அதைத் தன் கையிலே பிடித்துக் கொள்ளுவான். தான் ஏறியிருக்கும் பன மட்டை ஊர்தியைப் பிறரால் இழுக்கச் செய்வான். பனமட்டைகளின் இரு புறங்களிலும் வாள் போல் அமைந்துள்ள கருக்குகள் அவன் உடம்பிலே உரசிப் புண்படுத்தும். அந்தப் புண்களிலிருந்து செந்நீர் கசியாமல், வெண்ணீர் கசிந்தால் ஊரார் ஒன்று கூடி அவன் விரும்பிய பெண்ணை அவனுக்கு மணம் முடித்து வைப்பார்கள். இன்றேல் அவன் ஒரு மலைச் சிகரத்திலேறிக் கீழே வீழ்ந்து தற்கொலை செய்துகொள்வான். அவன் உடம்பிலிருந்து வெண்ணீர் கசியாமல் செந்நீர் கசிந்தால் ஊரார் ஒன்று சேர்ந்து அவன் உயிரை வாங்கி விடுவார்கள். மடலேறுதல் என்னும் இப்பகுதி பெருந்திணை.

2. வயதேறிய ஒருத்தியை வாலிபன் கூடி வாழ்வதும், கிழவனைக் குமரி மணந்து வாழ்வதும் பெருந்திணை.

3. தம்மைத்தாம் அடக்கிக் கொள்ள முடியாத காம வெறியுடன் ஆண் பெண்கள் அணைந்து வாழ்வதும் பெருந்திணை.

4. காமவெறி தலைக்கேறி ஆணைப் பெண் பலவந்தப் படுத்துவதும், பெண்ணை ஆண் பலவந்தப் படுத்துவதும் பெருந்திணை.

> ஏறிய மடல்திறம், இளமை தீர்திறம்,
> தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்,
> மிக்க காமத்து மிடலொடு, தொகைஇச்
> செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே.
>
> (தொ. பொ. அக 54)

என்ற சூத்திரத்தால் பெருந்திணையின் நால்வகைப் பகுப்பையும் காணலாம்.

கைக்கிளையென்னும் ஒரு தலைக்காமத்தைப்பற்றியோ பெருந்திணையென்னும் பொருந்தாக் காமத்தைப்பற்றியோ தொல்காப்பியர் ஓரிடத்திலும் பாராட்டிப் பேசவில்லை. இத்தகைய வழக்கங்கள் தமிழ் நாட்டில் தமிழரிடையிலே சிறுபான்மை விரவியிருந்தன என்பதற்கே இவ்விரண்டையும் குறித்துள்ளார். இவற்றைப் பாராட்டிப் பேசும் இலக்கியங்களும் இல்லை. இதனை "மக்கள் வாழ்வும் ஒழுக்கமும்" என்ற பகுதியிலும் காணலாம்.

ஒத்த ஆணும் பெண்ணும் முதலில் களவிலும் பிறகு கற்பிலும் இணைந்து காதல் வாழ்வு நடத்துவதே தமிழர்களின் மண வாழ்க்கையாகும். கன்னிப் பெண்களைக் காமுறும் கைக்கிளையும், காமவெறி கொண்ட பெருந்திணையும் சிறுபான்மையாகத் தமிழர்களிடம் நிலவியிருந்தன. இந்த மூன்று வகையே தமிழர் மணவாழ்க்கை முறை. இவைகளைத் தொல்காப்பியர் தெளிவாகக் கூறி யிருக்கிருர்.

எண்வகை மணம்

வட மொழி நூல்களிலே மணம் எண் வகைப்படும் என்று சொல்லப்படுகின்றன. அவை பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தருவம், அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பன.

பிரமமணம்: பெண் கொடுப்பதற்கு ஒத்த கோத்திரமுடையவன்; நாற்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் பிரமச்சரிய விரதங்காத்தவன்; இவனுக்குப் பருவமடைந்த பன்னிரண்டு வயதுடைய பெண்ணை, இரண்டாவது பூப்பெய்துவதற்கு முன் அணிகலன்களைப் பூட்டித் தானமாகக் கொடுப்பது.

பிரசாபத்திய மணம்; மாப்பிள்ளை வீட்டார்கொடுக்கும் பரிசத்தைப் போலப் பெண் வீட்டார் இரண்டு பங்கு பரிசம் கொடுத்து மணம் செய்விப்பது.

ஆரிட மணம்; காளையையும், பசுவையும் பொன் கொம்பும், பொன்குளம்பும் உடையனவாகச் செய்து அவற்றின் இடையிலே பெண்ணுக்கு நகைகள் பூட்டி நிறுத்தித் தக்கான் ஒருவனுக்கு மணம் செய்து கொடுப்பது.

தெய்வ மணம்: பெரிய யாகங்களைச் செய்கின்றவர்களில் ஒருவனுக்கு அந்த யாகத்தின் முன்னே பெண்ணைத் தக்கணையாகக் கொடுப்பது.

அசுர மணம்: கொல்லும் கொடுங்காளையைப் பிடித்து அடக்குதல், திரிகின்ற பன்றியை அம்பெய்து கொல்லுதல், வில்லை நாணேற்றுதல் முதலிய வீரச் செயல்களைச் செய்து பெண்ணைக் கொள்ளுவது. சுயம்வர மணமும் இவைகளில் அடங்கும்.

இராக்கத மணம்: பலவந்தமாகப் பெண்ணைத்தூக்கிக் கொண்டுபோய் மணம் புரிந்து கொள்ளுவது.

பைசாச மணம்: மூத்தவர்களையும், கள்ளுண்டு மயங்கினவர்களையும், தூங்குகின்றவர்களையும் இழிந்தவர்களையும் மணந்து கொள்ளுவது பைசாச மணம்.

கந்தருவமணம்; கந்தர்வர்களிலே ஆண் பெண் இருவர் ஒருவரை ஒருவர் கண்டபோது காதல் கொண்டு இணைவர்; அது போல ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் எதிர்ப்படும் போது காதல் கொண்டு மணமக்களாவது.

இந்த எட்டு வகை மணங்களிலே தமிழரின் களவு மணம் கந்தருவ மணத்தைப்போன்றது என்று தொல் காப்பியர் கூறுகின்றார்.

காமக் கூட்டம் காணுங்காலை
மறை ஓர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறைஅமை நல் யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே

(தொ. பொ. கள. 1)

"காமக் கூட்டம் எத்தகையது என்று காணும் போது வேதத்தில் ஓர் புறத்திலே கூறப்படும் எண்வகை மணங் களிலேயே சிறந்த நல்ல யாழைத் துணையாகக் கொண்ட கந்தருவர்களின் வழக்கத்தைப் போன்றதாகும்."

களவு மணம் கந்தருவத்தைப் போன்றது என்ற இந்த ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு ஏனைய ஏழுவகைத் திரு மணங்களும் தமிழரிடையிலே வழங்கின என்று கூறுவோ ரும் உண்டு. தொல்காப்பியத்திற்கு உரையெழுதிய நச்சி னார்க்கினியர், இளம் பூரணர், பேராசியர் போன்றவர் களும் தமிழர் திருமண முறையும் வடநூல்களில் கூறப் படும் திருமணங்களும் ஒன்றே என்று கூற முயன்றுள்ள னர். ஐந்திணை ஒழுக்கத்திலே கந்தருவமணம் அடங்கும். கைக்கிளை, பெருந்திணைகளிலேயே மற்ற ஏழுவகை மணங் களும் அடங்கியிருக்கின்றன என்பர்.

அசுர மணம், இராக்கத மணம், பைசாச மணம் போன்ற வழக்கங்கள் தமிழ் நாட்டில் இருந்திருக்கலாம். இத்தகைய வழக்கங்கள் உலகமெங்கும் காமவெறி கொண்ட மக்களிடம் நடப்பதுண்டு. இது இயற்கை.

பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம் போன்ற மணங்கள் தமிழ் நாட்டில் தொல்காப்பியருக்கு முன்னே நடைபெற்றதாக எந்த இலக்கியமும் கூறவில்லை.

வேதத்திலே கூறப்படும் மண முறைகளைத் தான் தமிழர்கள் பின் பற்றி வந்தார்கள் என்று சொல்லுவதற்கு இடமில்லை. பின்பற்றி இருப்பார்களானால் களவு மணத்தைக் கந்தருவ மணத்திற்கு ஒப்பிட்டு உரைத்திருப்பதைப்போல, ஏனைய ஏழு திருமணங்களை ஒத்த திருமணங்கள் இவை இவை யென்று தொல்காப்பியர் கூறியிருப்பார். இவ்வாறு அவர் எங்கும் சொல்லவே யில்லை.

எனவே ஐந்திணை ஒழுக்கமாகிய களவு, கற்புத் திருமணமும், கைக்கிளை மணம், பெருந்திணை வாழ்வு இம்மூன்றும் தமிழர் வாழ்விலே நிகழ்ந்த இயற்கை நிகழ்ச்சிகள். இவை எந்த நாட்டிலிருந்தும் இந்த நாட்டில் குடிபுகுந்தவை யல்ல ; எந்தச் சமுகத்தாரிடமிருந்தும் தமிழர்கள் கடன் வாங்கியவை யல்ல; எந்த மொழிகளிலிருந்தும் தமிழ்மக்கள் கற்றுக் கொண்டவைகளும் அல்ல ; தமிழர் சமுதாயத்தில் தாமே தோன்றி நிலவிய இயற்கை மண வாழ்வாகும். இதுவே தொல்காப்பியக் கண்ணாடி நமக்குக் காட்டும் உண்மை.

7. ஆண் பெண் உரிமை

பெண்ணுக்கு விலங்கு

தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் சமவுரிமை இல்லை. ஆண் உயர்ந்தவன் ; பெண் தாழ்ந்தவள். ஆளப் பிறந்தவன் ஆண்மகன் ; அவனுக்கு அடங்கி வாழப்பிறந்தவள் பெண்பிள்ளை. இக் கொள்கை தான் அக்காலத்தில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தது.

அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுத்தல்
நிச்சமும் பெண்பாற்கு உரிய என்ப
(தொ. பொ. கள. 96)

"பயமும், வெட்கமும், அறியாமையும் முற்பட்டு நிற்றல் எப்பொழுதும் பெண்பாலுக்கு உரிய குணங்கள் என்று கூறுவார்கள்"

அச்சம், நாணம், மடமை இவைகள் பெண்களுக்கு மட்டும் உரிய குணங்கள் என்பது எப்படிப் பொருந்தும் ? பயங்காளிக் கோழைகள் ஆண்களில் இல்லையா ? கூச்சமும் நாணமும் உடைய ஆண்கள் நாட்டில் இல்லையா ? அறிவற்ற ஆண்பிள்ளைகள் ஒருவர் கூட உலகில் இல்லையா ? கல்வியறிவில்லாமல்—யாருடனும் பழகாமல்-வெளியுலகம் அறியாமல்—வீட்டுக்குள் அடைந்து கிடப்போர் ஆண்களாயினும் சரி, பெண்களாயினும் சரி அவர்களிடம் இந்த மூன்று குணங்களும் இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

அச்சம், நாணம், மடமை என்னும் முக் குணங்களும் யாருக்கும் இயற்கையாகவே ஏற்படுவன வல்ல. செயற்கையாலேயே வந்து சேருகின்றன. தொல்காப்பிய

காலத்தில் தமிழ் நாட்டுப் பெண்கள் ஆண்களால் அடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் அச்சமும், நாணமும், அறியாமையும் உடையவர்களாக வளர்க்கப் பட்டனர். இம் முக்குணங்களும் பெண்ணுரிமையின் விலங்குகள்.

இதற்கு முன்னுள்ள சூத்திரம் "பெருமையும் உரனும் ஆடூஉ மேன" என்று ஆண் மக்களைச் சிறப்பித்துச் சொல்லுகிறது. பெருமையும் வலிமையும் ஆண்களுக்குரிய குணங்கள் என்பதே இதன் பொருள்.

முந்நீர் வழக்கம் மகடூஉ வோடில்லை

(தொ. பொ. அக. 37)

கடல் கடந்து செல்லும்போது பெண்களையும் உடனழைத்துச் செல்லும் வழக்கம் இல்லை.

எண்ணரும் பாசறைப் பெண்ணொடும் புணரார்

(தொ. பொ. கற்பு- 34)

"எண்ணுதற்கரிய போர்க் களத்துப் படை வீட்டுக்குப் பெண்களுடன் போகமாட்டார்கள்"

இந்த இரண்டு சூத்திரங்களும் தமிழ் நாட்டுப் பெண்கள் கப்பலேறி அயல் நாடு செல்வ தில்லை, ஆண்களுடன் சேர்ந்து போர்க்களம் புகுவதில்லை, என்பதைக் காட்டுகின்றன.

பெண்ணுக்கே கற்பு

"கற்பு கற்பென்று சொல்ல வந்தார் இரு கட்சிக்கும் அஃது பொதுவில் வைப்போம்" என்பது இக் காலத்து மக்கள் வேண்டும் நீதி. கற்பொழுக்கம் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பொதுவாகும். ஆனல் தொல்காப்பியர் காலத்திலே கற்பு பெண்களுக்குரிய தனிஉடமை என்றே கருதப் பட்டது.

ஒரு பெண் ஒரே ஆடவனை மணந்து அவனுடன் இணைபிரியாக் காதல் கொண்டு இன்புற்று வாழவேண்டும்.

அவன் எவ்வளவுதான் தவறுகள் செய்தாலும் அவள் மட்டும் தவறுகள் செய்யாமல் அவனுக்கு அடங்கியே நடக்க வேண்டும். காதலன் உள்ளம் களிக்க, உடல் நலம்பெற அவனுக்குப் பணிவிடை, புரிவதே கற்புள்ள பெண்ணின் கடமை. கணவன் செய்யும் குற்றங்களை எவரும் அறியும்படி எடுத்துச் சொல்லக் கூடாது. கணவன் செய்யும் இழி செயல்களை ஊரார் அறிந்தால் அவனைப் பற்றி இழிவாக எண்ணுவார்கள் ; ஏளனமாகப் பேசுவார்கள். ஆதலால் அவன் செய்யும் குற்றங்களை மறைப்பதே மனைவியின் கடமை. இவை போன்ற குணங்கள் பெண்களுக்கு வேண்டும். இவ்வாறு நடப்பதே கற்புடமை. முன்னூல்களிலும் பின்னூல்களிலும் இவைகளே கற்புடைமை என்று காட்டப் பட்டிருக்கின்றன.

தொல்காப்பியர் காலத்திலும் இத்தகைய கற்புடமை பெண்களுக்கு மட்டுமே வேண்டும் என்று கருதப்பட்டது.

> **உயிரினும் சிறந்தன்று நாணே, நாணினும்**
> **செயிர் தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று**
>
> (தொ. பொ. கள. 23)

" உயிரைக் காட்டிலும் நாணம் சிறந்தது ; நாணத்தைக் காட்டினும் குற்ற மற்ற காட்சியினையுடைய கற்பே சிறந்ததாகும்.

> **போக்கு உடன் அறிந்த பின் தோழியொடு கெழீஇக்**
> **கற்பின் ஆக்கத்து நிற்றற் கண்ணும்**
>
> (தொ. பொ. கள. 25)

" தலைவன் பிரிந்து செல்லும் போக்கை அறிந்த பின், தலைவி தன் தோழியைத் துணையாகக் கொண்டு, தலைவனைப் பற்றிக் குறை கூருத கற்பு நெறியிலே நிற்கும போதும் "

இவைகள் பெண்களுக்குக் கற்பே உயிர் என்பதை விளக்குகின்றன. பெண்களுக்குக் கற்பின் வழி நடப்பதே கடமை என்பதைக் காட்டும் இன்னும் பல சூத்திரங்களும் உண்டு.

பலதார மணம்

ஒருவனுக்கு ஒருத்தியே என்ற ஏகதார மணமுறை தமிழரிடம் இருந்ததில்லை, ஒருவனுக்குப் பல மனைவியர் என்ற பலதார மணமே தமிழர்களிடம் குடிகொண்டிருந்தது. தொல்காப்பியருக்கு முன்னும், தொல்காப்பியர் காலத்திலும் இவ்வழக்கமே இருந்துவந்தது.

ஆண்கள் மட்டும் பல பெண்களை மணந்து கொள்ளலாம். மணந்திருக்கும் மனைவியரைத் தவிர வேறு பல விலை மாதர்களுடனும் கூடிக் குதூகலிக்கலாம். பெண் மக்களுக்கு இவ்வுரிமையில்லை. ஒருத்தி ஒருவனைத்தான் மணக்க வேண்டும்.

காமக்கிழத்தி மனையோள் என்றிவர்
ஏமுறு கிளவி சொல்லிய எதிரும்

(தொல். பொ. கற்பு 5)

"காமக் கிழத்தி மனைவி என்று சொல்லப்பட்ட இவர்கள் வருத்தத்தோடு சொல்லிய வார்த்தைகளுக்கு எதிராகவும்"

இச்சூத்திரம் ஒருவனுக்குக் காதலித்து மணம்புரிந்து கொண்ட மனைவியுடன் காமக்கிழத்தி என்ற வேறு மனைவியும் உண்டு என்று குறிப்பதைக் காணலாம்.

காமக்கிழத்தி தன் மகத்தழீஇ
ஏமுறு விளையாட்டு இறுதிக்கண்ணும்

(தொல். பொ. கற்பு 7)

"மனையறத்திற்கு உரியவளாக வரைந்து கொண்ட காமக்கிழத்தி, வீட்டுக்குப் புறத்திலே விளையாடுகின்ற தலைவியின் புதல்வனைத் தழுவிக்கொண்டு வருந்துகின்ற விளையாட்டின் முடிவிலும்"

இதில் உள்ள "காமக்கிழத்தி" என்பது இரண்டாவதாக மணந்து கொண்ட மனைவியைக் குறிக்கின்றது. இதே சூத்திரத்தில் காமக்கிழத்தியர் என்ற பன்மைச் சொல்லும் காணப்படுகின்றது.

இதே சூத்திரத்தில் "மாயப்பரத்தை உள்ளிய வழியும்" என்ற தொடரும் காணப்படுகின்றது. பரத்தை என்பது மணந்து கொள்ளாத பொது மகள்.

முதலில் மணந்து கொள்ளும் மனைவியே இல்லக்கிழத்தி; வீட்டின் தலைவி. இரண்டாவதாக ஆசைப்பட்டு மணந்து கொள்ளும் பெண்கள் காமக்கிழத்தியர். மூன்றுவதாக விலைமாது, பொருட்பெண்டிர், கணிகையர், பொது மகளிர், வரைவின் மகளிர் என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்படும் பரத்தையர்கள். இன்னுஞ் சில கற்பியல் சூத்திரங்களிலே இந்த மூவகையினரைப்பற்றியும் காணலாம்.

ஆகவே பல பெண்களை மணப்பதும், அவர்கள் போதாமல் பல பரத்தையர்களுடன் கூடிக் களிப்பதும் ஆடவர்களின் உரிமையாக இருந்தது. தமிழர்களில் உயர்ந்த வகுப்பினராக-செல்வமுடையவர்களாக வாழ்ந்த மக்களிடமே இவைகள் நடந்திருக்கக்கூடும். இவ்வாறு நடந்துகொள்ளும் வசதியும் வாய்ப்பும் அவர்களுக்கே உண்டு.

சங்க இலக்கியங்களில் உள்ள அகப்பொருட் பாடல்களிலே இச்செய்திகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. கணவன் பரத்தையர் வீட்டுக்குப்போய் வரும் செய்தி அறிந்து மனைவி ஊடல் கொள்கிருள். அவன் பரத்தையர்களுடன் சேர்ந்து நீராடிய செய்தியைக் கேட்டுக் காதலி

கனலுகிருள். அவன் பரத்தையர்களுடன் கூடிக் குலாவிய போது, அவன் மார்பிலே சந்தனக் குழம்பும், மலரிதழ் களும் படிந்திருப்பதைக் கண்டு மனைவி சீறுகிருள். இத்த கைய பல நிகழ்ச்சிகள் காதலனுக்கும் காதலிக்கும் ஊடல் தோன்றுவதற்குக் காரணங்களாக இருக்கின்றன. இத்த கைய ஊடல்களின்போது பாணன், கூத்தன் முதலிய வர்கள் தூதுவர்களாயிருந்து காதலனையும் காதலியையும் ஒன்று சேர்த்து வைக்கின்றனர். மருதத் திணையைப்பற்றிக் கூறும் பாடல்களிலே இந்த ஊடல் நிகழ்ச்சிகளை மிகுதி யாகக் காணலாம். நற்றிணை, குறுந்தொகை, கலித் தொகை, அகநானூறுபோன்ற அகப்பொருள் நூல்களிலே இந்நிகழ்ச்சிகளைக் காட்டும் பாடல்கள் பலவற்றைப் படிக் கலாம்.

மேலே கூறியவைகளைக்கொண்டு தொல்காப்பியர் காலத்திலே ஆண் பெண் சமத்துவ நிலை இருந்ததில்லை என்று அறியலாம். பெண்ணடிமை குடிகொண்டிருந்த காலமே அது. இப்பெண்ணடிமை வேறு யாராலும் தமிழரி டம் புகுத்தப்பட்டதன்று. இப்பெண்ணடிமை முறை இக் காலத்திற்கு ஏற்றதன்று. இது ஒதுக்கித் தள்ளவேண்டிய உளுத்துப் போன பழைய முறை.

8. சாதிப் பிரிவு

வீண்பழி

தமிழ் நாட்டிலே இன்று எண்ணற்ற சாதி வேற்றுமைகள் தலைவிரித் தாடுகின்றன. இந்த வேற்றுமைகள் எப்படித் தோன்றின? எவரால் உண்டாக்கப் பட்டன? இயற்கையாக எழுந்த வேற்றுமைகளா? செயற்கையால் அமைக்கப்பட்டனவா? அல்லது வேற்றூரால் இந்நாட்டிலே புகுத்தப்பட்டனவா? இவைகளைப்பற்றிப் பல தவறான கொள்கைகள் நிலவுகின்றன.

"பண்டைத் தமிழகத்திலே பல வகையான சாதிப் பிரிவுகள் இருந்ததில்லை. நால்வகைச் சாதி முறை இந்நாட்டில் எழுந்ததன்று. ஆரியர்களே நால்வகைச் சாதியை இந்நாட்டிலே நாட்டினார்கள் "ஒன்றே குலம்; ஒருவனே தேவன்" என்பதுதான் பண்டைத் தமிழர் கொள்கை" என்று சிலர் சொல்லுகின்றனர்.

"நால்வகைச் சாதி இந்நாட்டினில் நாட்டினீர்" என்ற கபிலரகவலை இவர்கள் பெரியதோர் ஆதரவாகக் காட்டுகின்றனர். இதை வைத்துக்கொண்டு பல கட்டுரைகளும் கதைகளும் எழுதுகின்றனர்; தமிழர் வரலாற்றைத் தாறுமாறாக்கி வருகின்றனர். தொல்காப்பியத்தை ஆராய்ந்தால் இவர்கள் கூற்று ஆதாரமற்றது; வேண்டாதார் மேல் வீண்பழி சுமத்துவது; என்பதை அறியலாம்.

மக்கள் அனைவரும் பிறப்பினால் பேதமற்றவர்கள். உயர்வு தாழ்வுகள் பிறப்பினால் உண்டானவையல்ல. ஆயினும் செய்யும் தொழில்களிலே சிறுமை பெருமை பாராட்டத் தொடங்கினர். இச்சிறுமை பெருமைகளே

உயர்வு தாழ்வுகளுக்கு உறைவிடமாயின. வடமொழியிலே உள்ள வேத-உபநிடத—ஸ்மிருதிகளும் இவ்வுண்மையை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றன. செந்தமிழ்த் தொல்காப்பியமும் இவ்வுண்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

ஆரியர்கள் இந்தியாவில் நுழைவதற்கு முன்பு இந்திய நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் தமிழர்களே தங்கியிருந்தனர். சரித்திரக்காரர்கள் இவர்களைத்தான் திராவிடர்கள் என்று குறிப்பிட்டனர். இந்தத் தமிழ் மக்களிடையிலே நால் வகை வகுப்புப் பிரிவுகள் இருந்தன. அடிமைகள், தொழிலாளர்கள், தலைவர்கள் என்ற வர்க்கப் பிரிவுகளும் இருந்தன.

நாடோடிகளாகத் திரியும் மக்களிடம் நாகரிகம் வளர்ச்சியடைந்திருக்க முடியாது. அவர்கள் தங்கள் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் — ஆடுமாடுகளுடன் — மூட்டை முடிச்சுகளுடன் உணவுக்கு இடந்தேடி ஊர்சுற்றும்போது அவர்களிடம் தொழில் வளர்ச்சியும் தோன்றியிருக்க முடியாது. ஓரிடத்திலே நிலையாகத் தங்கி, அரசியல் சமுதாய வாழ்விலே சிறந்து வாழ்வோரிடந்தான் தொழில்வளர்ச்சி தோன்றியிருக்க முடியும். தொழில்கள் காரணமாகப் பல பிரிவுகளும் பிறந்திருக்க முடியும். இதுவே சரித்திர வல்லுநர்களின் கொள்கை.

மக்கள் நாகரிகத்திற்கு அடிப்படை விவசாயந்தான். நிலத்தைக் கிளறி, நீர்பாய்ச்சி, நெல்போன்ற தானியங்களை விதைத்துப் பயிர்செய்து அறுப்பதற்கு எப்பொழுது மக்கள் கற்றுக் கொண்டார்களோ அப்பொழுதுதான் அவர்கள் நாகரிகப்பாதையிலே நடக்க அடியெடுத்து வைத்தார்கள். இதன் பிறகுதான் மக்களிடையிலே, அரசியல் அமைப்பும், வாணிகமும், கைத்தொழில்களும், கலைகளும் வளர்ந்தன.

விவசாயம் செய்யத் தெரியாத மக்களிடையிலே எவ்வித வேற்றுமையும் விளைந்திருக்க முடியாது. தனித் தனி இல்லற வாழ்வும் அவர்களிடம் இருந்ததில்லை. அவர்கள் தமக்கென்று தனித்தனியே செல்வப் பொருள்களைச் சேமித்து வைத்துக்கொள்ளவும் இல்லை. இவர்கள் ஒன்ருகச் சேர்ந்து உணவு தேடுவார்கள். அகப்பட்ட உணவை அனைவரும் பங்கிட்டு உண்பார்கள். பருகுவதற்கு நீர் கண்ட இடத்திலே—படுப்பதற்கு நிழல்கண்ட இடத்திலே தங்குவார்கள். இத்தகைய பண்படாத பொதுவுடமைச் சமுதாய முறைதான் நாகரிகம் காணுத மக்களிடம் இருந்தது.

மற்றநாடுகளில்

வட ஐரோப்பாவிலும், மத்திய ஐரோப்பாவிலும் தங்கியிருந்த மக்களே ஆரியர் என்ற பெயருடன் பல நாடுகளுக்கும் பிரிந்து சென்றனர். இவர்களில் ஒரு பிரிவினரே கைபர் கணவாய் வழியாக இந்தியாவிலும் குடிபுகுந்தனர்.

ஆரியர் இந்தியாவுக்குள் நுழைவதற்கு முன்பே திராவிடர்கள் நாகரிகத்திலே சிறந்திருந்தனர்; இந்தியா முழுவதும பரவியிருந்தனர்; என்பது பெரும்பாலான சரித்திராசிரியர்களின் கொள்கை.

ஆரியர்கள் இங்கு குடியேறிய காலத்தைப்பற்றிக் கருத்து வேற்றுமையுண்டு. கி. மு. ஆருயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அவர்கள் இந்தியாவில் குடியேறினர்; இந்திய நாகரிகத்தை உருவாக்கினர்; என்போர்சிலர். திராவிட நாகரிகத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களே ஆரியர்கள் குடியேறிய காலத்தை நீட்டிவைத்து, இன்று இந்நாட்டில் உள்ள நாகரிகம் ஆரியர் தந்த நாகரிகமே எனறு காட்ட முற்படுகின்றனர் எனபோர் சிலர். ஆரியர்கள் வருவதற்கு முன்பே தமிழர்கள் எல்லாத் துறைகளிலும் நாகரிகம் அடைந்திருந்தனர் என்று கூறுவோரும் உண்டு.

கி. மு. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் ஆரியர்கள் இந்தியாவில் குடிபுகுந்தனர் என்பதே பெரும்பாலான வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கொள்கை. இவர்கள் கூறுவது உண்மையானால் தொல்காப்பியத்திற் காணப்படும் வகுப்புப் பிரிவுகள் ஆரியர்களால் ஏற்பட்டவையல்ல. இது மறுக்கமுடியாத உண்மை.

அன்றியும் மற்றொரு உண்மையையும் உற்றுநோக்க வேண்டும். வடஐரோப்பாவிலிருந்தும், மத்திய ஐரோப்பாவிலிருந்தும் புறப்பட்ட ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்கு மட்டும் வரவில்லை. வேறு பல நாடுகளுக்கும் சென்று குடியேறினர். அவர்கள் குடியேறிய ஏனைய ஐரோப்பியநாடுகளில் ஏன் இந்தியாவிலிருப்பது போன்ற வகுப்புப் பிரிவுகள்—வருணாசிரம முறை—ஏற்படவில்லை? இந்தியாவில் மட்டும் அவைகள் தோன்றக் காரணம் என்ன? இவற்றைத்தான் நாம் நன்றாக ஆராயவேண்டும்.

வகுப்புப் பிரிவும்-வருணாசிரம முறையும் ஆரியர்களிடம் இல்லை. அவர்கள் சென்ற வேறு நாடுகளிலும் அவைகள் இல்லை. இந்தியாவில் மட்டுமே வருணாசிரம முறைக்கு அடிப்படையான வகுப்புப்பிரிவுகள் நிலைத்திருந்தன! ஆதலால் ஆரியர்கள் இங்கு வந்தபின் இப்பிரிவினைகளை ஒப்புக்கொண்டனர். தங்கள் இலக்கியங்களிலும் ஏற்றுக்கொண்டனர். ஆரியர்கள் குடியேறிய ஏனைய நாடுகளில் பிறவியிலே சாதிவேற்றுமை இல்லாதிருப்பதற்கும் இந்தியாவிலே மட்டும் இருப்பதற்கும் இதுவேதான் காரணமாகும். ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்கு வருமுன், இந்திய நாடு முழுவதும் திராவிடர்கள் குடியேறியிருந்தனர்; திராவிட நாகரிகமே பரவியிருந்தது; என்ற உண்மையை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு ஆராய்ந்தால் இந்த முடிவுக்குத்தான் வர இயலும்.

பல பிரிவுகள்

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே தமிழ்நாட்டில், தமிழ் மக்களிடையில் வகுப்புப் பிரிவுகள் ஏற்பட்டிருந்தன.

அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற பிரிவுகள் இருந்தன. ஆரியர்கள் வருவதற்கு முன்பே இப்பிரிவுகள் தமிழகத்தில் இருந்தன.

இவைகளைத் தவிர மற்றும்பல பிரிவுகளும் இருந்தன. பாணர், கூத்தர், பொருநர், பார்ப்பார், அடிமை வேலை செய்வோர், தேர்ச்சிபெற்ற தொழிலாளர்கள் போன்ற பல பிரிவுகளும் இருந்தன.

இவர்களைத் தவிர நால்வகை நிலங்களிலே வாழ்ந்த மக்களும் இருந்தனர். குறிஞ்சி நிலத்திலே வாழ்ந்த மக்களுக்குக் கானவர், வேட்டுவர், இறவுளர், குன்றுவர், வேட்டுவித்தியர், குறத்தியர், குன்றுவித்தியர் என்று பெயர்.

முல்லை நிலத்திலே வாழ்ந்த மக்களுக்குக் கோவலர், இடையர், ஆயர், பொதுவர்,இடைச்சியர், கோவித்தியர், ஆச்சியர், பொதுவியர் என்று பெயர். இவர்களெல்லாம் அந்தணர் முதலிய நால்வகைப் பிரிவினர்க்கு அப்பாற் பட்டவர்கள்,

நெய்தல் நிலத்திலே வாழ்ந்த மக்களுக்கு நுளையர், திமிலர், பரதவர், நுளைத்தியர், பரத்தியர் என்று பெயர்.

மருத நிலத்திலே வாழ்ந்தமக்களுக்குக் களமர்,உழவர், கடையர், உழத்தியர், கடைச்சியர் என்று பெயர்.

அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் ஆகியவர்கள் செய்யுந் தொழில்கள் இவை இவையெனத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது.

அந்தணர்

முப்புரி நூல் (பூணூல்) தண்ணீர்க் குண்டான், முக்கோல், ஆசனம். இவைகள் அந்தணர்க்குரியவைகள்.

நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங்காலை அந்தணர்க்குரிய

(தொ. பொ மர. 66)

அரசர்க்கு ஆலோசனை கூறுவது; நாட்டு மக்களுக்கு நல்லுரை வழங்குவது; மக்களின் நல்வாழ்வுக்காகக் கடவுளரை வேண்டித் தவங்கிடப்பது; இவைகளும் அந்தணர் கடமை.

அந்தணர்கள் அரசு செய்வதற்கும் உரியவர்கள்.

அந்தணாளர்க்கு அரசுவரைவின்றே

(தொ. பொ. மர 80)

அறிவு, ஆராய்ச்சி, நல்லொழுக்கம், தந்நலந்துறந்த தன்மை, இவைகளை உடையவர்களெல்லாம் அந்தணர் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்று எவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகலான்

எல்லா உயிர்களிடத்தும் இரக்கம் காட்டி வாழும் இயல்புடையவர்களாதலால், அந்தணர் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் அறநெறியிலே நடப்பவர்களாவர்.

தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்னே தோன்றிய இக்குறட்பாவும், அந்தணர் இன்னார் என்று அறிவுறுத்துவதைக் காணலாம்.

அரசர்

ஆயுதமும், கொடியும், குடையும், முரசவாத்தியமும், சிறந்த நடையையுடைய குதிரையும், யானையும், தேரும், மலர்மாலையும், முடியும், பொருத்தமான வேறுபல பண்டங்களும் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட செங்கோலையுடைய அரசர்களுக்கு உரியனவாகும்.

படையும், கொடியும், குடையும், முரசும்,
நடைநவில் புரவியும், களிறும், தேரும்,
தாரும், முடியும், நேர்வன பிறவும்
தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசர்க்குஉரிய

(தொ. பொ. மர. 67)

வேட்டையாடுவதிலே வல்லமை; பகைவர்களை எதிர்த்துப் போர் செய்து அவர்களை முறியடித்து வெற்றி பெறும் வீரத்தன்மை; தந்நலந் துறந்து, என்றும் பொது மக்களின் நல்வாழ்வுக்காகப் பொறுமையுடன் உழைக்கும் உறுதியுள்ளம்; நடுநிலைமை தவறாத நல்லொழுக்க முடைமை; நீதிவழங்கும் நேர்மைக் குணம்; இவை போன்ற உயர்ந்த குணமுடையவர்களே பண்டைத் தமிழர்களால் அரசர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். தெரிவு கொள் என்ற சொற்றொடர் இவ்வுண்மையை நமக்கு உணர்த்துகின்றது.

அந்தணாளர்க்கு உரியவைகளும், அரசர்களுக்கு உரியனவாக வருதலும் உண்டு.

அந்தணாளர்க்குரியவும் அரசர்க்கு
ஒன்றிய வருஉம் பொருளுமார் உளவே

(தொ. பொ. மர. 68)

அரச வாழ்க்கையிலே வெறுப்படைந்தவர்கள் அந்தணர் வாழ்க்கையைப் பின்பற்றுவார்கள்; அந்தணர்களாகவே வாழ்வார்கள். மேலே காட்டிய சூத்திரம் இவ்வுண்மையைக் கூறுகின்றது.

வணிகர்

வாணிகம் செய்யும் வாழ்க்கையை வைசியன் பெறுவான்.

வைசிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை.

(தொ. பொ. மர. 73)

இதனால் வியாபாரம் செய்யும் தொழிலே வைசிகனுடைய தொழில் என்பதை அறியலாம். வியாபாரத்தோடு தானியங்களை விளைவிக்கும் தொழிலும் வைசியனுக்கு உண்டு.

> மெய்தெரி வகையின் எண்வகை உணவின்
> செய்தியும் வரையார் அப்பாலான
> (தொ. பொ. மர. 74)

உண்மை தெரிந்த வகையினால் எட்டுவகையான உணவுத்தானியங்களை உண்டாக்கும் செய்தியும் வைசியனுக்கு அண்டு.

இதுவும் வாணிகத்துடன் தொடர்புள்ள தொழில். ஆதலால் தொல்காப்பிய காலத்திலே வியாபாரிகளும் நிலக்கிழவர்களாக இருந்து வந்தனர் என்று கூறலாம்.

> கண்ணியும் தாரும் எண்ணினர் ஆண்டே
> [தொ. பொ. மர. 75]

என்றதனால், வைசிகர்களுக்கும் அரசர்களைப்போல மலரும் மாலையுங்கூட உண்டு என்று உணரலாம்.

வேளாளர்

வேளாளர்க்கு உழுதுண்பதைத் தவிர, வேறு தொழில்கள் இல்லையென்று மொழிவார்கள்.

> வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதூண் அல்லது
> இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி
> [தொ. பொ. மர. 76]

அரசர்கள் கொடுத்தால் படைக்கலமும், மாலையும் வேளாளர் பெறக்கூடிய பொருள்கள் என்று சொல்லுவார்கள்.

> வேந்துவிடு தொழிலிற் படையும் கண்ணியும்
> வாய்ந்தனர் என்ப அவர்பெறும் பொருளே.
> [தொ. பொ. மர. 77]

ஆகவே வேளாளர்கள் உழு தொழிலோடு படைக் கலம் பெற்று, மாலைபூண்டு போர்வீரர்களாக ஊழியஞ் செய்வதற்கும் உரியவர்களாயிருந்தனர். அவர்கள் படைக் கலப் பயிற்சிபெற்றுப் போர்வீரர்களாவது, வேந்தர்களின் விருப்பத்தைப் பொறுத்ததாகும்.

இடையிரு வகையோர் அல்லது நாடின்
படைவகை பெறூஅர் என்மனார் புலவர்
(தொ. பொ. மர 72)

"ஆராய்ந்தால், நால்வகையினருள், இடையிலே உள்ள வர்களான அரசர், வணிகர், ஆகிய இருவகையினரைத் தவிர மற்றவர்கள் ஆயுதந் தரிக்கும் உரிமை அற்றவர்கள் என்று கூறுவார்கள் புலவர்கள்."

எத்தகைய கட்டுப்பாடுமின்றித் தாமே ஆயுதமேந்தும் உரிமை; நாட்டுப் பாதுகாப்பிலே பங்குகொள்ளும் உரிமை; இவைகள் இயற்கையாகவே அரசர் வணிகர் ஆகிய இருவகையினர்க்குத்தான் உண்டு. அரசர்களால் அளிக்கப்பட்டால் தான் வேளாளர்க்கு இவ்வுரிமை யுண்டு.

மேலே கூறியவற்றைக் கொண்டு அந்தணர், அரசர், வணிகர். வேளாளர் என்ற நால்வகைப் பிரிவுகள் தொல்காப்பிய காலத் தமிழரிடம் நிலைத்திருந்ததைக் காண லாம்.

மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்ட எல்லாச் சூத்திரங் களும் தொல்காப்பிய மரபியலிலே காணப்படுவன. "தொல்காப்பிய மரபியலிலே பிற்காலத்தார் பல சூத்திரங் களைப் புகுத்தி யிருக்கின்றனர்; நால்வகை வகுப்புப் பிரிவைக்கூறும் சூத்திரங்கள் தொல்காப்பியரால் சொல் லப்பட்டவை யல்ல அவை ஆரியர் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்த பின் எழுதி இணைக்கப்பட்டவை" என்று சிலர் சொல்லு கின்றனர். வர்கள் சொல்லுவது எவ்வகையிலும்

பொருந்தாது. வேறுபல இயல்களிலும் வகுப்புப் பிரிவுகளைக் காட்டும் பல சூத்திரங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளையெல்லாம் ஆரியர் நுழைப்பு என்று சொல்லி எடுத்தெறிந்து விட்டால், அதன் பிறகு தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரமே இருக்க முடியாது. புதிய பொருளதிகாரம் எழுதவேண்டியதுதான்.

நால்வகைப் பிரிவினர் கடமை

அந்தணர்க்கு அறுவகைத் தொழில், அரசர்க்கு ஐவகைத் தொழில், வணிகர்க்கும், வேளாளர்க்கும் தனித்தனியே ஆறுவகைத் தொழில்கள் உண்டு.

> அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்
> ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்
> இரு மூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்
>
> (தொ. பொ. புறத் 74)

"ஆறுவகைப்பட்ட தொழில்களையுடைய பார்ப்பனப் பகுதியும், ஐவகைத் தொழில்களையுடைய அரசர் பகுதியும், ஆறுவகைத் தொழில்களையுடைய வணிகர், வேளாளர் பகுதியும்" என்பதே இதன் பொருள். இது புறத்திணை இயலிற் காணப்படும் சூத்திரம்.

ஓதல், ஓதுவித்தல். வேள்வி செய்தல், வேள்வி செய்வித்தல், பொருளைப் பெற்றுக் கொள்ளுவது, பொருளைக் கொடுக்கச் செய்வது, இந்த ஆறுவகைத் தொழில்களும் அந்தணர்க்குரியவை.

ஓதல், வேள்வி செய்தல், ஈதல், நாட்டைக் காத்தல், தீயோரைத் தண்டித்தல், இந்த ஐந்து தொழில்களும் அரசர்க்குரியவை.

ஓதல், வேள்வி செய்தல், ஈதல், உழவுத் தொழில் செய்தல், பசுமந்தைகளைக் காப்பாற்றுதல், வாணிகம்

புரிதல், இந்த ஆறு தொழில்களும் வணிகர்களுக்கு உரியவை.

ஓதல், ஈதல், உழவு, பசுமந்தைகளைக் காப்பாற்று தல், வாணிகம், மேலோர் மூவர்க்கும் கீழ்ப்படிந்து நடத்தல் இந்த ஆறு தொழில்களும் வேளாளர்க்குரியவை.

இந்தப் புறத்திணை இயல் சூத்திரத்தாலும் தமிழ் மக்களிடம் நால்வகை வகுப்புப்பிரிவுகள் இருந்தன வென்பதை அறியலாம். "அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்" என்பது சரியான பாடமல்ல. அறுவகைப்பட்ட அந்தணர் பக்கமும் என்பதே சரியான பாடமா யிருக்கவேண்டும். நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே "அந்தணர்" என்பது "பார்ப்பனர்" என்று மாறியிருக்க வேண்டும்.

பிரிவு என்பது பாலைத் திணையாகும். **மக்கள் வாழ்வும் ஒழுக்கமும்** என்ற பகுதியிலே பிரிவின் விளக்கத்தைக் காணலாம். காதலியை விட்டுக் காதலன் பிரிந்து செல்வதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று கல்வி கற்கப் பிரிவது, இரண்டு பொருள் தேடப் பிரிவது. அரசனுடைய தூதாகப் போவதும், அரசனுடைய படையிலே போர் வீரனைச் சேர்ந்து பகைவருடன் போர் செய்யப் போவதும் பொருள் தேடச் செல்லும் பிரிவாகும்.

ஓதல், பகையே, தூது இவை பிரிவே
(தொ. பொ. அக 27)

'ஓதுவதற்குப் பிரிதல், பகைவருடன் போர் செய்வதற்குப் பிரிதல், சமாதானம் செய்து வைக்கும் தூதராகப் பிரிதல் ஆகிய இம் மூன்று வகைப்படும் பிரிவு." பிரிவு மூன்று வகையானாலும், படிப்பு, பணம் தேடல் ஆகிய இரண்டு காரணங்களுக்காகவே காதலன் காதலிகளுக்குள் பிரிவு நிகழும்.

"மூன்று பிரிவினுள் ஓதுவதற்குப் பிரிவதும், தூது போவதற்குப் பிரிவதும் உயர்ந்தவர்களுக் குரியன.

அவற்றுள்
ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன

(தொ. பொ. அக. 28)

உயர்ந்தோர் என்பதற்கு, அந்தணர். அரசர். வணிகர் என்று தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் குறித்துள்ளனர்.

பகைவருடன் போராடச் செல்லும் தகுதியுடையவர்கள் யாவர் ? இதற்கு அடுத்த சூத்திரம் இதைக் குறிப்பிடுகின்றது. அரசனும் அரசனுடன் சேர்ந்திருப்பவர்களுமே பகைவருடன் போர் செய்வதற்காகப் பிரிந்து செல்வதற்குத் தகுதி யுடையவர்கள்.

தானே சேறலும் தன்னொடு சிவணிய
ஏனோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே

(தொ. பொ. அக. 29)

" தானே பகைவருடன் போராடப் பிரிந்து செல்லுவதும், தன்னுடன் சேர்ந்த மற்றவர்களைப் பகைவருடன் போர் செய்யப் பிரிந்து செல்லும்படி செய்வதும் அரசனுடைய கடமையாகும்."

பகைவயிற் பிரிதல் அரசன் கடமை என்று இச்சூத்திரம் கூறுவதால், இதற்கு முன்னுள்ள சூத்திரத்தில் உயர்ந்தோர் என்பதற்கு " அந்தணர், அரசர், வணிகர்,' என்று பொருள் சொல்லுவது பொருத்தமானதே.

இந்த அகத்திணை இயற் சூத்திரங்களும் தமிழ் நாட்டில் நால்வகை வகுப்புப் பிரிவுகள் இருந்தன என்பதை வலியுறுத்துவதைக் காணலாம்.

அடிமைகளும் தொழிலாளரும்

அடிமைகள்; தொழிலிலே வல்லவர்கள்; நடனமாடுவோர்; யாழ் வாசிப்போர்; நாடகம் ஆடுவோர்; ஆகிய வகுப்பினரும் தமிழ் நாட்டில் இருந்தனர்.

"அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்"
(தொ. பொ. அக. 25)

என்னும் அகத்திணையியற் சூத்திரமும்,

"கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்"

என்பன போன்ற பகுதிகளும் இவ்வுண்மையைக் காட்டுகின்றன.

இவைகளைத்தவிர நால்வகை நிலங்களிலே வாழ்ந்த வேறுபல மக்களும் இருந்தனர்.

பெயரும் வினையும் என்று ஆயிருவகைய
திணைதொறும் மரீஇய திணைநிலைப்பெயரே
[தொ. பொ. அக. 23]

பெயர்ப் பெயரும், வினைப்பெயரும் என்று ஆக இருவகைப்படும் நால்வகை நிலத்திலும் வாழ்கின்ற மக்களின் திணைப்பெயர்கள்.

ஆயர் வேட்டுவர் ஆடூஉத் திணைப்பெயர்
(தொ. பொ. அக. 23)

"ஆயர் என்பதும், வேட்டுவர் என்பதும் ஆண்பாலைக் குறிக்கும் பெயர்."

நால்வகை நிலங்களிலே வேறுவகையான மக்களும் வாழ்ந்தனர். இவர்கள், அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற நால்வகையினருள் அடங்கினவர் அல்லர். அடிமைகள், தொழிலாளர்களும் அல்லர். இவர்கள் வேறு என்பதை இந்த இரண்டு சூத்திரங்களும் காட்டுகின்றன.

பிறப்பால் சாதியில்லை.

தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்த இத்தகைய வகுப்புப் பிரிவுகள் பிறப்பால் ஏற்பட்டவை அல்ல. தொழில், ஒழுக்கம், கல்வியறிவு, திறமை காரணமாகவே மக்களுக்குள் பல பிரிவுகள் ஏற்பட்டிருந்தன.

சாதி என்னும் சொல் தொல்காப்பியத்திலே காணப் படுகின்றது. ஆனால் அச்சொல் ஓரிடத்திலேனும் மக்களைக் குறிக்கும் சொல்லாக வழங்கப்படவில்லை. சாதி என்னும் சொல் நீரிலே வாழும் உயிர்களையே குறிக்கின்றது. பிறப்பிலே வேற்றுமையுண்டு என்பதைக் குறிப்பதே சாதி என்னும் சொல். சாதி—ஜாதி. ஜம்—பிறப்பு. ஜனித்தல்—பிறத்தல். ஜன்மம்—பிறப்பு.

> நீர் வாழ்சாதியுள் அறுபிறப்பு உரிய
>
> (தொ. பொ. அக. 40)

"நீரில் வாழும் பிறவியுள் ஆறுவகைப்பட்ட பிறவிகள் உண்டு."

> நீர் வாழ்சாதியுள் நந்தும் ஒன்றே
>
> (தொ. பொ. அக. 60)

"நீரில்வாழும் பிறவிகளிலே நத்தையும் ஒன்றாகும்."

பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வுண்டு என்ற கொள்கை தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் இல்லை. ஒழுக்கம், தொழில் முதலியவைகள் காரணமாகவே வகுப்புப் பிரிவுகள் தோன்றின. இவைகள் தமிழகத்திலே தாமே தோன்றியனவேயன்றி யாராலும் புகுத்தப்பட்டவையல்ல. இவ்வுண்மைகளை மேலேகூறியவற்றால் காணலாம்

9. நிலத் தலைவர்கள்

நிலத்தலைமை

தொல்காப்பியர் காலத்திலே தமிழ் நாட்டிலே சாதிப் பிரிவுகள் நிலைத்திருந்தன. நிலமுள்ளோர், நிலமற்றோர் என்ற வர்க்கப்பிரிவும் வேரோடியிருந்தது. நிலத்தலைவர்களே பலவகையான வகுப்புப்பிரிவுகளுக்கும் காரணமாயிருந்தனர். நிலத்தலைவர்கள் தாம் உயர்ந்தவர்களாக வாழ்ந்தனர். நிலமற்ற ஏழைகள் தாம் தாழ்ந்தவர்களாகவும், ஏவல் செய்வோராகவும், அடிமைகளாவும் வாழ்ந்தனர்.

மக்கள் விவசாயம் செய்யக் கற்றுக்கொண்ட பின்னர் தான் நிலப் பிரபுத்துவம் தோன்றியது. உடல் நோகாமல் உலகத்திலே இன்புற்றுவாழ எண்ணும் அறிவுடையர்கள்—மற்றவர்களை அதிகாரத்தாலோ அன்பு மொழியாலோ அடக்கியாளும் திறமைசாலிகள்—நல்ல நிலப்பகுதிகளைத் தங்கள் உடைமையாக்கிக் கொண்டனர். வஞ்சனையறியாத பொதுமக்களை அந்த நிலங்களிலே உழைக்கச் செய்தனர்; அவர்களின் உழைப்பால் உண்டான பலன்களைத் தாமே வாரிக் கொட்டிக்கொண்டனர். ஆனால் அக்காலத்தில் உழைப்பாளிகள் உணவின்றிப் பட்டினி கிடக்கவில்லை. அவர்களுக்குப் போதுமான உணவுப் பொருள்கள் கிடைத்துவந்தன. ஆதலால் அவர்கள் சுரண்டுவோரின் சூழ்ச்சிகளை அறியாமல் அவர்களுக்கு அடங்கி நடந்து வந்தனர்.

நிலத்தலைவர்கள்—அதாவது நிலப்புரபுக்களின் முயற்சியால் ஏராளமான உணவுப் பொருள்கள் உற்பத்தியா

யின. இந்த நிலப்பிரபுத்துவ முறை ஏற்பட்டபிறகுதான்—அதாவது நிலக்கிழவன்—உழவன் என்ற முறை ஏற்பட்ட பிறகுதான் பண்டமாற்று முறையும் வளர்ச்சியடைந்தது. பண்டமாற்று—வியாபாரம். ஒரு பொருளைக் கொடுத்து மற்றொரு பொருளை வாங்கிக்கொள்ளும் வழக்கமே பண்டைக் காலத்து வாணிகம்.

உழவுக்கும் வாணிகத்திற்கும் இடையிலே பலவகையான கைத்தொழில்களும் வளர்ச்சியடைந்தன. நெசவுத் தொழில், தச்சுத்தொழில், இரும்புத்தொழில், ஓவியத் தொழில், சிற்பத்தொழில் போன்ற பலவகைத் தொழில்களும் தோன்றி வளர்ந்தன.

மக்கள் வேளாண்மையிலும், வேறுபல தொழில்களிலும், வியாபாரங்களிலும், ஈடுபட்டிருக்கும் இடங்களிலே வீணர்கள் சிலரும் இருந்தார்கள். இவர்கள் எத்தொழில்களிலும் ஈடுபடாத சோம்பேறிகள்.

இந்தச் சோம்பேறிகளைத் தவிர, பாடுபட்டுச் சேர்த்து வைத்திருக்கும் பண்டங்களைப் பறித்துக்கொள்ளும் முரடர்களும், திருடர்களும் தோன்றினார்கள். இவர்களைத் தவிர காட்டு விலங்குகளாலும் மக்களுக்கும், அவர்கள் செய்த பயிர்களுக்கும் அடிக்கடி சேதங்கள் ஏற்பட்டு வந்தன.

இந்தச் சோம்பேறிகளைச் சுறுசுறுப்புடையவர்களாக மாற்ற வேண்டும்; முரடர்களையும், திருடர்களையும் அடக்கி நசுக்க வேண்டும்; காட்டு விலங்குகளையும் வேட்டையாடி விரட்டவேண்டும். அப்பொழுதுதான் மக்கள் மன அமைதியுடன் வாழமுடியும். இவைகளைப் பயமின்மையும், உடற்கட்டுமுடைய பலசாலிகளால்தான் செய்யமுடியும். இவைகளைச் செய்த பலசாலிகளே நாளடைவில், எல்லா மக்களையும் அடக்கியாளுவோராகவும், அரசர்களாகவும் ஆகி

விட்டார்கள். இந்த அரசர்களே நிலப்பிரபுத்துவத்தின் காவலர்களாக—நிலத் தலைமையைப் பாதுகாப்பவர்களாக ஆகிவிட்டனர்.

நிலத்தலைமை வேரூன்றிய பிறகுதான் கலைகள் வளர்ச்சியடைந்தன. அறிஞர்கள், மக்கள் முன்னேறுவதற்கான வழித்துறைகளை வகுப்பதற்கு அரும்பாடுபட்டு உழைத்தனர். இத்தகைய அறிஞர்கள் நிலத்தலைவர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் உணவுக் கவலையின்றி உழைத்தனர். தாங்கள் உள்ளத்திற் கண்டறிந்த உண்மைகளை உலகத்தார்க்கு அறிவித்தனர்.

பண்டைக்காலத்து நூலாசிரியர்கள் பலரும் நிலத்தலைவர்களின் பாதுகாப்பிலே வாழ்ந்தவர்கள். நாடகம், சங்கீதம் போன்ற கலைகளெல்லாம், அவர்களுடைய ஆதரிப்பிலேதான் வளர்ந்தன.

கூத்தர்கள், பாணர்கள், பொருநர்கள், விறலிகள் என்பவர்கள். இசை, நடனம், நாடகங்களிலே வல்லவர்கள். இவர்களை ஆதரித்தவர்கள் அனைவரும் நிலத்தலைவர்கள் தாம். குறுநில மன்னர்கள் என்போர் அனைவரும் நிலத்தலைவர்கள்தாம்.

> கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
> ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழதோன்றிப்
> பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுறீஇச்
> சென்று பயன் எதிரச்சொன்ன பக்கமும்
>
> (தொ. பொ. புறத். 30)

"கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலி என்பவர்கள் வழியிலே தம்போன்ற இரவலரைக்கண்டு, தாம்பெற்ற செல்வத்தைப்பற்றி, அச்செல்வம் பெறாதவர்களுக்கு எடுத்துக்கூறி; தாம் செல்வம்பெற்ற வள்ளல்களிடம் அவர்களும் சென்று செல்வம் பெறும்படி கூறிய பகுதியும்" என்பதே இதன் பொருள். இதனால் நிலத்தலைவர்களின்

ஆதரவிலே கலைகளும், கலைஞர்களும், வளர்ந்ததையும். வாழ்ந்ததையும் காணலாம்.

பத்துப்பாட்டில் உள்ள, திருமுருகாற்றுப்படை, பெரும் பாணாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப் படை, கூத்தர் ஆற்றுப்படை யென்னும் மலைபடுகடாம் ஆகியவைகள் இந்த தொல்காப்பிய இலக்கணத்திற்கு ஏற்ற இலக்கியங்களே.

தமிழிலே இன்றுள்ள சங்க இலக்கியங்களிலே பல, நிலத்தலைவர்களின் வீரத்தையும், கொடையையும், பெரு மையையும் புகழ்ந்து பாடப்பட்டவைகள்தாம்.

பத்துபாட்டுள் எட்டுப்பாட்டுக்கள் நிலத்தலைவர்களைப் புகழ்ந்து பாடியவை. ஏறக்குறைய புறநானூற்றுப்பாடல்கள் எல்லாம் நிலத்தலைவர்களைப்பற்றியனவே. பதிற்றுப்பத்தும் அப்படித்தான். பண்டைத் தமிழ்ப்புலவர்களின் இவ்வழக் கத்தையே பிற்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர்களில் பலர் பின் பற்றினர். சிற்றரசர்களையும், ஜமீன்தார்களையும், நிலச் சுவான்தார்களையும் தலைவர்களாக வைத்துக் கோவை உலா, அந்தாதி, கலம்பகம், தூது, மடல் போன்ற பல நூல்களைப் பாடியிருக்கின்றனர்.

நிலத்தலைமை முறை தோன்ருமல், மக்கள் ஆரம்ப அநாகரிகப் பொதுவுடைமை வாழ்க்கையிலேயே நிலைத் திருப்பார்களானுல், மனித சமூகத்திற்கு வரலாறே இருந் திருக்க முடியாது. இன்றுள்ள எத்தகைய நாகரிகமும் பிறந் திருக்கவும் முடியாது. வளர்ந்திருக்கவும் முடியாது.

முதலாளித்துவம்

நிலப்பிரபுத்துவமுறை வேரோடி நிலைத்து விட்ட நீண்டகாலத்திற்குப் பிறகுதான், முதலாளித்துவமுறை தோன்றியது. ஒரு பண்டத்தைக் கொடுத்து மற்ருெரு பண்டத்தை வாங்கிக் கொள்ளும் முறைமாறி, ஒரு பண்டத்

திற்குப்பதிலாக நாணயத்தை வாங்கிக்கொள்ளும்முறை எப்பொழுது தோன்றியதோ, அப்பொழுதே முதலாளித் துவமுறை வளரத் தொடங்கிவிட்டது. விஞ்ஞானம் வளர்ந்தபிறகு முதலாளித்துவம் உச்சநிலை அடைந்தது.

நிலப்பிரபுத்துவமும், முதலாளித்துவமும் மக்கள் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு மட்டற்ற உதவி புரிந்திருக்கின்றன. இன்றுள்ள கலைகள், இலக்கியங்கள், தத்துவங்கள், நாகரிகங்கள் எல்லாம் முதலாளித்துவம் ஈன்றெடுத்த பிள்ளைகளே. ஆகையால்தான் பண்டை இலக்கியங்கள் எல்லாம் நிலத்தலைவர்களான சிற்றரசர்களையும், வள்ளல்களையும்பாராட்டும் இலக்கியங்களாகவே காணப்படுகின்றன. அவைகள் எல்லாம்—அவைகளில் காணப்படும் கொள்கைகள் எல்லாம்—பழக்க வழக்கங்கள் எல்லாம்—பிரபுத்துவமுறையை அடிப்படையாகக் கொண்டவைகளாகவேயிருக்கின்றன.

தமிழ்நாடு விவசாயத்தில் சிறந்தது. தமிழர்கள் விவசாயத்திலே பேர்போனவர்கள். இதை மறந்துவிடக் கூடாது. நீர்வளம், நிறைந்த நிலப்பகுதிகளில்தான் விவசாயம் வளர்ச்சியடையும். இந்த உண்மையையும் மறந்துவிட வேண்டாம்.

பண்டைத் தமிழர்கள் இமயமலைவரையிலும் குடியேறியிருந்தனர். நீர்வளம் நிறைந்த நல்ல நிலப்பகுதிகளிலேதான் அவர்கள் தங்கியிருந்தனர். உழவுத் தொழிலையே தங்கள் உயிர்த் தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். விவசாயமும், வாணிகமும், அரசியல்முறையும், கைத்தொழில்களும் இவர்களிடம் வளர்ந்திருந்தன. இந்தத் தொழில்கள் காரணமாக முதல் முதல் இவர்களிடமே நிலப்பிரபுக்களாகிய குறுநில மன்னர்களும் நால்வகை—வகுப்பினர்களும் தோன்றினர்.

நாகரிகத்தின் பிறப்பிடம்

> "இந்திய நாட்டுக்குப் புறம்பே உறைந்த காலத்தில் ஆரியர்கள் ஆடு மாடுகள் மேய்த்துக்கொண்டு, அவற்றைக் கொண்டே பிழைப்பவர்களாய், அவற்றின் மேய்ச்சலுக்குப் புல் நிலங்களைத் தேடித் திரிபவர்களா யிருந்தமையின், அவர்கட்கு அந்நாளில் உழவுத் தொழில் இன்னதென்றே தெரியாது. மற்று அவர்கட்கு முன் இந்திய நாட்டில், இமயமலைச்சாரல்வரை பரவி யிருந்த தமிழர்களோ, ஆரியர்களைப் போல் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துக் கொண்டு அலைந்து திரியும் வாழ்க்கையில் இல்லாமல், நாகரிகத்தில் சிறந்து, தாம் தாம் சென்ற இடங்களில், ஆறுகளும் ஏரிகளும் உள்ள பக்கங்களில் நிலையாகக் குடியேறி உழவுத் தொழிலைச் செய்து அதனாற் செல்வம் பெருக்கி, நாடு நகரங்களை அமைத்துத் தமக்குள் அரசர்களை ஏற்படுத்தி, வறுமை யின்றி உயிர் வாழ்ந்தவர்கள் ஆவர். இங்ஙனம் செல்வத்தாற் சிறந்த நாகரிக வாழ்க்கை யுடையவர்களுக்குள்ளேதான் பலவகைத் தொழிற் பிரிவுகளும், அத்தொழில்களைச் செய்யும் மக்கட் பிரிவுகளும் உண்டாகுமே யல்லாமல், நிலையான இருப்பிடம் ஏதும் இன்றி இன்றைக்கு ஓரிடத்தும் நாளைக்கு ஓரிடத்தும் அலைந்து திரியும் மக்கள்பால் அத்தகைய தொழில்களும், பிரிவுகளும் உண்டாக மாட்டா"

இது மும்மொழி வல்லுநரான பேராசிரியர் மறை மலையடிகளின் கொள்கை. "சாதி வேற்றுமையும், போலிச் சைவரும்" என்ற தமது நூலிலே இவ்வாறு கூறுகின்றார். இதுவே சரித்திர உண்மை. சரித்திரப் பேராசிரியர்கள் பலரும் இன்று இவ்வுண்மையை ஒப்புக் கொள்ளுகின்றனர்.

நால்வகை நிலங்களிலே மருத நிலமே நீர்வளம் நிரம்பியது. ஊர்வளம் உடையது. நாகரிகம் செழித்து வளரும் நல்ல நிலம். ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் தெய்வம் இன்

னின்னது என்று குறித்த தொல்காப்பியர், மருத நிலத்திற்கு வேந்தன் தெய்வம் என்று குறித்தார்.

> வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
> (தொ. பொ. அக. 5)

என்பது தொல்காப்பியம்.

முல்லைக்கு மாயோன் (திருமால்) தெய்வம், குறிஞ்சிக்குச் சேயோன் (முருகன்) தெய்வம். நெய்தலுக்கு வருணன் தெய்வம் ; என்று கூறியவர் மருதத்திற்கு மட்டும் வேந்தனைத் தெய்வம் என்று விளம்பியதன் கருத்தென்ன ? இதை ஆராய்ந்தால் மேலே கூறிய உண்மைகள் விளங்கும்.

மருத நிலந்தான் நாகரிகத்தின் பிறப்பிடம். நீர் வளம் நிறைந்த இடத்திலே தான் நாகரிகம் பிறந்தது. நாகரிகத்தின் சின்னந்தான் அரசும், அரசனும். பண்டைக் காலத்தில் மக்களைக் காத்து, அவர்கள் சமுதாய வாழ்விலே முன்னேறத் துணை செய்தவன் அரசனே. மக்களும் தங்களுக்குத் துணைசெய்த மன்னவனைத் தெய்வமாக—தெய்வப் பிறவியாக-மதித்து வணங்கினர். ஆதலால் வேந்தனையே மருத நிலத்தின் தெய்வமாக வைத்தார் தொல்காப்பியர்.

நால்வகைப் பிரிவுக்கு அடிப்படை

வேந்தர்களிலே முடியுடை வேந்தர்கள், குறுநில மன்னர்கள் என்று இருவகையினர் இருந்தனர். குறுநில மன்னர்களெல்லாம் முடியுடை வேந்தர்களுக்கு அடக்கம். பெருநிலக் கிழவர்களே குறுநில மன்னர்கள், அல்லது சிற்றரசர்கள். முதல் முதலிலே மருத நிலத்திலே தான் குறுநில மன்னர்களும், முடியுடை வேந்தர்களும் தோன்றினர்கள். இதன் பிறகு தான் நாளடைவில், முல்லை, குறிஞ்சி நெய்தல் முதலிய நிலங்களிலும் நில முதலாளிகளாகிய குறுநில மன்னர்கள் தோன்றினர்கள்.

இந்தக் குறுநில மன்னர்களும், இவர்களை அடக்கியாண்ட மன்னர்களும் அரசர்களானார்கள். இவர்களிலே அறிவும், இரக்கமும், தந்நலத் தியாகமும், சிந்தனை சக்தியும் உடையவர்கள் அந்தணர்களானார்கள். பண்டமாற்றுத் தொழில் செய்தவர்கள் வணிகர்களானார்கள். நிலத்திலே நேரடியாக உழுது பயிர் செய்தவர்கள் வேளாளர்களானார்கள். ஆகவே நிலத்தலைமையே நால்வகைப் பிரிவை யுண்டாக்கக் காரணமா யிருந்ததைக் காணலாம்.

நிலத் தலைமை வளர்ச்சி

முதலில் அரசர்கள் தாம்—அதாவது குறுநில மன்னர்கள் தாம் நிலத்தலைவர்களா யிருந்தனர். பின்னர் வணிகர்களிலும் நிலத் தலைவர்கள் தோன்றினர்; வேளாளர்களிலும் நிலத்தலைவர்கள் தோன்றினர்.

> மெய்தெரி வகையின் எண்வகை உணவின்
> செய்தியும் வரையார் அப்பாலான
>
> (தொ. பொ. மா. 74)

"உண்மை தெரிந்த வகையால் எட்டு வகை உணவுப் பண்டங்களை உண்டாக்கும் செய்தியும் வணிகர்க்கு உண்டென்பதை நீக்க மாட்டார்கள்; இதுவும் அவ்வணிகர்க்கு உரிய கடமையாகும்"

எண்வகைத் தானியங்கள்—பயறு, உழுந்து, கடுகு, கடலை, எள்ளு, கொள்ளு, அவரை, துவரை என்பவை.

வணிகர்களும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் நிலக் கிழவர்களா யிருந்தனர்; இவர்கள் நேரடியாக நிலத்தில் உழுதவர்கள் அல்லர்; கூலிக்கு ஆள் வைத்து உழுது தானியம் விளைத்து வந்தனர். வணிகர்க்குரிய அறுவகைத் தொழில்களில் உழவும் ஒன்று என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

வேளாளர்களும் நாளடைவில் நிலக்கிழவர்களானார்கள். வேளாளருள் உழுதுண்போர், உழுவித் துண்

போர் என்று இரண்டு வகையாகப் பிரிந்தனர். உழுதுண் போர்—நிலத்திலே நேரடியாக உழுபவர்கள். உழுவித் துண்போர் பண்ணையரர்கள்; கரையாளர்கள்; பெருநிலக் கிழவர்கள்.

மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கும் உரித்தே
(தொ. பொ. அக. 21)

இதற்கு முன்னுள்ள சூத்திரம் பொருள் தேடப் பிரியும் உரிமை சிறப்பாக வணிகர்க்கே உரியதென்று கூறு கிறது. பொருளீட்டுவதற்காகப் பிரிந்து செல்லும் உரிமை பொதுவாக மற்றவர்களுக்கும் உண்டு என்று சொல்லு கிறது இச் சூத்திரம்.

"வணிகர்க்குள்ள பொருள் தேடப் பிரியும் உரிமை அந்தணர், அரசர், உழுவித்துண்ணும் வேளாளர், உழுதுண் ணும் வேளாளர் ஆகிய நால்வர்க்கும் உரியதாகும்" என் பதே இதன் பொருள்.

இதில் குறிப்பிட்டுள்ள உழுவித்துண்போர் நிலத்தலை வர்கள்; உழுதுண்போர் விவசாயிகள். வேளாளர்களி லும் நிலத் தலைவர்கள் இருந்தார்கள் என்பதற்கு இது ஆதாரம்.

ஆயர் வேட்டுவர் ஆடூஉத்திணைப் பெயர்
ஆவயின் வருஉம் கிழவரும் உளரே
(தொ. பொ. அக. 23)

"ஆயர் என்பதும் வேட்டுவர் என்பதும் ஆண்களைக் குறிக்கும் திணைப் பெயராகும். அவ்விடங்களிலே வேறு பெயர் குறித்துவரும் தலைவர்களும் உள்ளனர்."

முல்லை நில மக்கள் ஆயர்; குறிஞ்சி நில மக்கள் வேட்டுவர். இந்த நிலங்களிலே இவர்களை அடக்கி ஆளும் தலைவர்களும் இருந்தனர். இத்தலைவர்கள் குறுநில மன் னர்களாக விளங்கினர்; நிலத் தலைவர்களாக வாழ்ந்தனர்.

அரசர்க்குரிய கடமை அந்தணர்க்கும் உண்டு என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதனால் அவர் காலத்தில் அந்தணர்களில் கூட நிலத்தலைவர்கள் இருந்தனர் என்று நினைக்க இடமுண்டு.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் நால்வகை நிலங்களிலும் நிலத்தலைவர்கள் இருந்தனர். அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் ஆகிய நான்கு வகுப்பினருள்ளும் நிலக்கிழவர்களும், நிலத் தலைவர்களும் வாழ்ந்தனர்; நிலத் தலைமையும் நால்வகை வகுப்புப் பிரிவுகளும் வேறு பல பிரிவுகளும் தமிழர்களிடம் தோன்றியவைகள் தாம். இவ்வுண்மைகளை மேலே கூறியவைகளைக் கொண்டு உணரலாம்.

10. ஆண்டான் அடிமை

உயர்வு தாழ்வு

செல்வமுள்ளவன் சிறந்தவன்; செல்வமற்றவன் தாழ்ந்தவன். நிலக்கிழவன்—அதாவது நிலத்தலைவன் உயர்ந்தவன் ; நிலத்திலே நெற்றி வேர்வை சிந்தப் பாடு படும் உழவன் தாழ்ந்தவன். வேலை வாங்கும் தலைவன் உயர்ந்தவன் ; வேலை செய்து ஊதியம் பெறும் உழைப் பாளி தாழ்ந்தவன். இந்த முறை தொல்காப்பியர் காலத்தி லேயே தமிழ் நாட்டில் நிலைத்திருந்தது. இன்று உலக மக்க ளிடையிலே உயர்வு தாழ்வுகள் நிலைத்திருப்பதற்கும் இம் முறைகளே காரணமா யிருப்பதைக் கண் கூடாகக் காண லாம்.

மக்களுடைய உயர்வு தாழ்வுக்குப் பொருளாதாரமே காரணம் என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. ஔவை யாரால் பாடப் பட்டதாக வழங்கும் பிற்காலத்துப் பாடல் ஒன்றும் இவ்வுண்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது,

> சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுங்கால்
> நீதிவழுவா நெறிமுறையின்—மேதினியில்
> இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர்
> பட்டாங்கில் உள்ளபடி

“ சாதிகள் இரண்டு தாம். வேறு சாதிகள் இல்லை. சொல்லுமிடத்து நீதிதவறாது முறைப்படி இவ்வுலகில், வறி யோர்களுக்குப் பொருள் கொடுப்பவர்கள் பெரியோர் : அதாவது உயர்ந்த சாதியினர். பொருள் கொடுக்காதவர் தாழ்ந்த சாதியினர். இது தான் நீதி நூல்களில் கூறப் படும் செய்தி ”

இதுவே மேலே காட்டிய பாடலின் பொருள். இது யார் பாடிய பாட்டாயினும் சரி, எந்தக் காலத்தில் பாடிய பாட்டாயினும் சரி, இந்தப் பாட்டு ஒரு உண்மையை விளக்கிக் காட்டுகின்றது. பணம் படைத்தோர்—செல்வம் படைத்தோர் உயர்ந்த சாதியினர். பண மற்ற ஏழைகள் இழிந்த சாதியினர், இதுதான் இப் பாட்டு விளக்கும் உண்மை. கொடுக்கும் சக்தி பணம் படைத்தோரிடந்தான் உண்டு. இல்லாதவர்களிடம் கொடுக்கும சக்தி ஏது ?

தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே உள்ளவர், இல்லா தவர் என்ற உயர்வு தாழ்வுகள் தோன்றி விட்டன. நிலத் தலைவர்களாகிய மன்னர்கள், குறுநில மன்னர் கள், நிலம் படைத்த வணிகர்கள், நிலம் படைத்த வேளா ளர்கள் இவர்கள் எல்லாம் உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப் பட்டனர். இல்லாதவர்கள் உள்ளவரிடம் அடிமை வேலை கள் செய்து வந்தனர். தாங்கள் செய்யும் வேலைக்கு அவ் வப் பொழுது கூலி பெறும் தொழிலாளர்களாகவும் இருந்து வந்தனர். இவ்வுண்மை இதற்கு முன்னும் எடுத்துக் காட்டப் பட்டுள்ளது.

அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்
(தொ. பொ. அக. 25)

என்னும் " சூத்திரம். அடிமைத் தொழில் செய்யும் மக்க ளும் இருந்தனர் ; ஏவிய வேலையைச் செய்து அவ்வப் பொழுது கூலி பெறும் தேர்ச்சி பெற்ற தொழிலாளர் களும் இருந்தனர் " என்பதற்கு ஆதரவாகும்.

ஏவன் மரபின் ஏனோர்
(தொ. பொ. அக. 26)

" பிறரை வேலை வாங்கும் உரிமையுடைய மற்றவர் கள் " என்பதனால், " வேலை வாங்கும் தலைவர்கள் இருந் தனர். வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் இருந்தனர் " என்று காணலாம்.

இரப்போருள் உயர்வு தாழ்வு

இல்லாதவர்களில்கூட முப்பிரிவினர் இருந்தனராம். உள்ளவரைக் காட்டிலும் இழிந்தவர்கள் : உள்ளவருக்குச் சமமானவர்கள் ; உள்ளவரைவிட உயர்ந்தவர்கள். இவைகளே அந்த முப்பிரிவு.

ஈ தா கொடு எனக் கிளக்கும் மூன்றும்
இரவின் கிளவி ஆகிடன் உடைத்தே

(தொ. சொல். எச்ச. 48)

"ஈ, தா, கொடு எனச் சொல்லப்படும் மூன்று சொற்களும் இரத்தலைக் குறிக்கும் சொற்களாக வரும் இடமும் உண்டு."

அவற்றுள்
ஈ யென் கிளவி இழிந்தோன் கூற்றே

(தொ. சொல். எச்ச. 49)

"அந்த மூன்று சொற்களில் ஈ என்ற சொல், இழிந்தோன் உயர்ந்தவனிடம் யாசிக்கும் சொல்லாகும்,"

தா வென் கிளவி ஒப்போன் கூற்றே

(தொ. சொல். எச்ச. 50)

"தா என்னும் சொல் தனக்குச் சமமுள்ளவனிடம் யாசிக்கும் சொல்லாகும்."

கொடு வென் கிளவி உயர்ந்தோன் கூற்றே

(தொ. சொல். எச்ச. 51)

"கொடு என்று கேட்கும் சொல், தன்னைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவனிடம் உயர்ந்தவன் யாசிக்கும் சொல்லாகும்"

தமிழ் நாட்டிலே தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே ஈவோரும் இருந்தனர் ; இரப்போரும் இருந்தனர். ஈவோருள்ளும் உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், ஒப்

போர் இருந்தனர். இரப்போருள்ளும் உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், ஒப்போர் இருந்தனர்.

இக்காலத்தில் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற நான்கு பிரிவுகளும் நன்றாக வேரூன்றி யிருந்திருக்க வேண்டும். இந்த நால்வகை வகுப்பினருள்ளும் உள்ள வர்களும், இல்லாதவர்களும் இருந்திருக்க வேண்டும்.

இவர்கள் தத்தம் வகுப்பினரிடம் பொருள் கேட்கும் போது தா என்ற சொல்லைப் பயன் படுத்தி யிருக்க வேண்டும். தமக்கு மேற்பட்ட வகுப்பினரிடம் யாசிக்கும் போது ஈ யென்று பல்லைக் காட்டி யிருக்க வேண்டும். தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட வகுப்பினரிடம் இரக்கும் போது கொடு என்ற சொல்லைக் கூறியிருக்கவேண்டும்.

ஆகவே, மக்களுக்குள் ஆளுவோர், அடிமைகள் உயர்ந்தவர்கள், தாழ்ந்தவர்கள் என்ற நிலைமை ஏற்பட்ட தற்கு அடிப்படைக் காரணம் செல்வம் என்பதைக் காண லாம். இவ்வுண்மைக்குத் தொல்காப்பியம் ஆதரவளிக் கின்றது.

11. பார்ப்பாரும் அந்தணரும்

பார்ப்பார் என்ற சொல்லும், அந்தணர் என்ற சொல்லும் தொல்காப்பியத்திலே வந்திருக்கின்றன. பார்ப்பார் யார்? அந்தணர் யார்? இருவரும் ஒரே வகுப்பினரா? அல்லது வெவ்வேறு வகுப்பினரா? இவை ஆராயத்தக்கவை.

பார்ப்பார்வேறு, அந்தணர்வேறு, என்று எண்ணுவ தற்கே அதிக ஆதரவுண்டு. பார்ப்பார் தமிழர்; அந்தணர் ஆரியர்; என்று எண்ணுவோரும் உண்டு. பார்ப்பார் வேருகத்தான் இருக்கவேண்டும்; அந்தணர் வேருகத் தான் இருக்கவேண்டும். ஆனல் பார்ப்பார் தமிழர்; அந்த ணர் ஆரியர்; என்று கருதுவதற்குப் போதுமான காரணம் இல்லை;

அந்தணர் தொழில்

> நூலே, கரகம், முக்கோல் மணையே,
> ஆயுங்காலை அந்தணர்க்குரிய
>
> (தொ. பொ. மர. 66)

முப்புரிநூலும், நீர்க்குண்டானும், முக்கோலும், ஆசன மும் அந்தணர்க்குரிய பொருள்கள்

> அந்தணாளர்க்குரியவும் அரசர்க்கு
> ஒன்றிய வருஉம் பொருளுமாருளவே
>
> (தொ. பொ. மர. 98)

அந்தணாளர்க்குரிய பொருள்களிலும் அரசர்க்குப் பொருந்திவரும் சில பொருள்களும் உண்டு.

> அந்தணாளர்க்கு அரசு வரைவின்றே
>
> (தொ. பொ. மர. 80)

அந்தணாளர்க்கு அரசாளும் உரிமையும் உண்டு.

அந்தணர் திறத்தும் சான்றோர் தேஎத்தும்
அந்தமில் சிறப்பின் பிறர் பிறர் திறத்தினும்
(தொ. பொ. கற்பு. 5)

"அந்தணர்களிடத்திலும் சான்றோர்களிடத்திலும் அளவற்ற பெருமையையுடைய தேவர்களிடத்திலும்"

அந்தணர் மறைத்தே
(தொ. எழு. பிறப்பு. 20)

"அந்தணர்கள் படிக்கும் வேதத்திலே கூறப்படுகின்றது."

அந்தணர்கள் தவம் செய்வதற்கு உரியவர்கள். அரசாள்வதற்கும் தகுதியுடையவர்கள். இல்லறத்தோரால் வணங்கி உபசரிப்பதற்கு ஏற்றவர்கள். வேதங்களைப் படித்தவர்கள், இவைகள் அந்தணரைப்பற்றித் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படுவன. மேலே காட்டிய சூத்திரங்களால் இவற்றைக்காணலாம்.

அந்தணர்க்கு அறுவகைத் தொழில்கள் உண்டு. அத்தொழில்கள் இவை இவை என்பதைச் சாதிப் பிரிவு என்ற பகுதியில் கூறப்பட்டது. "அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பன பக்கமும்" என்ற சூத்திரம் அந்தணர்களின் அறுவகைத் தொழில்களைக் குறிப்பதாக அங்கே காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. "அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பன பக்கமும்" என்பது "அறுவகைப்பட்ட அந்தணர்பக்கமும்" என்றிருப்பதே பொருத்தமாகும். "அந்தணர்" என்ற சொல் பிற்காலத்தினரால், உரையாசிரியர்களுக்கு முன்பே "பார்ப்பன" என மாற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

பார்ப்பார் தொழில்

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் ஊடல் தோன்றும்போது அவர்களுடைய ஊடலை நீக்கிக் கூடிவாழச் செய்வதற்குச்

சிலர் காரணமாயிருப்பார்கள். அவர்கள் யார் யார்? என்பதைக் குறிக்கிறது ஒரு சூத்திரம். கிழ்வருவதே அச்சூத்திரம்.

> தோழி, தாயே, பார்ப்பான்' பாங்கன்,
> பாணன், பாடினி, இளையர், விருந்தினர்,
> கூத்தர், விறலியர். அறிவர், கண்டோர்,
> யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப
>
> (தொ. பொ. கற்பு 52)

தலைவனும் தலைவியும் ஊடலை விட்டுக் கூடிவாழ்வதற்குப் பார்ப்பானும் காரணமாயிருப்பான் என்று குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

ஒரு ஆணும் பெண்ணும் களவு மணவாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டிருக்கும்போது அதற்குத் துணைசெய்பவர்கள், துணைசெய்வதற்குத் தகுதியுடையவர்கள் யார் யார் என்பதை விளக்குகிறது மற்ருெரு சூத்திரம்.

> பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி
> சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியொடு
> அளவியன் மரபின் அறுவகையோரும்
> களவிற் கிளவிக்கு உரியர் என்பர்.
>
> (தொ. பொ. செய் 181)

பார்ப்பான், தோழன், தோழி, செவிலித்தாய், சிறந்த தலைவன், தலைவி என்ற அளவினையுடைய அறுவகையினர் தாம் களவுப்புணர்ச்சியிலே குறிப்பிடுவதற்கு உரியவர்கள்.

"பார்ப்பான் என்பான் நன்றும் திதும் ஆராய்ந்து உறுதி கூறுவான் எனப்படும்" என்று பேராசிரியர் உரை கூறினர். களவு மணத்திலே ஈடுபட்டிருக்கும் தம்பதிகளுக்கு உதவிசெய்யும் தொழில் பார்ப்பானுக்கு உண்டு என்பதை இதனல் அறியலாம்.

காதலனும், காதலியும் வெளிப்படையாக இல்லறம் நடத்தும் கற்பு மணவாழ்க்கையிலே அவர்களுக்குத்துணை செய்பவர்கள் யார் யார் என்பதை இதற்கு அடுத்த சூத்திரம் எடுத்துரைக்கின்றது.

பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
யாணம் சான்ற அறிவர் கண்டோர்
பேணுதகு சிறப்பின் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த கிளவியொடு தொகைஇத்
தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற்குரியர்

(தொ· பொ. செய். 182)

பாணன், கூத்தன், விறலி, பரத்தை, வருங்காலத்தையும் அறியும் அறிவு நிரம்பிய பெரியோர், பொதுமக்கள், பாராட்டத்தகுந்த சிறப்பினையுடைய பார்ப்பான் முதலாக முன்னே கூறப்பட்டவர்களும் பழமையான வழக்கப்படி கற்புமண வாழ்க்கையின்போது உதவி செய்வதற்கு உரியவர்கள்.

இதில் "பேணுதகு சிறப்பின் பார்ப்பான்" என்று அடைமொழியுடன் பார்ப்பான் பெயர் கூறப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இல்லறத்திலே வாழ்வோர்க்குத் துணை செய்வது பார்ப்பான் தொழில் என்பதை இச்சூத்திரத்தாலும் காணலாம். பார்ப்பார் செய்யும் வேலைகள் எவை என்பதை விளக்கிக் கூறும் மற்றொரு சூத்திரமும் உண்டு.

தலைவனது காம நிலைமையைத் தலைவியிடம் உரைத்தல்; தலைவியின் காமநிலைமையைத் தலைவனிடம் சொல்லுதல்; தலைவனும் தலைவியும் ஊடல் நீங்கிக் கூடும் வகையிலே பேசுதல்; தலைவனுடைய எண்ணத்தைக் கண்டறிந்து சொல்லுதல்; பசுவைக்கொண்டு இனி நடக்கப் போகும் நன்மை திமைகளைக் கூறுதல்; செல்லுதற்குரிய நன்னாள் இன்னதென்று எடுத்துக்காட்டுதல்; இது

தியநாள் என்று சொல்லிச் செலவைத் தடுப்பது; இவை போன்ற செயல்களெல்லாம் பார்ப்பார்க்குரியவை. இதனை

> காமநிலை உரைத்தலும், தேர்நிலை உரைத்தலும்,
> கிழவோன் குறிப்பினை எடுத்துக்கூறலும்,
> ஆவொடுபட்ட நிமித்தம் கூறலும்,
> செலவுறு கிளவியும், செலவழங்கு கிளவியும்,
> அன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்குரிய
>
> (தொ· பொ· கற்பு. 36)

என்பதனுல் அறியலாம்.

பார்ப்பார் என்பவர்கள், பாணன், கூத்தன், விறலி, பாங்கன், தோழி முதலியவர்களைப்போல் உயர்குடி மக்களாகிய காதலன் காதலிகளின் ஒற்றுமை வாழ்வுக்கு உதவி செய்பவர்கள்; நல்லநாள் கெட்டநாள் பார்த்துச் சொல்லுவார்கள்; சகுனம் பார்த்தல் குறிபார்த்தல் முதலிவைகளிலும் தேர்ச்சியுள்ளவர்கள்; மேற்கூறியவைகளைக் கொண்டு இவ்வுண்மையை உணரலாம்.

யாகம் பண்ணுத பார்ப்பார் வகுப்பு ஒன்று தமிழ் நாட்டிலே இருந்தது. அவர்களுடைய தொழில் சங்கறுப்பது. சங்கை அறுத்து வளையல்களும், காதணிகளும் செய்து விற்பனைசெய்து வாழ்ந்தனர். இவர்களுக்குச் சங்கறுக்கும் பார்ப்பார் என்று பெயர்.

> வேளாப் பார்ப்பான் வாளரந் துமித்த
> வளை..............................(அகம் 24)

என்ற அகநானூற்றுப்பாடல் இதற்கு ஆதரவு

“ வேள்வி செய்யாத பார்ப்பான் கூர்மையான அரத்தினுல் துண்டித்துச் செய்த வளையல்” என்பதே இதன் பொருள்.

நக்கிரரைப்பற்றிப் பேசப்படும் கதையிலே:“சங்கறுப்பதெங்கள் குலம். சங்கரனுர்க்கு ஏதுகுலம்” என்று நக்கிரர்

பாடியதாக ஒருபாடலும் வழங்குகிறது. நக்கிரர் என்னும் புலவர் சங்கறுக்கும் பார்ப்பார் மரபைச் சேர்ந்தவர் என்று சொல்லப்படுகிறது.

மேலே கூறியவைகளைக் கொண்டு பார்ப்பனர் செய்யும் தொழில்கள் எவை என்பதைக் கண்டோம்.

இருவரும் தமிழரே

ஆகவே தமிழர்களிலே அந்தணர் என்பவர்கள் ஒரு வகையினர் ; பார்ப்பார் என்பவர்கள் ஒருவகையினர் ; இருவரும் வேறு வேறு வகுப்பினர் ; என்பதைக் காண லாம். பிற்காலத்திலே பார்ப்பாரையும், அந்தணரையும் ஒன்றுகவே கருதி விட்டனர்.

அந்தணர்கள் கல்வியறிவிலே வல்லவர்கள் ; தமிழ் மொழியையும், வட மொழியையும் வேறு பல மொழிகளை யும் கற்றவர்கள் ; மக்கள் சமுதாயத்திற்கு வழிகாட்டி உதவிய தலைவர்கள். அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளா ளர் என்ற நால்வகைப் பிரிவுடைய நாகரிகம் பெற்ற தமிழர்களிலே முதல் வகுப்பினரா யிருந்தவர்கள்; அரசர், வணிகர் வேளாளர் ஆகிய மூவருக்கு உறுதுணையா யிருந்து அரசுக்கும். வணிகத்துக்கும், வேளாண்மைக்கும் உதவி செய்தவர்கள்.

பார்ப்பார் என்பவர்கள், பாணன், கூத்தன், பாங் கன், தோழி முதலியவர்களைப் போல உயர்ந்த வகுப்பி னருக்கு ஊழியஞ் செய்து அவர்கள் உதவி பெற்று வாழ்ந் தவர்கள்.

அந்தணரும் பார்ப்பாரும் தமிழர் மரபினரே. இவர் களில் யாரும் அந்நியர் அல்லர்; அந்தணர் நாகரிகம் பெற்ற நால்வகை வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். பார்ப்பார் அவர்களைக் காட்டிலும் கிழ்ப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்

கள். தொல்காப்பியத்தைக் கொண்டு நாம் இந்த முடிவுக்குத்தான் வரலாம். ஆயினும் இது இன்னும் நன்ருக ஆராய்ந்து தீர்மானிக்க வேண்டிய செய்தி. பார்ப்பார் வேறு, அந்தணர் வேறு என்று கூறும் இக்கூற்று முடிவானதன்று. இவ்வாறு சொல்லுவதற்கு இடமுண்டு; இதற்குத் தொல்காப்பியம் ஆதரவளிக்கிறது; இதுவே இங்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்ட செய்தி.

12. வடமொழி வேதம்

தொல்காப்பிய காலத்திலே தமிழ் நாட்டிலே வட மொழியும் வழங்கி வந்தது. தமிழர்களிலே கல்விப் பயிற்சியும் உயர்ந்த ஒழுக்கமும் உடைய அந்தணர்கள் தமிழ்க் கல்வியோடு வடமொழிப் பயிற்சியும் பெற்றிருந்தனர். வடமொழி வேதக் கொள்கைகளும், தமிழர் கொள்கை களும் வேற்றுமை காணமுடியாமல் தமிழ் நூல்களிலும் வட மொழி நூல்களிலும் புகுந்தன. இந்த அளவுக்கு வட மொழியாளர்க்கும் தமிழர்க்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டிருந் தது. தொல்காப்பியரும் வடமொழிப் பயிற்சி உள்ளவர். அக்காலத்தில் உயர்ந்த வகுப்பினரும், தாழ்ந்த வகுப்பின ரும் ஒருவரை ஒருவர் வெறுக்காமல் ஒன்ருகப் பழகியது போலவே, தமிழும், வடமொழியும் வெறுப்பின்றித் தமிழ் நாட்டிலே பரவியிருந்தன.

வேதத்தைப் பற்றித் தொல்காப்பியர் தமது நூலிலே குறிப்பிட்டுள்ளர். எழுத்துக்களின் ஒலியைப் பற்றியும், அவைகளே உச்சரிக்கும் முறைகளேப் பற்றியும் எழுத்ததி காரத்தில் பிறப்பியலில் பேசப்படுகிறது. அவ்வியலின் இறுதிச் சூத்திரத்தில் " அளபிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே " என்று கூறப்பட்டுள்ளது. " எழுத்துக்களின் உச்சரிப்பைக் கூட்டியும் குறைத்தும் குற்றமற உச்சரிக்கும் முறைகள் அந்தணர்கள் பயிலும் வேதத்தில் விளக்கமாகக் கூறப்படுகிறது " என்ற கருத்தை அச் சூத்திரம் தெரிவிக் கின்றது.

ஒருவனும் ஒருத்தியும் சந்தித்துக் காதல் கொண்டு கலந்து வாழும் களவு மணத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது, அதைக் கந்தருவ மணம் போன்றது என்று தொல்காப்பியர்

கூறுகிறார். வடமொழி வேதத்திலே சொல்லப்படும் எண் வகை மணங்களிலே கந்தருவ மணம் என்பதும் ஒன்று.

கந்தருவ மணமும் களவு மணமும் ஒன்றல்ல. களவு மணமே கற்பு மணமாக மாறுவது. களவில்லாமல் கற்பில்லை. கற்பு மணத்திற்குக் கால் கோளாய் யிருப்பது களவு மணமே தான். கந்தருவ மணம் இப்படியல்ல. கந்தருவ மணம் செய்து கொண்டவர்கள் பிறகு மணத் தம்பதிகளாய் நீடித்து வாழ்வார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. கந்தருவர்கள் என்ற தேவ சாதியினரைச் சேர்ந்த ஒருவனும் ஒருத்தியும் சந்திக்கும்போது காமங்கொண்டு கூடி மகிழ்வார்கள் என்பது கதை. இதைப் போல ஒருவனும் ஒருத்தியும் சந்தித்துக் காதல் கொண்டு கலந்து மகிழும் அந்த அளவு வரையிலும், அது கந்தருவ மணத்தைப் போன்றது என்பதே தமிழ் நூலாசிரியர்களின் கருத்து. இதைத்தான் தொல்காப்பியரும் தெரிவித்துள்ளார்.

> காமக் கூட்டம் காணுங்காலை
> மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்
> துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே

என்பது தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் களவியலின் முதற் சூத்திரம்.

"ஒருவனும் ஒருத்தியும் தாமே சந்தித்துக் கூடும் காமக் கூட்டத்தைப்பற்றி ஆராயும் போது, அது வேதத்திலே ஓரிடத்திலே கூறப்படும் எண்வகை மணங்களிலே யாழ்வாசிக்கும் திறமையுடைய கந்தருவர்களின் வழக்கத்தைப் போன்றதாகும்" என்பதே இதன் பொருள்.

எண்வகை மணம் தமிழ் நூல்களில் கூறப்பட வில்லை. தமிழர் தங்கள் மணத்தை எட்டுவகை யென்று வரையறுத்துக் கொள்ளவும் இல்லை. ஆகையால் இச் சூத்திரத்திலே சொல்லப்படும் **மறை** என்பது வட மொழி வேதமே தான்.

தொல்காப்பியர், வேதத்தைக் குறிப்பிடும் மறை என்னும் சொல் வடமொழி வேதம் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் அவை இன்றுள்ள இருக்கு, எசுர், சாமம், அதர்வணம் என்ற நான்கு வேதங்களா? அல்லது வேறு ? இது ஆராய்வதற்குரியது.

இன்றுள்ள வேதங்களைத்தான் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது ; வேறு வேதங்களைக் குறிப்பிடுவதாக எண்ணுவது தவறு ; என்பர் சிலர்.

தொல்காப்பியத்திற்கு உரை யெழுதிய நச்சினார்க்கினியர் இதற்கு மாறான கருத்தைக் கூறுகிறார். உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் வடமொழியிலும் தமிழ்மொழியிலும் வல்லவர். சிறந்த பல நூல்களுக்கு உரை யெழுதியிருப்பவர். தமிழ் நாட்டு அந்தணர் குடியிலே பிறந்தவர்.

தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்திலே காணப்படும் நான்மறை என்னும் சொல்லுக்கு அவர் எழுதியிருக்கும் உரை குறிப்பிடத் தக்கது.

“ நான்கு கூறுமாய் மறைந்த பொருளும் உடைமையால் நான்மறை யென்றார். அவை, தைத்திரியமும் பௌடிகமும், தலவகாரமும், சாம வேதமுமாம். இனி இருக்கும் எசுவும் சாமமும் அதர்வணமும் என்பாரும் உளர். அது பொருந்தாது. இவர் இந்நூல் செய்த பின்னர், வேதவியாதர் சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர் உணர்தற்கு நான்கு கூறாக இவற்றைச் செய்தாராதலின் ”

இதுதான் நான்மறையைப் பற்றி நச்சினார்க்கினியர் கூறியிருக்கும் விளக்கம்.

நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடும் நான்மறைகள் வடமொழி மறைகள் அல்ல. தமிழிலே நான்கு வேதங்கள் இருந்தன. அவைகளைத் தான் நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகிறார் என்பர் சிலர்,

தமிழிலே நான்கு வேதங்கள் இருந்தன; அவைகள் கடல்கொண்ட தமிழகத்தில் மறைந்து விட்டன; தமிழ்க் குடியிலே பிறந்த தொல்காப்பியர் அந்த நான்கு வேதங்களைத்தான் குறிப்பிட்டிருக்கவேண்டும்; என்பது வெறும் ஊகமேயொழிய உண்மையன்று. தமிழிலே நான்மறைகள் இருந்தனவா என்பதே ஐயத்திற்கு இடமான ஆராய்ச்சியாகும்.

தொல்காப்பியர் : "அந்தணர் மறைத்தே" என்று குறித்திருப்பதும், எட்டு வகை மணங்களைக் குறிப்பிட்டிருப்பதுமே அவை வடமொழி வேதங்கள்தாம் என்பதற்குப் போதுமான சான்றாகும். ஆகையால் தமிழ் வேதங்கள் என்பது பொருந்தாது.

13. உலகத் தோற்றம்

" இப் பரந்த உலகம் ஒரு தனிப்பெருங் கடவுளின் படைப்பு. ஒருபொருள் இருந்தால் அதை ஆக்கிய தலைவன் ஒருவன் இருக்கவேண்டும். எப்பொருளும் தாமே தோன்ற முடியாது. காலந்தவருமல் பொழுதுபோவதும், பொழுது விடிவதும் கடவுள் கட்டளையே. சூரியனையோ, சந்திரனையோ யாராலும் உண்டாக்க முடியாது. கடல், மலை, நிலம், மரஞ் செடி கொடிவகைகள், மக்கள், விலங்குகள் பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன எல்லாம் இறைவன் ஏற்பாடே" இது கடவுள் நம்பிக்கையுடையவர்களின் கொள்கை. மதவாதிகளின் நம்பிக்கை. பழயபுராணங்கள் இக் கொள்கையைத்தான கூறுகின்றன.

" இந்த உலகம் எவராலும் உண்டாக்கப்படவில்லை. சூரியனிடமிருந்து தெறித்துவிழுந்த ஒரு நெருப்புத்துண்டே இந்த உலகம். இந்த நெருப்புத் துண்டின் மேல்பாகம் ஆறிய பிறகே கடலும், நிலமும், மலைகளும் தோன்றின. எல்லாவுயிர்களும் இயற்கையாகத் தோன்றியவை. நீரிலே தோன்றிய சிற்றுயிர்களே பறவைகளாய், விலங்குகளாய், மக்களாய் மாற்றமடைந்தன. சூரியனுடைய சுழற்சியினாலேயே இவ்வுலகம் நிலைப்பெற்றிருக்கின்றது" இதுவே உலகத் தோற்றத்தைப்பற்றி இன்றைய விஞ்ஞானிகள் கண்டறிந்து கூறுவது.

" உலகம் ஒருவருடைய படைப்பும் அன்று. தாமே இயற்கையாகத் தோன்றியது. பல சிற்றணுக்களின் சேர்க்கையே உலகம்" இக்கொள்கையுடையோர் பண்டைக் காலத்திலும் நமது நாட்டிலிருந்தனர்.

" உலகம் கடவுள் படைப்பு அன்று; தானேதோன்றியது; மண், நெருப்பு, தண்ணீர், காற்று, வானம் ஆகிய ஐந்து இயற்கைப் பொருள்களும் கலந்து உருவாகியிருப்பதே இவ்வுலகம் " இதுவே தொல்காப்பியர் கூறுவது.

"நிலம், தீ, நீர், வளி, விசும்போடு ஐந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம்" (தொ. பொ. மர. 86)

இதனால் உலகத்தோற்றத்தைப்பற்றித் தொல்காப்பியர் கருத்து இன்னதென்று தெளிவாகின்றது.

சார்வாக மதம் கடவுள் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்வதில்லை. உலகம் ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கையால் தாமே தோன்றியதென்பதே சார்வாகர் கொள்கை. சார்வாகம் இந்துமதப் பிரிவுகளில் ஒன்று. இதையே உலோகாயுதம் என்று கூறுவர். பிருகஸ்பதியின் மாணவன் சார்வாகன். அவனால் உண்டாக்கப்பட்டதே சார்வாக மதம்,

புத்தமதம், சமணமதங்களும் உலகம் கடவுள் படைப்பு என்பதை ஒப்புக்கொள்வதில்லை. பூதங்களின் சேர்க்கையே உலகம் என்பதுதான் அம்மதங்களின் கொள்கையும். ஆனால் அவர்கள் நான்கு பூதங்களையே ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள். வானத்தை ஒரு பூதமாக அவர்கள் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. ஆதலால் சமணர்களையோ, புத்தர்களையோ பின்பற்றித் தொல்காப்பியனார் இவ்வாறு கூறினார் என்று சொல்ல முடியாது,

உலகத் தோற்றத்தைப்பற்றித் தொல்காப்பியர் கூறியிருக்கும் கருத்தும், சார்வாகர், புத்தர், சமணர்களின் கருத்தும் ஒன்றுபட்டிருக்கின்றன. இயற்கைத் தோற்றமே உலகம் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. ஆயினும் தொல்காப்பியம் கடவுளையும், வேறு பலதெய்வங்களையும் மறுக்கவில்லை. தொல்காப்பியர் கடவுள் நம்கையுள்ளவர் என்றே துணிந்து கூறலாம்.

14. தெய்வங்கள்

தொல்காப்பியர் காலத்திலே தமிழர்களிடம் தெய்வ நம்பிக்கை குடிகொண்டிருந்தது. தமிழர்கள் பல தெய்வங்களை வணங்கினர்கள். தெய்வ நம்பிக்கையையும், தெய்வ வழிபாட்டையும் பண்டைத் தமிழர் நாகரிகமாகத்தான் கொள்ளவேண்டும்.

> தெய்வம் சுட்டிய
> பெயர் நிலைக்கிளவி
>
> (தொ. சொ. கிளவி. 4)

“ தெய்வத்தைக் குறிக்கும் பெயர்ச் சொற்கள் ” என்பது இதன் பொருள்.

> மாயோன் மேயகாடுறை உலகமும்
> சேயோன் மேயமைவரை உலகமும்
> வேந்தன்மேய தீம்புனல் உலகமும்
> வருணன்மேய பெருமணல் உலகமும்
> முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தலெனச்
> சொல்லிய முறையால் சொல்லவும்படுமே
>
> [தொ. பொ. அக. 5]

முல்லை நிலத்தின் தெய்வம் மாயோன். குறிஞ்சி நிலத்தின் தெய்வம் சேயோன். மருதநிலத்தின் தெய்வம். வேந்தன். நெய்தல் நிலத்தின் தெய்வம். வருணன். காடும் காடுசார்ந்தநிலமும் முல்லை. மலையும் மலைசார்ந்த நிலமும் குறிஞ்சி, நீர்வளம் நிறைந்த ஊரும், ஊரைச்சார்ந்த இடங்களும் மருதம். கடற்கரையும், கடற் கரையைச்சார்ந்த இடமும் நெய்தல்.

பண்டைத் தமிழர்கள் நிலத்தை இவ்வாறு நான்கு வகையாகவே பிரித்தனர். இந்தக் காரணத்தாலேயே உலகத்திற்கு நானிலம் என்ற பெயரும் எழுந்தது. நான்கு வகையான நிலம்—நானிலம். நான்கு, நிலம், என்ற இரண்டு சொற்களே நானிலமாயிற்று.

பிற்காலத்தினர் பாலை நிலம் என்ற ஒரு பகுதியைத் தனிநிலமாகச் சேர்த்துக்கொண்டனர். பாலையைச்சேர்த்து நிலத்தை ஐவகையென்று அறைந்தனர். பாலை தனி நிலமன்று. மழையின்றி—நீரின்றி வறட்சியும், கதிரவன் கொடுமையும் எந்த நிலத்தில் காணப்பட்டாலும் அப்பகுதி பாலை நிலமாகும். இதுவே தொல்காப்பியர் கருத்து. இக்காரணத்தால் பாலைக்குத் தனிநிலமும் தனித்தெய்வமும் தொல்காப்பியரால் சொல்லப்படவில்லை. ஆயினும் மற்ற நிலங்களைப்பற்றிய செய்திகளைச் சொல்வது போலவே பாலைநிலத்தின் செய்திகளையும் கூறுகிருர். இதுபற்றி முன்னும் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஒவ்வொரு நிலத்தின் இயற்கையையும், அங்குள்ள மக்களின் வாழ்க்கையையும். அங்கு நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளையும், முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள், என மூன்று பகுதிகளாக்கிக் கூறுகிருர் தொல்காப்பியர். இந்த மூன்றனுள் கருப்பொருள்தான் முதன்மையானது.

மக்கள் வணங்கும் தெய்வம்; அவர்கள் உண்ணும் உணவு; அவர்கள் வாழும் நிலத்தில் உள்ள விலங்குகள்; பறவைகள்; அங்கே வளர்ந்திருக்கும் மரங்கள்; அந்த நிலத்து மக்கள் அடிக்கும் பறைகள்; அவர்கள் செய்யும் தொழில்கள்; அவர்கள் பொழுதுபோக்குக்காக வாசித்து மகிழும் யாழ்; இவைபோன்றவை கருப்பொருள். கருப்பொருள்கள் எல்லா நிலங்களிலும் உண்டு. நிலங்களுக்குத் தக்கவாறு தெய்வம், உணவு, விலங்கு, பறவை, மரம்,

தொழில், யாழ் முதலியவை வேறுவேருக மாறு பட்டிருக்கும்.

தெய்வம், உணாவே, மா, மரம், புள், பறை,
செய்தி, யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப

[தொ. பொ. அக. 18]

கருப்பொருள்கள் எவை என்பதைக் கூறும் சூத்திரம் இது. ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் உரிய இன்றியமையாத கருப்பொருள்களிலே "தெய்வம்" முதலில் வைக்கப் பட்டிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

தமிழ் நாட்டிலே இன்றும் பலவகைப்பட்ட தெய்வ வணக்கங்களேயும், திருவிழாக்களேயும் பார்க்கின்ருேம். தெய்வத்தின் பிரதிநிதிகள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, கையில், வேல், சூலம் முதலிய ஆயுதங்களை ஏந்தி ஆவேசங் கொண்டு ஆடுகின்றனர். காளி, மாரி, வீரன், காடன், மாடன் என்ற பல பெயர்களைக் கொண்ட கோவில்களிலே இத்தகைய ஆவேச ஆட்டங்கள் இன்றும் நடைபெறுகின்றன. இப்படி ஆடுகின்ற ஆவேசக்காரர் களின் மேல் தெய்வமே வந்து ஏறியிருப்பதாகப் பாமர மக்கள் நம்புகின்றனர். இவர்களிடம் மக்கள் தங்கள் குறைகளைச் சொல்லிப் பரிகாரம் கேட்கின்றனர். இது போன்ற நம்பிக்கைகளும், நிகழ்ச்சிகளும் தொல்காப்பிய காலத் தமிழர்களிடமும் இருந்தன. இதனை

வெறி அறிசிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்
வெறியாட்டு அயர்ந்த காந்தளும்

(தொ. பொ. புற. 5)

என்ற சூத்திரத்தால் காணலாம். கொல்லுந் தன்மையுள்ள கூர்மையான வேலைத்தாங்கியிருப்பவன் வேலன். அவன் தெய்வத்தின் கோபத்தை அறிந்து அதைத் திருப்தி செய்

யும் சிறப்புள்ளவன். அவன் காந்தள் மலர் மாலையைப் பூண்டு ஆவேசங் கொண்டு ஆடுவான், இப்படி ஆடும் நிகழ்ச்சிக்குக் காந்தள் என்று பெயர்.

அரசனைத் திருமாலுக்கு ஒப்பிட்டு வாழ்த்தும் வழக்கம் தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தது. இதைப் **பூவைநிலை** என்று கூறுகிறார் தொல்காப்பியர். இதனை,

> **மாயோன் மேய மன்பெரும் சிறப்பின்**
> **தாவா விழுப்புகழ்ப் பூவைநிலையும்**
>
> (தொ. பொ. புற. 5)

என்பதனாற் காணலாம். "மாயோனாகிய திருமாலுக்குரிய நிலைத்த பெருமையையும், அழியாத புகழையும் மன்னனோடு இணைத்துப் பாராட்டும் பூவை நிலையும்" என்பது இதன் பொருள்.

போரிலே வெற்றியைப் பெற்றபின் போர் வீரர்கள் கொற்றவைக்குப் பலியிட்டு வணங்குவார்கள்; போரிலே வெற்றியடைவதற்குத் துணை செய்யும் தெய்வத்திற்குக் கொற்றவை என்று பெயர். கொற்றவையைக் காளியென்று கருதினர் பிற்காலத்தினர். கொற்றவைக்குப் பலியிட்டு வணங்குவதைக் "கொற்றவை நிலை" என்று குறிக்கின்றது தொல்காப்பியம். இதனை,

> **மறம்கடை கூட்டிய துடிநிலை, சிறந்த**
> **கொற்றவை நிலையும் அத்திணைப் புறனே**
>
> (தொ. பொ. புற. 4)

என்ற சூத்திரத்தாற் காணலாம். "வீரத்தினால் பெற்ற வெற்றியைக் கொண்டாடும் துடிநிலையும், அவ்வெற்றிக்குத் துணைசெய்த சிறந்த கொற்றவை என்னும் தெய்வத்தைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தி வணங்கும் கொற்றவை நிலையும் வெட்சித் திணையை ஒட்டியதாகும்" என்பது இதன் பொருள்.

மேலே காட்டிய காந்தள் நிலை, பூவை நிலை, கொற்றவை நிலை, என்பவை முறையே முருகனையும், திருமாலையும் காளியையும் குறிக்கின்றன.

தொல்காப்பியர் காலத்திலே, தமிழ் நாட்டிலே சூரியனையும், சந்திரனையும், அக்கினியையும் தெய்வமாக வணங்கி வந்தனர். இவ்வழக்கம் தொல்காப்பியருக்கு முன்பே இருந்தது. வடமொழி வேதங்களிலே சூரிய, சந்திர, அக்கினி வணக்கப் பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இவ்வகையிலே வடமொழியின் போக்கும், தமிழ் மொழியின் போக்கும் ஒத்திருக்கின்றன. இதனைக் "கொடி நிலை" என்று தொடங்கும் கீழ்வரும் சூத்திரத்தால் காணலாம்.

கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் மன்னிய மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே
(தொ. பொ. புற. 27)

சூரியன், நெருப்பு, சந்திரன் என்ற மூன்றை வாழ்த்துவதும் கடவுள் வாழ்த்துப் போலவே எண்ணப்பட்டு வரும்" என்பதே இச் சூத்திரத்தின் பொருள். கொடி நிலை—உச்சியில் நிற்பது ; சூரியன். கந்தழி—பற்றுக் கோட்டை அழிப்பது ; நெருப்பு. வள்ளி—குளிர்ச்சியைத் தருவது ; சந்திரன்.

தெய்வம் வாழ்த்தலும் (தொ. பொ. கள. 24)

ஏமுறுகடவுள் ஏத்திய மருங்கினும்
(தொ. பொ. கற்பு. 5)

தெய்வம் அஞ்சல் (தொ. பொ. மெய். 24)

தேவர்ப்பராய முன்னிலை
(தொ. பொ. செய். 133)

இவைகள் எல்லாம் பண்டைத் தமிழர்களிடம் பல தெய்வ வணக்க முறை இருந்தது என்பதையே காட்டு கின்றன.

கடவுள் என்றால் எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்பது; குணம் குறியற்றது; மனம் மொழி, மெய்களுக்கு எட்டா தது; என்று பொருள் கூறுகின்றனர். கடவுள்—கடந்து நிற்பது. பொருளும் சரியாகத்தான் காணப்படுகின்றது.

ஆனால் தொல்காப்பியத்தில் வழங்கும் கடவுள் என்ற சொல் இப்பொருளில் வழங்கப்படவில்லை; தேவர்கள் என்ற பொருளில் தான் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது.

> காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்
> ஏனோர் பாங்கினும் என்மனார் புலவர்
>
> (தொ. பொ. புற. 23)

" காமப் பகுதியிலிருந்து கடவுளையும் நீக்கமாட்டார் கள். மக்கள் சார்பிலும் காமப்பகுதியை நீக்க மாட்டார் கள் என்று கூறுவர் புலவர்." என்பதே இதன் பொருள்.

மக்களிடம் காணப்படும் காம சம்பந்தமான—காதல் சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகள் தேவர்களிடமும் காணப்படும்; என்பதே இதன் கருத்து. இங்கே கடவுள் என்னும் சொல் தேவர்களையே குறிக்கின்றது.

தேவர்களுக் கென்று தனியுலகம் உண்டென்பதே தொல்காப்பியர் கருத்து.

> இமையோர் தேத்தும்
> எறிகடல் வரைப்பினும்
>
> (தொ. பொ. பொருளி. 53)

" தேவர்கள் வாழும் உலகிலும், கடல்பொருந்திய மண்ணுலகிலும் " என்பதே இதன் பொருள்.

தொல்காப்பியர் காலத்திலே, திருமால், சேயோன், வருணன், வேந்தன், கொற்றவை, சூரியன், சந்திரன், அக்கினி முதலியவர்கள் தெய்வங்களாக வணங்கப்பட்டனர். இன்னும், கூற்றுவன், தேவர்கள், பேய் பிசாசுகளும் இருப்பதாகவும் தமிழர்கள் நம்பினர்.

தெய்வ வணக்கம் தமிழ் நாட்டிலிருந்தது. தமிழர்கள் பல தெய்வங்களை வணங்கி வந்தனர்; என்பதற்கு இவை போன்ற பல ஆதரவுகள் தொல்காப்பியத்திலே காணப்படுகின்றன. இவ்வழக்கம் தமிழர்களிடம் இயற்கையாகவே தோன்றியதாகும். வேறு எவராலும் புகுத்தப்பட்டதும் அன்று. போதிக்கப்பட்டதும் அன்று.

வீரர்களுக்குக் கல்நட்டு, அவர்களைத் தெய்வம்போல் எண்ணி வணங்கும் வழக்கமும் தமிழ் நாட்டிலிருந்தது இதனை விக்கிரக வணக்கப் பகுதியிலே காணலாம்.

நால்வகை நிலங்களுக்கும் தெய்வங்களாகக் குறிக்கப்பட்டிருப்பவர்களும், அந்த நிலத்திலே வாழ்ந்த சிறந்த வீரர்களாக இருந்திருக்கலாம்.

15. விக்கிரக வணக்கம்

"கடவுள் எங்கும் நிறைந்தவர். அவருக்கு ஓர் உருவமும் இல்லை. உருவம் உள்ளவர் கடவுள் ஆகமாட்டார். ஆண்டவனுக்கு உருவம் வைத்து வணங்குவதைவிட அறியாமை வேறொன்றுமில்லை" என்று சில மதவாதிகள் கூறுகின்றனர். மதப்பற்றும், கடவுள் நம்பிக்கையும் உள்ள அறிஞர்களும் இதை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனர்.

சித்தர்கள் என்ற பெயருடைய தமிழர்களும் உருவ வணக்கத்தை வெறுத்தனர். சித்தர்கள் என்றால் அறிஞர்கள் என்று பொருள். கல்லாலும், செம்பாலும், உருவம் செய்துவைத்துக் கடவுளை வணங்குவதிலே பொருளில்லையென்று புன்றனர்.

கல்லிலும் செம்பிலுமோ இருப்பான்
எங்கள் கண்ணுதலே

என்பது ஒரு அறிஞர் கூற்று.

பண்டைத் தமிழகத்திலே உருவ வணக்கம் இருந்ததில்லை; அது இந்நாட்டிலே குடிபுகுந்த ஆரியரால் புகுத்தப்பட்ட வழக்கம்; என்று சிலர் சொல்லுகின்றனர். இதற்கு ஆதரவு ஒன்றுமில்லை. இதுவெறுப்பைத் தூண்டும் வீணான கூற்று. உருவ வணக்கமுறை எல்லா நாடுகளிலும் இருந்தது. பழய பைபிளைப் படிப்போர் இதைக் காணலாம். பல நாட்டு வரலாறுகளிலும் இதைக்காணலாம். தமிழ்நாட்டிலும் உருவ வணக்கமுறை ஏற்பட்டிருந்தது என்பதைத் தொல்காப்பியத்தால் அறியலாம்.

போரிலே வீரச்செயல் புரிந்து மறைந்துபோன வீரர்களுக்குக் கல்நட்டு வணங்கும் வழக்கம் தமிழ்நாட்டிலே

இருந்தது. வீரர்களின் நினைவுக்குறியாக நடப்பட்ட கல்லில் அவ்வீரர்கள் குடி கொண்டிருப்பதாகவே கருதினர். அந்தக் கற்களுக்குப் படையலிட்டு வணங்கி வழிபாடு செய்தனர். விழாவெடுத்துக் கொண்டாடினர். இது தமிழர்களின் பழமையான வழக்கம். இந்த வழக்கமே தமிழ்நாட்டில் விக்கிரக வணக்கத்தை வளர்த்தது.

இக்காலத்திலும் உருவம் செதுக்கப்படாத வெறுங் கற்கள் கடவுளர்களின் பிரதிநிதிகளாகக் காட்சியளிப் பதைக் காணலாம். தமிழ்நாட்டில் பலபகுதிகளிலே வெறும் கற்களை நட்டு, அவைகளுக்குக் காடன், மாடன், வீரன், சூரன் என்று பெயர்வைத்து வணங்கும் வழக்கத்தை இன் றும் பார்க்கிறோம். இது தமிர்களின் பரம்பரை வழக்கம். இறந்த வீரர்களுக்குக் கல் நாட்டி வணங்கும் முறையைத் தொல்காப்பியம் விளக்கமாகக் கூறுகின்றது.

காட்சி, கால்கோள், நீர்ப்படை, நடுகல்,
சீர்த்தகு மரபில் பெரும்படை, வாழ்த்தல்
என்று இருமூன்று மரபின் கல்லொடுபுணர
[தொ. பொ. புற. 5]

காட்சி—கல்லைத் தேர்ந்தெடுத்தல். கால்கோள்—அந் தக்கல்லை நடுவதற்கான ஆரம்பவிழாச் செய்தல். நீர்ப் படை—அந்தக் கல்லைத் தண்ணீரிலே போட்டுச் சுத்தம் செய்தல். நடுகல்—பிறகு அந்தக் கல்லை நடுதல். சீர்த்தகு சிறப்பில் பெரும்படை—மிகச் சிறப்பாகப் படைவீரர்கள் அந்தக் கல்லுக்கு மரியாதை செலுத்துதல், வாழ்த்தல்—எல் லோருங் கூடி அந்தக்கல்லிலே இறந்த வீரனுடைய ஆவி குடி கொண்டிருப்பதாக எண்ணி வாழ்த்தி வணங்குதல்.

தமிழர்கள் வெகு காலமாக வெறுங் கல்லை நட்டுத் தெய்வமாக வணங்கினார்கள். சிற்பத் தொழிலிலே தேர்ந்த பின் மாண்டவர்களின் உருவங்களை மரத்திலும் கல்லிலும்

செதுக்கக் கற்றுக்கொண்டனர். அந்த உருவங்களை வைத்துத் தெய்வமாக வழிபாடு செய்தனர். முதலிலே மரத்தடிகளிலே இவ்வுருவங்களை வைத்து வணங்கினார்கள். பிறகு அவைகளுக்குக் கோயில்கள் கட்டத் தொடங்கினர். உலகங் கண்டு வியக்கும்படி தமிழர்கள் சிற்பக்கலையிலே சிறப்படைந்ததற்கு இந்தக்கல் நாட்டும் வழக்கமே காரணமாயிருந்தது. இதைத் தவறு என்று மறுத்துவிட முடியாது.

வீரர்களுக்குக் கல்நாட்டிக் கொண்டாடிய இந்தப் பழக்கத்திலிருந்துதான் பத்தினிப் பெண்டிர்க்குக் கல்நட்டு வழிபாடு செய்யும் முறையும் பிறந்தது. அறிஞர்களுக்கும், துறவிகளுக்கும் கல்நாட்டி வணங்கும் வழக்கமும் பிறந்தது. இன்று தமிழ் நாட்டிலே மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் எண்ணற்ற பல கற்சிலைகள் காணப்படுகின்றன; அவைகள் சித்திர வேலைப்பாடுகளுடன் சிறந்து விளங்குகின்றன; உயிருள்ளவைபோலவே பல சிலைகள் காட்சியளிக்கின்றன. இதற்குக் காரணம் வீரர்களுக்குக் கல்நாட்டும் வழக்கந்தான். இவ்வழக்கமே தமிழர்களைச் சிற்பக்கலையிலே சிறப்படையும்படி செய்தது.

16. உயிரும் உடலும்

தொல்காப்பிய காலத்திலே தமிழ்நாட்டிலே இருந்த மதம் என்ன ? ஒரேமதம் இருந்ததா ? பலமதங்கள் இருந்தனவா ? தமிழர்கள் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ? ஒரே மதந்தான் அக்காலத்தில் இருந்ததென்ருல் அந்த மதத்தின் பெயர் என்ன ? அதன் கொள்கை யென்ன ? பலமதங்கள் இருந்தன வென்ருல் அவைகளின் பெயர்கள் யாவை ? அவைகளின் தத்துவங்கள் எவை ? தமிழர்கள் பின்பற்றிய மதத்தின் கொள்கை என்ன ?

தொல்காப்பியத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது இக் கேள்விகள் எழுவது இயற்கை. இக்கேள்விகளுக்கு நாம் கூறும் பதில் "தொல்காப்பியர் காலத்தில் இன்று வழங்கும் பெயருள்ள எந்த மதமும் இல்லை" என்பதுதான்.

தெய்வ நம்பிக்கையும், தெய்வ வழிபாடும் மக்களிடம் வேரூன்றி நிலைத்த நெடுங்காலத்திற்குப் பின்னரே மதங்கள் தோன்றின. தாங்கள் நம்பிய எல்லாத் தெய்வங்களையும் பேதாபேதமின்றி மக்கள் வணங்கிய முறையிலே மாற்றம் ஏற்பட்டது. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு தெய்வத்தையோ, அல்லது குறிப்பிட்ட சில தெய்வங்களையோ வணங்கத் தொடங்கினர். இவர்கள் தாங்கள் வணங்கும் தெய்வங்களே உயர்ந்தவை; ஆக்கவும், காக்கவும் அழிக்கவும், ஆற்றலுடையவை; என்று தங்களுக்குள் வாதம் புரியத்தொடங்கினர். இவ்வாதம் வலுப்பெற்ற காலத்தில்தான் தங்கள் தெய்வமே உயர்ந்ததென்று உரைக்கும் மதங்கள் தோன்றன. இதன் பிறகுதான் மத தத்துவங்கள் பலவாருகப் பெருகி வளர்ந்தன.

இன்றுள்ள மதங்கள், மத தத்துவங்கள் எல்லாம் பிறப்பதற்குமுன்பே தோன்றியது தொல்காப்பியம். ஆதலால்தான் எந்த மதத்தைப்பற்றிய குறிப்பும் அதில் காணப்படவில்லை, ஆனால் மதங்கள் பிறப்பதற்கு அடிப்படையான தத்துவங்கள் மட்டும் தொல்காப்பியத் தமிழர்களிடம் தோன்றியிருந்தன.

ஆன்மவிசாரணையும் நாகரிகச் சின்னமே

உயிர் வேறு, உடல் வேறு என்ற நம்பிக்கை தொல்காப்பியத் தமிழர்களிடம் குடிகொண்டிருந்தது. ஆன்மா வேறு, சரீரம் வேறு என்ற நம்பிக்கைதான் மத தத்துவங்களுக்கு இருப்பிடம். ஊழ்வினை உண்டென்ற கொள்கையும் அக்காலத்தில் ஊன்றியிருந்தது.

உயிர் வேறு, உடல் வேறு என்ற எண்ணமோ, இவைகளைப்பற்றிய சிந்தனையோ நாகரிகமற்ற மக்களிடம் உண்டாவதில்லை. உடலைப் பற்றிய சிந்தனையும், உயிரைப் பற்றிய எண்ணமும் காட்டு மிராண்டிகளிடம் இல்லை. ஆராயும் அறிவுபெற்ற மக்களிடந்தான் இச்சிந்தனை தோன்றும். ஆன்ம விசாரணை ஒரு நாகரிகச் சின்னம்.

"நாம் எப்படிப் பிறக்கிறோம். எப்படி வாழ்கிறோம். நாம் இறந்த பின் எங்கே போகிறோம். நாம் என்பது என்ன? செத்துப்போன உடலுக்கு இயக்கம் இல்லை. இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் உடலிலிருந்து ஏதோ ஒரு பொருள் வெளியேறி விட்டது. இதனால் தான் உடல் நடமாட முடியாமல் பிணமாகி விட்டது." இப்படியெல்லாம் சிந்திக்கும் எண்ணம் நாகரிகமுடைய மக்களிடையிலேதான் தோன்றும்.

இன்றுள்ள இயற்கையாராய்ச்சியும், விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியும் பண்டைக் காலத்தில் இல்லை. ஆகையால் அவர்கள், மக்கள் பிறப்பதையும், இயங்குவதையும்.

இறப்பதையும் வைத்துக்கொண்டு உயிர் வேறு உடல் வேறு என்று முடிவு கட்டினர். இன்று பழய மதங்கள் எல்லாம் உடல் வேறு, அதை நடமாடச் செய்யும் உயிர் வேறு, உயிரையும் உடலையும் இணைக்கும் சக்தி வேறு, என்ற அடிப்படையின்மேல் கட்டப்பட்டிருப்பவைகள்தாம்.

உடம்பை நடமாடச் செய்யும் உயிர் ஒரு தனிப் பொருள் என்பதே தொல்காப்பிய காலத்தமிழர் கொள்கை. எழுத்துக்களை உயிர் எழுத்துக்கள், மெய்யெழுத்துக்கள், உயிர்மெய் யெழுத்துக்கள், என்று பிரித்திருப்பதற்கு இக் கொள்கைதான் அடிப்படை.

தாமே தனித்து ஓசை பெற்று இயங்கும் எழுத்துக் கள் உயிர் எழுத்துக்கள். உயிரெழுத்தின் உதவியில்லா விட்டால் இயங்க முடியாத எழுத்துக்கள் மெய்யெழுத்துக் கள். உயிரும் மெய்யும் சேர்ந்து இயங்கும் எழுத்துக்கள் உயிர்மெய் யெழுத்துக்கள்.

> **காலம், உலகம், உயிரே. உடம்பே**
> (தொ. சொ. கிளவி. 58)
>
> **சென்ற உயிரின் நின்றயாக்கை**
> (தொ. பொ. புறத். 13)
>
> **உடம்பும் உயிரும் வாடியக் கண்ணும்**
> (தொ. பொ. பொருளி. 8)

இவ்வாறு ஆன்மா வேறு, உடல்வேறு என்பதைக் குறிக்கும் சூத்திரங்கள் பல தொல்காப்பியத்திலே காணப் படுகின்றன,

ஊழ்வினை நம்பிக்கை

ஊழ்வினை அதாவது பிராரத்வகர்மம் உண்டு என் பதும் தொல்காப்பிய காலத்துத் தமிழர்களின் கொள்கை. ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டுக் காதல் கொள்ளு வதற்குக் காரணம் ஊழ்வினை தான். அவர்களுடைய ஊழ்

வினைதான் அவர்களைச் சந்திக்கச் செய்கின்றது. இதுவே தொல்காப்பியர் கருத்து. இதனை,

ஒன்றே வேறே என்று இருபால் வயின்,
ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்,
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப,
மிக் கோன் ஆயினும் கடிவரை யின்றே

(தொ. பொ. கள. 2)

என்ற களவியல் சூத்திரத்தால் காணலாம், "ஒத்த அழகும், ஒத்தபருவமும் உள்ள ஒரு ஆண் ; ஒரு பெண் ; இவர்கள் இருவரும் ஒரே நிலத்தைச் சேர்ந்தவர்களா கவும் இருக்கலாம். வேறு வேறு நிலங்களைச் சேர்ந்த வர்களாகவும் இருக்கலாம். ஊழ்வினையின் கட்டளைப்படி இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துக் காதல் கொள்ளு வர். பெண்ணைக் காட்டிலும் ஆண் சிறந்தவனுயிருந்தாலும் குற்றமில்லை," இதுவே இச் சூத்திரத்தின் பொருள்.

தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் கிளவியாக்கம் 58 வது சூத்திரத்தில் பால் வரை தெய்வம் என்று ஊழ் வினையைக் குறித்திருப்பதும் நினைவு கூரத் தக்கது

மேலே கூறியவைகளால், தொல்காப்பிய காலத்திலே தமிழ் நாட்டிலே இன்றுள்ள எந்த மதங்களும் இல்லை. வேறு எந்தப் பெயருடைய மதமும் இருந்ததில்லை. மதங் களுக்கு அடிப்படையான உயிர், உடல், ஊழ்வினைக் கொள்கை மட்டும் இருந்தன. இதுவே நாம் காணும் உண்மை.

17. கலை வளர்ச்சி

தொல்காப்பியர் காலத்திலே தமிழ் நாட்டிலே பல கலைகளும் சிறந்து வளர்ந்திருந்தன. இக்காலத்தினர், நாடகம், சங்கீதம், நடனம் போன்றவைகளையே கலைகள் என்று கருதுகின்றனர். கற்றுக் கொள்ளப்படுவன வெல்லாம் கலைகள். நாம் அணியும் ஆடைக்குக் கலையென்றே ஒரு பெயர். ஆகவே நெசவும் ஒரு கலை. மக்கள் வாழ்வுக்குத் துணை செய்யும் தொழில்கள் யாவும் கலைகள் தாம். இதுவே பண்டைத் தமிழர்கள் கொள்கை. அறுபத்து நான்கு கலைகள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. இந்த அறுபத்துநான்கு கலைகளும் அறுபத்துநான்கு தொழில்கள். இந்த அறுபத்துநான்கு தொழில்கள் இவைகள் என்பதை சுக்கிரநீதியென்னும் வடமொழி நூலிலே காணலாம்.

கூத்தும் பாட்டும்

சங்கிதம் நடனம், நாடகம் இவைகளையே உயிர் வாழ்க்கைக்குரிய தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தனர். இவர்கள் இத்தொழில்களைச் செய்து வாழும்தனி வகுப்பினராகவே வாழ்ந்தனர்.

கூத்தர் என்பவர் ஒரு பிரிவினர். இவர்களுடைய தொழில் கூத்து. குதித்தல்-கூத்து. கூத்தில் இரண்டு வகையுண்டு. கதை தழுவிய கூத்து; கதை தழுவாமல் பாட்டின் பொருளுக்கேற்ப அபிநயம் பிடித்தாடும் நாட்டியம். இருவகைக் கூத்துக்களையும் நடத்திக்காட்டவல்லவர்களே கூத்தர்கள். இன்றும் கூத்தாடி என்ற ஒரு வகுப்பினர் தமிழ் நாட்டில் இருக்கின்றனர். பல கோயில்

களிலே திருவிழாக்களின் முடிவிலே கூத்தாடுவார்கள். பல கோயில்கள் இவர்கட்குக் காணியாட்சியாக உண்டு. இவர்கள் பண்டைக் கூத்தர் வழியினராக இருக்கலாம்.

பாணர் என்பவர் மற்ருெரு பிரிவினர். பாண்-யாழ். பண்ணிலிருந்தே பாண் பிறந்தது. பண்-இசை. பண்ணுகிய இசையைத்தரும் கருவியைப் பாண் என்று வழங்கியிருக்கலாம். பாண் வாசிப்பதையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் பாணர்கள். யாழின் மூலம் இசைவிருந்தளிப்பதில் இவர்கள் வல்லவர்கள். இவர்களில் பெண்களைப் பாடினி என்று அழைப்பது வழக்கம். பாணர் வீட்டுப் பெண்கள் வாய்ப்பாட்டில் வல்லவர்களாயிருந்தனர். இதனுல்தான் ஆண்களைப் பாணர் என்றும், பெண்களைப் பாடினி என்றும் அழைத்திருக்கின்றனர்.

பொருநர் என்பவர் மற்ருெரு பிரிவினர். இவர்களிலே ஏர்க்களம் பாடுவோர், போர்க்களம் பாடுவோர், பரணி பாடுவோர் எனப் பலவகையினர் உண்டு என்று நச்சினுர்க்கினியர் கூறுகின்ருர். ஏர்க்களம் பாடுதல்: ஏருழுது விளைந்த தானியத்தைக் குவிக்கும் இடத்தையும், அவ்விடத்திற்குரிய வணிகர், வேளாளர், குறுநிலமன்னர் போன்ருேரையும் புகழ்ந்து பாடுதல். போர்க்களம் பாடுதல் போர்க்களத்தைப் புகழ்ந்துபாடுதல். பரணி பாடுதல் வெற்றிபெற்ற அரசனுடைய பெருமையைச் சிறப்பித்துப் பாடுதல். இவ்வாறு பிறரை ஏற்றிப் புகழ்ந்து வாழ்க்கை நடத்துவோர்க்குப் பொருநர் என்று பெயர்.

இவர்களைச் சேர்ந்த பெண்களுக்கு விறலியர் என்று பெயர். விறல்-வெற்றி; திறமை. இசை, நடனம் முதலியவைகளிலே திறமையுடையவர்கள்.

கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலியர் ஆகிய இவர்கள் அனைவரும் ஒரே வகுப்பினராகவும் இருக்கலாம். ஒரு

வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களிலே சிலர் கூத்துப்பழகியவர்கள் சிலர் யாழ் போன்ற வாத்தியங்கள் வாசிப்பதிலே வல்லவர்கள்; சிலர் போர்க்களம், ஏர்க்களம், பரணி பாடுவதிலே சிறந்தவர்கள். இவ்வாறு இருந்திருக்கலாம். இவர்களுக்குச் சாதிப் பாகுபாடு இல்லை என்று கூறுகிறார் நச்சினார்க்கினியர். இத்தகைய இசைக்கலை, நாடகக்கலையைத் தொழிலாகக் கொண்ட ஒரு வகுப்பினர் தொல்காப்பிய காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தனர்.

> கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
> ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்
> பெற்ற பெருவளம் பெறுஅர்க்கு அறிவுறீஇச்
> சென்று பயன் எதிரச் சொன்னபக்கமும்
>
> (தொ. பொ, புற 30)

"ஆடுவதிலே தேர்ந்த கூத்தரும், பாடுவதிலே சிறந்த பாணரும், புகழ் கூறுவதிலே வல்ல பொருநரும், எல்லாவற்றிலும் தேர்ந்த விறலியும் ஆகிய இந்த நால்வரும், வழியிலே தம் கண்ணெதிரே தோன்றிய வறியோர்க்கு, தாம் யாரிடத்திலே செல்வம் பெற்றோம் என்பதைக்கூறி, அவரிடத்திலே சென்று செல்வம் பெறும்படி கூறிய பகுதியும்-" என்பதே இதன் பொருள். இதனால் இசைக்கலை, நடனக்கலை, நாடகக்கலை வளர்ச்சியைக் காணலாம்.

> நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
>
> [தொ. பொ. அக. 56]

நாடக வழக்கம் என்பது புனைந்துரைக் கதையை நாடகமாக நடத்துவது. இல்லாதவனைத் தலைவனாக—அதாவது கதாநாயகனாக வைத்து—மக்கள் வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் பல நிகழ்ச்சிகளைச் சேர்த்து எழுதி நடிக்கப்படுவதே நாடகமாகும். உலகியல் வழக்கம்—உலகிலே நடைபெறும் உண்மை நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுவது.

நாடக வழக்கத்தைப் பின்பற்றிப் பாடல்கள் பாடுவதும், உலகியல் வழக்கத்தை அமைத்துப் பாடல்கள் பாடுவதும் பண்டைத் தமிழர்கள் வழக்கம்.

சிற்பக் கலை

தமிழ் நாடு சிற்பக் கலையிலே சிறப்புற்ற காலம் எது என்பதை அளவிட்டுரைக்க முடியாது. தொல்காப்பியம் தோன்றுவதற்கு நெடுங்காலத்திற்கு முன்பே தமிழர்கள் சிற்பக்கலையிலே சிறந்து விளங்கினர். மாட மாளிகைகளையும், கூட கோபுரங்களையும் கண்கவரும் வனப்புடன் கட்டியிருந்தனர். கட்டிடக் கலையிலே தமிழர்கள் தலைசிறந்து விளங்கினர்.

முழுமுதல் அரணம் முற்றலும் கோடலும்

(தொ. பொ. புற. 8)

" எல்லாப் பாதுகாப்பும் அமைந்த கோட்டைச் சுவரை முற்றுகையிடுவதும் ; கைப்பற்றுவதும்.'' முழு முதல் அரணம்—எல்லாவகையான பாதுகாப்பும் பொருந்திய கோட்டைச் சுவர்.

தொல் லெயிற்று இவர்தல் [தொ. பொ. புற. 10]

" பழமையான கோட்டைச் சுவரை அழிக்க விரும்புதல்.

ஆர் எயில் [தொ. பொ. புற. 10]

" அரிய வேலைப்பாடுகள் அமைந்த மதில் "

பண்டைக் காலத்திலே நகரங்களும் அமைந்திருந்தன. நகருக்குப் பாதுகாப்பாக நகரைச் சுற்றிச் சுவர் எழுப்பி யிருந்தனர். பகைவர்களாலும், விலங்குகளாலும் பயமில்லாமல் மக்கள் வாழ்வதற்காகவே அச்சுவர்கள் எழுப்பப் பட்டன. அச்சுவர்களை ஒட்டி ஆழமான பள்ளம் வெட்டி அதிலே நீரை நிரப்பி யிருந்தனர். இதற்கு அகழி என்று பெயர். இதனை.

அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சியும்
நீர்ச் செரு வீழ்ந்த பாசியும் (தொ. பொ. புற. 11)

என்பதனுற் காணலாம்.

பகையரசன் வெளியிலே கோட்டையை முற்றுகை யிட்டபோது, உள்ளிருக்கும் மன்னன் நொச்சியணிந்து, கோட்டையைப் பாது காப்பான். இதுவே நொச்சி.

அகழியின் இரு கரைகளிலும் நின்று பகையரசர்கள் போர் செய்வதற்குப் பாசி யென்று பெயர். நீரிலே படர்ந்திருக்கும் பாசி காற்றினுல் விலகும்; பின்னர்க் கூடும். இதுபோல் படைவீரர்கள் விலகியும், நெருங்கியும் நின்று போர் செய்வார்கள்.

வருவிசைப் புனலைக் கற்சிறை போல
ஒருவன் தாங்கிய பெருமை யானும் (தொ. பொ. புற. 7)

" வருகின்ற வேகமுடைய வெள்ளத்தைக் கல்லணைதேக்கி நிற்பது போல், எதிரியின் படையைத் தான் ஒருவனே நின்று தடுத்துத் தன் படைக்குச் சேதம் வராமல் காப் பாற்றிய பெருமையாலும் "

ஆறுகளுக்குக் கல்லணை கட்டித் தண்ணீரைத் தேக்கி அந்நீரை வயல்களுக்குப் பாய்ச்சிப் பயிர்செய்யும் வழக்கம் பண்டைத் தமிழர் காலத்தில் இருந்தது.

உலோகப் பொருள்கள்

தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டில் இரும்பு பொன் முதலிய உலோகங்கள் வழங்கின. அவை களால் ஆயுதங்களும், அணிகளும் செய்தனர். இரும்பைக் கண்டெடுத்து ஆயுதங்கள் செய்ய அறிந்த பிறகு தான் மக்களுடைய நாகரிகம் வளர்ச்சியடைந்தது.

வாள் என்னும் ஆயுதம் சிறந்த போர்க் கருவிகளிலே ஒன்று. இது இரும்பினுல் செய்யப் பட்டதாகும்.

வாள் மலைந்து எழுந்தோன் [தொ. பொ. புற. 5]

வாளோர் ஆடும் அமலை
ஒள்வாள் வீசிய நூழில் (தொ. பொ. புற· 14)

அம்பு, வேல் முதலிய ஆயுதங்களையும் அக்காலத்தினர் போர்க் கருவிகளாகப் பயன்படுத்தினர். இவைகளும் இரும்பினாற் செய்யப் பட்டவைகள் தாம்.

கணையும் வேலும் துணையுற மொய்த்தலின்
(தொ பொ. புற. 13)

வேல்மிகு வேந்தன் (தொ. பொ. புற. 14)

பகைதாங்கும் வேல் (தொ. பொ. புற· 17)

தொல்காப்பிய காலத்தில் பொன்னும் செல்வத்திலே சிறந்த பொருளாக வழங்கி யிருந்தது. அதைச் செல்வப் பொருளாகவும் சேமித்துப் போற்றினார்கள்; அதனால் ஆபரணங்கள் செய்தும் அழகுக்காக அணிந்தனர்.

''பொற்பே பொலிவு'' என்பது உரியியல் சூத்திரம். பொன் என்ற சொல்லிருந்தே பொற்பு என்னும் சொல் பிறந்தது. பொன் என்றும் மங்காத எழிலும் ஒளியும் உடையது. பொன்னிலிருந்து தோன்றிய பொற்பு என்னும் சொல்லுக்கு ஒளிஎன்று பொருள் உரைத்தார் தொல்காப்பியர்.

காதொன்று களைதல்
அணிந்தவை திருத்தல் [தொ. பொ. மெய்.14]

இழையே (தொ. பொ. கள.4)

இவைகள் அணிந்து கொள்ளும் ஆபரணங்களைக் குறிக்கின்றன. காதொன்று களைதல்—காதில் அணிந்துள்ள தோட்டை நழுவவிடல். அணிந்தவை திருத்தல்—அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களைச் சரியாகத் திருத்தல். இழை—பொன்னால் செய்யப்பட்டது.

இவைகளாலும், அரசர்க்கு முடி முதலியன கூறப்படுவதாலும் பொன்னால் அரிய வேலைப்பாடுகள் அமைந்த அணிகலங்கள் செய்யுந் தொழிலும்—கலையும் தமிழ்நாட்டில் சிறந்திருந்த செய்தியைக் காணலாம்.

உடைபெயர்த்து உடுத்தல் [தொ. பொ. மெய். 14]

இதனால் நெய்யுந்தொழிலும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் நிலைத்திருந்தது என்பதைக் காணலாம்.

சங்கிதத்திற்குரிய கருவிகளைத் தோற்கருவி, துளைக் கருவி, நரம்புக் கருவி, கஞ்சக் கருவி, என்று நால்வகையாகக் கூறுவர். பறை, முரசு, முழவு, தண்ணுமை போன்றவைகள் தோலால் செய்யப்படும் கருவிகள். குழல் போன்றவைகள் துளையிட்டுச் செய்யப்படும் கருவிகள். யாழ்போன்றவைகள் நரம்புகளால் நாதம் எழுப்பப்படும் கருவிகள். தாளம் போடுவதற்காகச் செய்யப்படும் ஜாலரா கஞ்சக்கருவி.

இத்தகைய கருவிகளைச் செய்யும் கலையும் இசைக் கலையிலே வல்லவர்களான தமிழர்களிடம் இருந்திருக்க வேண்டும். ஓவியம் முதலிய கலைகளிலும் தமிழர்கள் உயர்ந்திருந்தனர். ஆகவே தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழர்கள் பல கலைகளிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தனர் என்பதில் ஐயமில்லை.

18. நால்வகைப் படைகள்

தொல்காப்பிய காலத்துத் தமிழர்கள் குதிரைவண்டிகள் வைத்திருந்தனர். யானையின் மீது ஏறி ஊர்ந்தனர். குதிரைகளின்மேலும் ஏறிச்சென்றனர்.

அக்காலத்தில் தேர் என்று குறிக்கப்படுவது குதிரை வண்டியே. இன்றுள்ள குதிரை வண்டிகளுக்கும் அக்காலத்திலிருந்த குதிரை வண்டிகளுக்கும் வேற்றுமையுண்டு. அக்காலக் குதிரை வண்டிகள் இன்று கோயில்களிலே காணப்படும் தேர் உருவத்தில் இருந்திருக்கலாம்.

போர்ப் படைகளிலே, தேர்ப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படை என்ற நால்வகைப் படைகளும் இருந்தன.

தேரும், யானையும், குதிரையும், பிறவும்
ஊர்ந்தனர் இயங்கலும் உரியர் என்ப

(தொ. பொ. மெய். 17)

இச் சூத்திரம் தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்த ஊர்திகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர்கள் தேரினையும், யானையையும், குதிரையையும் மற்றவைகளையும் வாகனங்களாக வைத்திருந்தனர் என்பதற்கு இச்சூத்திரம் உதாரணம்.

தானை, யானை, குதிரை என்ற
நோனார் உட்கும் மூவகை நிலையும்

(தொ.பொ. புற. 14)

இது சிறந்த காலாட்படை, குதிரைப்படை, யானைப் படைகள் இருந்தன என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது.

தேரோர் தோற்றிய வென்றியும், தேரோர்
வென்ற கோமான் முன்தேர்க்குரனவும்

(தொ. பொ. புற: 17)

"தேரிலே ஏறிவந்த பொருநர் முதலியோர் புகழ்ந்து கூறிக் காட்டிய வெற்றியும், தேரேறிப் போர் செய்ய வந்த அரசர்களை வென்ற வேந்தன், தன் வெற்றிக் களிப்பால் தேர்த்தட்டிலே ஏறி நின்று ஆடும் குரவைக் கூத்தும்"

இதிலே தேர்ப்படையின் சிறப்பு கூறப்படுகின்றது.

தொல்காப்பிய காலத்துத் தமிழ் மக்கள் கடல் கடந்து சென்று போர் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் பொருள் தேடுவதற்காக அவர்கள் கடல் கடந்து சென்றனர்.

பொருள் தேடுவதற்காக அவர்கள் கால்நடையாகவும் சென்றனர். கலத்திலும் சென்றனர். அதாவது கப்பலேறிக் கடல் கடந்தும் சென்றனர். கால்நடையாகப் பொருள் தேடச் செல்வதற்குக் **காலிற் பிரிவு** என்று பெயர். கடல் கடந்து போவதற்குக் **கலத்திற் பிரிவு** என்று பெயர்.

திரைகடலோடியும் திரவியந்தேடு என்பது பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டிலிருந்து எழுந்ததே. கடல்தாண்டிச் செல்வதற்குக் கருவிகளான கப்பல்களையும், ஓடங்களையும், கட்டுமரங்களையும் அமைப்பதற்கு அவர்கள் அறிந்திருந்தனர். இது பிற்காலத்தில் அவர்களுக்குக் கப்பற்படை அமைக்கும் திறமை உண்டாகக் காரணமாக இருந்தது. கப்பற்படை தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்ததாகச் சொல்வதற்கு இடமில்லை.

19. போர்முறை

சமாதானத்துக்காகவே போர்

தமிழர்களின் போர்முறையைத் தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலிலே விரிவாகக் காணலாம். தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தின் பெரும்பகுதி காதலைப்பற்றியும், வீரத்தைப்பற்றியுமே விளக்கிக் கூறுகின்றது. பொருளதிகாரத்தில் உள்ள ஒன்பது இயல்களில் ஐந்து இயல்கள் காதலைப்பற்றியே கூறுகின்றன. அவை அகத்திணை இயல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல் என்பன, வீரச்செயல்களைப்பற்றிய விளக்கத்தைப் புறத்திணை இயலிலே காணலாம்.

செய்யுளியலும், உவமவியலும் இப்பொருள்களை அமைத்துப் பாடல்கள் இயற்றும் இலக்கணத்தை எடுத்துரைக்கின்றன. மரபியலிலே பல பழக்க வழக்கங்கள் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியத் தமிழர்கள் போர்வெறி கொண்டவர்கள் அல்லர். அவர்கள் பெருமைக்காகவோ, பொருளாசைக்கொண்டோ போர் புரியவில்லை. நாடுபிடிக்கும் மண்ணாசை கொண்டும் அவர்கள் போர்புரியவில்லை. மக்களைக் கொன்று குவித்துத் தங்கள் வீரத்தைக் காட்ட வேண்டும் என்ற வெறிகொண்டு சண்டைசெய்தவர்களும் அல்லர்.

தற்காப்புக்காகவே பண்டைத் தமிழர்கள் போர்புரிந்து வந்தனர். அமைதியே மக்களை இன்பபுரிக்கு இழுத்துச் செல்லும். கலகமும் சண்டையும் நல்வாழ்வுக்கு உலைவைப்

பவை. இது தமிழர்கள் அறிந்த உண்மை. ஆகையால் சமாதானத்தை நிலைநாட்டவே அவர்கள் போர்செய்தனர்.

காதல்வாழ்வைக் கைக்கொண்டு இல்லற வாழ்வைச் சிறப்புடன் நடத்தி இன்புறும் எந்த மக்களும் போரை விரும்பமாட்டார்கள். அமைதி நிறைந்த சமாதானகாலத் தில்தான் மக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்துவதற் கான ஆக்கவேலைகளைச் செய்யமுடியும்.

நாட்டின் அமைதி குலைந்தால் குடிமக்களின் வாழ்வு சிதையும். குடிமக்களின் வாழ்வு சிதைந்தால் காதல் வாழ்வு கருகிவிடும். காதல் வாழ்வு கருகிவிட்டால் மக்க ளிடம் அன்பும், அமைதியும், நல்வாழ்வும் வளர இட மில்லை; அவை நசித்து நாசமாகிவிடும். போர்க்காலத்திலே உழவுத் தொழில் உருப்படியாக நடைபெருது; மக்கள் வாழ் வுக்குப் பயன்படும் கைத்தொழில்களும் கலகலத்து நிலை குலையும். இதனுல் உணவுப் பண்டங்களின் உற்பத்தி குறையும்; ஏனைய உதவிப் பண்டங்களின் உற்பத்தியும் குறைந்துபோய்விடும். எங்கும் பற்ருக்குறையும், பஞ்ச மும், வறுமையும் தோன்றி மக்கள் வாழ்க்கையைப் பாழ் படுத்தும். இவ்வுண்மைகளைத் தொல்காப்பிய காலத் தமிழர்கள் அறிந்திருந்தனர்.

ஆக்கிரமிப்புப்போரை வெறுத்தனர்

பண்டைத் தமிழர்கள் ஆக்கிரமிப்புப்போரை அடி யோடு வெறுத்தனர். ஆனல் படையெடுத்து வந்தோர்க் குப்பணிந்து வாழவில்லை. அத்தகைய பயங்காளிகள் அல்ல தமிழர்கள். வெறிகொண்டு படையெடுத்துவந்த வேந்தர் களை எதிர்த்தனர். தற்காப்புப் போர்புரிந்து வெற்றி கொண்டனர். தனது குடிகளை நடுங்கவைக்கும் கொடுங் கோல் மன்னர்களைப் பண்டைத்தமிழர்கள் சும்மா விட்டு

வைக்கவில்லை. அவர்களைப் போரிலே வென்றுவிரட்டினார். நாட்டுமக்களுக்கு நலம் புரிந்துவந்தனர்.

வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே
எஞ்சா மண்ணசை வேந்தனை, வேந்தன்
அஞ்சு தகத்தலைச் சென்று அடல் குறித்தன்றே

(தொ. பொ. புற. 6)

" வஞ்சியென்பது முல்லை யென்னும் அகத்திணை யோடு தொடர்புள்ளது. அடங்காத மண்ணாசை கொண்டு, நாடுபிடிப்பதற்காகப் படையெடுத்து வந்த வேந்தனை, அறங்கருதும் மற்றொரு வேந்தன், படை யெடுத்து வந்தோன் அஞ்சும்படி படைதிரட்டிச் சென்று அவனோடு போர் செய்வது "

தும்பைதானே நெய்தலது புறனே
மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனைச்
சென்று தலையழிக்கும் சிறப்பிற் றென்ப

(தொ. பொ. புற. 12)

" தும்பை என்பது நெய்தல் என்னும் அகத்திணை யோடு தொடர்புள்ளது, தனது ஆற்றலை உலகம் புகழ வேண்டும் என்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டு, போர் புரிய வந்த அரசனை, எதிர்த்துச் சென்று போர் செய்து அவன் கர்வத்தைப் போர்க்களத்திலே அழிக்கும் சிறந்த செயலாகும்"

தமிழர்கள் அகந்தை கொண்டு ஆக்கிரமிப்புப் போரிலே இறங்கமாட்டார்கள் ; எதிரிகளுக்கு அடி பணி யவும் மாட்டார்கள். தற்காப்புப் போரின் மூலம் தங்கள் வீரத்தையும், வாழ்க்கையையும் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் பண்புடையவர்கள். இவ்வுண்மைகளை மேலே காட்டிய வஞ்சித்திணை தும்பைத்திணை இரண்டும் விளக்கும்.

எந்த நாட்டிலே போர் மூண்டாலும், அந்த நாட்டு மக்களின் நலம் நாசமாகும். பொது மக்கள் சேர்த்து வைத்திருக்கும் பொருள்கள் பாழாகும். பஞ்சம், வறுமை காரணமாக மக்களின் உயிரினும் சிறந்த ஒழுக்கமும் ஒழிந்து விடும். அறமுறையிலே போர் நடத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் குடிகொண்டிருந்த பண்டைக் காலத்திலும் போரினால் பொது மக்களே துன்பத்திற்கு ஆளாயினர். போர் வீரர்கள் செய்த நாச வேலைகளினால் நாட்டுச் செல்வங்கள் பாழ்பட்டன. இவ்வுண்மையைத் தொல்காப்பியம் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

போர் தொடங்குவதற்கு முன்பே எதிரியின் பசு மந்தைகளைக் கவர்ந்து கொள்ளுவது அக்கால வழக்கம். இது தான் போருக்கு ஆரம்பம். பசு மந்தையைக் கவரும் எதிரிகளைக் காவலரும், ஊராரும் எதிர்ப்பார்கள், இந்த எதிர்ப்பிலே படுகொலைகள் பல நடைபெறும். இந்தப் படுகொலைகளில் குற்றமற்றவர்களும் கொல்லப் படுவார்கள்.

“ ஊர்கொலை ஆகோள் ”

என்ற தொ. பொ. புறத்திணை மூன்றாவது சூத்திரத்தால் இவ்வுண்மையைக் காணலாம். “எதிர்த்த ஊராரைக் கொலை செய்து விட்டுப் பசு மந்தையைக் கவருதல்” என்பதே இதன் பொருள்.

வெற்றி பெற்றவர்கள், தோற்றுப் போனவர்களின் ஊர்களைத் தீயிட்டுப் பொசுக்குவார்கள்; அவர்கள் சேமித்து வைத்திருக்கும் பண்டங்களைக் கொள்ளையடிப்பார்கள்; தோற்றுப் போனவர்களின் விளை நிலங்களைப் பாழ் பண்ணுவார்கள்; அவர்கள் கட்டியிருக்கும் கட்டிடங்களையெல்லாம் இடித்துத் தகர்ப்பார்கள். போரினால் இத்தகைய கொடுமைகள் நடந்தன. இதனால்தான் தமிழர்கள் ஆக்கிரமிப்புப் போரை வெறுத்தனர். தற்காப்புப் போரை மட்டும் மேற்கொண்டனர்.

ஆயினும் போர் வெறிகொண்டவர்களும் தமிழ் நாட்டில் இல்லாமல் இல்லை. போர் வெறி கொண்டவர்கள் இருந்ததால் தான்—இவர்கள் புகழாசை கொண்டோ, பொன்னாசை கொண்டோ, மண்ணாசை கொண்டோ, பெண்ணாசை கொண்டோ வலியச் சென்று போர் புரிந்ததனால்தான்-தற்காப்புப் போர் செய்யவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது.

போரை வெறுத்தவர்கள்—போரினால் பொது மக்கள் தாம் துன்புறுவார்கள் என்பதை உணர்ந்தவர்கள்—தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்தனர்; இவர்கள் போர் நேராமல் இருப்பதற்கு முயன்றனர். அப்படிப் போர் நேர்ந்தாலும் அதனால் பொது மக்கள் தொல்லைப்படக் கூடாது என்பதற்காக அவர்களுக்கு முன்னறிவிப்புச் செய்தனர்; பாதுகாப்பளித்தனர்.

20. எழுத்து மாற்றம்

தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்னே தமிழ் எழுத்துக்களின் உருவம் எப்படி யிருந்தது? இன்றுள்ள உருவத்திலா? அல்லது கல் வெட்டுக்களில் காணப்படும் உருவிலா? அல்லது வேறு எந்த உருவத்தில் தமிழ் எழுத்துக்கள் இருந்தன? இதைப் பற்றித் தொல்காப்பியத்தைக் கொண்டு திட்டமாக ஒன்றும் கூற முடியாது. ஆனல் தொல்காப்பியர் காலத்தில் சில தமிழ் எழுத்துக்களின் வடிவங்கள் மாற்றப் பட்டன. இது மட்டும் உண்மை.

தொல்காப்பியர் கூறும் எழுத்துருவம்

ம. எ. ஒ. என்ற எழுத்துக்களும், மெய்யெழுத்துக்களும், உயிர்மெய் யெழுத்துக்களும், எவ்வித உருவத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பதைத் தொல்காப்பியர் சொல்லுகிருர். தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்னே இந்த எழுத்துக்கள் வெவ்வேறு வடிவங்களில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆதலால்தான் அவைகள் இப்படித்தான் எழுதப்பட வேண்டும் என்று வரையறுத்துக்கூற வேண்டிய நிலைமை அவருக்கு ஏற்பட்டது.

மெய்யெழுத்துக்களுக் கெல்லாம் புள்ளி உண்டு என்று கூறுகிருர். ஆனல் தலையில் புள்ளி வைப்பதா? பக்கத்தில் புள்ளி வைப்பதா? இதைப் பற்றி விளக்கம் ஒன்று மில்லை.

இன்று குறிலாக வழங்கும் எ. ஒ. இவைகள் தாம் தொல்காப்பிய காலத்தில் நெடிலின் உருவம். எ. ஒ. என்பவை புள்ளி பெற்ருல் குறில் ஓசை. இவற்றை

உட்பெறு புள்ளி உருவாகும்மே

(தொ. எ. நூன். 14)

மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்

(தொ. எ. நூன். 15)

எகர ஒகரத்து இயற்கையும் அற்றே

[தொ. எ. நூன். 16]

என்ற சூத்திரங்களால் காணலாம்,

ப் என்பது தான் ம என்ற எழுத்தின் உருவம்.

உயிர்மெய் யெழுத்துக்கள் இருவகையான உருவங்களில் வழங்கி வந்தன. மெய்யெழுத்துக்களின் உருவிலே மாற்றமில்லாமல் உயிர்மெய் எழுத்துக்களாக வழங்கியது ஒருவகை. மெய்யெழுத்துக்களின் உருவம் மாற்றமடைந்து உயிர்மெய் எழுத்துக்களாக வழங்கியது மற்ருெரு வகை.

இந்த இரண்டுவகை யாவன :—மெய்யெழுத்துக்கள் புள்ளியில்லாமல் அப்படியே எழுதப்படுமாஞல் அவை அகர மேறிய உயிர்மெய்கள். மெய்யெழுத்துக்கு அடையாளமான புள்ளி மட்டும் இல்லை. ஆனல் மெய்யின் உருவம் அப்படியே இருக்கிறது. இது ஒருவகை. க. ங. ச. ஞ.— இவை மாறுபடாத உருவம்.

மெய்யெழுத்துக்கள் அகரத்தைத் தவிர மற்ற உயிர்களுடன் சேரும்போது தமது உருவம் மாறுபடும். இது இரண்டாவது வகை.

புள்ளியில்லா எல்லா மெய்யும்
உருஉருவாகி அகரமோடு உயர்த்தலும்,
ஏனை உயிரோடு உருவுதிரிந்து உயிர்த்தலும்
ஆயீரியல உயர்த்தலாறே

(தொ. எ. நூன். 17)

"புள்ளியில்லாத எல்லா மெய்யெழுத்துக்களும் தமது உருவம் அப்படியே நின்று அகர உயிரோடு சேர்ந்து உயிர் மெய்யாக உச்சரிக்கப் படுதலும், மற்ற உயிர்களோடு சேரும் போது தமது உருவம் மாறுபட்டு உயிர் மெய்யாக உச்சரித்தலும் ஆக இரண்டு வகையாக எழுதி உச்சரிப்பதே உயிர் மெய்களை உச்சரிக்கும் வழியாகும்."

அகர உயிரைத் தவிர மற்ற உயிர்களோடு சேரும் மெய் யெழுத்துக்கள் இன்னபடி மாறுபடும் என்று தொல் காப்பியர் சொல்ல வில்லை. இக் காரணத்தால் தான் அவை இன்று பலவகை உருவங்களில் எழுதப் படுகின்றன.

ரு. ளு. ணு. னை. ணை. ளை. லை. கி...கீ...கு...கூ... இவைகள் மெய்யெழுத்துக்கள் உயிர்மெய் யெழுத்துக்களாகும் போது மாறு பட்டு வழங்கும் உருவங்கள். தொல் காப்பியர் இத்தகைய மாறுதலைத் தான் குறித்திருக்க வேண்டும்.

புதியமாற்றம்

மெய்யெழுத்தின் பக்கத்தில் உயிரெழுத்தின் அடையாளத்தை அமைத்து உயிர் மெய் யெழுத்தாக எழுதும் வழக்கம் தொல்காப்பிய காலத்திற்குப் பின்னுல் தான் ஏற்பட்டிருக்க' வேண்டும். கா...கெ...கே...கை...கொ... கோ...கௌ...இந்த வரிசைகள் முறையே ஆ. எ. ஏ. ஒ. ஓ. ஔ. என்ற உயிர்கள் ஏறிய மெய்யெழுத்துக்கள். இவ்வாறு மெய்யெழுத்துக்களின் பக்கத்திலே உயிரின் அடையாளமிட்டு எழுதும் போதும் மெய்யெழுத்துக்களின் உருவம் மாறுவதில்லை. மெய்யின் உருவம் சிதையாமல் அப்படியே தான் இருக்கின்றது. ஆகையால் இவைகளை உருவு திரிந்த மெய்யெழுத்துக்களாகக் கொள்ள முடியாது. இந்த முறை தொல்காப்பியத்திற்குப் பிறகு ஏற்பட்ட முறைதான்.

ஒரு எழுத்தை வேறு எழுத்துக்களால் எழுதி அதே உச்சரிப்பை உண்டாக்கலாம் என்பதும் தொல்காப்பியர் கொள்கை.

ஐ என்ற எழுத்தை அஇ. அய். என்று இரண்டு விதமாகவும் எழுதலாம், இதனுல் ஐயின் உச்சரிப்புக் கெடாது.

அகர இகரம் ஐகாரமாகும்

[தொ. எ. நூன். 21]

" அகரமும் இகரமும் சேர்ந்து ஐகாரமாக ஒலிக்கும்

அகரத்திம்பர் யகரப் புள்ளியும்
ஐயென் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்

[தொ. எ- நூன். 23]

" அகரத்தின் பக்கத்தில் ய் என்னும் மெய் யெழுத்து வந்து ஐ என்னும் நெட்டெழுத்தாக உண்மை உச்சரிப்புடன் தோன்றி நிற்கும் "

ஔ என்ற எழுத்தை அஉ என்று எழுதி உச்சரிக்கலாம் என்பதும் தொல்காப்பியர் கருத்து. இதனை.

அகர உகரம் ஔகாரமாகும்.

[தொ. எ. நூன். 22]

என்பதனுல் அறியலாம்.

அவ் என்று எழுதினுலும் ஔ போலவே ஒலிக்கின்றது. இதைத் தொல்காப்பியத்தின் வழி நூலாகிய நன்னூல் ஒப்புக் கொள்ளுகிறது.

மேலே கூறியவைகளைக் கொண்டு தமிழ் எழுத்துக்களின் உருவம் காலத்திற்கேற்ற வாறு மாறிவந்திருக்கின்றது என்பதைக் காணலாம். தொல்காப்பியர் குறிக்கும் உருவங்களை இன்று நாம் அப்படியே எழுதவில்லை. மாற்றி எழுதி வருகிருேம்.

ப் என்ற மகரத்தை ம என்ற உருவில். எழுதுகிறோம் எ. ஒ. என்ற குற்றெழுத்துக்களை எ. ஒ. என்ற உருவில் புள்ளியில்லாமல் எழுதுகிறோம். எ. ஒ. என்ற நெட்டெழுத்துக்களை ஏ. ஓ. என்று மாற்றி எழுதுகின்றோம்.

அகரமல்லாத மற்ற உயிர் எழுத்துக்களும், மெய்யெழுத்துக்களும் சேரும் போது மெய்யெழுத்துக்களின் உருவம் திரியும் என்பது தொல்காப்பியம். ஆனால் நாம் கா...கெ...கே...கை...கொ...கோ...கௌ...என்று மெய்யெழுத்துக்களின் உருவங்களை மாற்றாமல் முன்னும் பின்னும் அடையாள மிட்டு எழுதி வருகின்றோம்.

தமிழ் எழுத்துக்களைக் காலத்திற்கு ஏற்றவாறு படிப்பதற்கும், எழுதுவதற்கும், அச்சிடுவதற்கும் எளிதாக இருக்கும் வகையில் மாற்றிக் கொள்ளுவதில் தவறில்லை. இப்படி மாற்றிக் கொள்ளுவது தமிழர் பண்பாட்டிற்கு ஏற்றதே யாகும். தமிழ் எழுத்துக்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னிருந்தே பல மாறுதல்களைப் பெற்று வந்திருக்கின்றன. இந்த உண்மையைத் தொல்காப்பியம் நமக்குக் கூறுகிறது. ஆகவே தமிழ் எழுத்துக்களைச் சீர் திருத்தி அமைப்பதனால் தமிழ் மொழி கெட்டு விடாது. தமிழ் வளம் பெறும் வகையிலே எத்தகைய எழுத்து மாற்றம் ஏற்பட்டாலும் அது தமிழர் நாகரீகத்திற்கு ஏற்றது தான்.

21. மொழி வளர்ச்சி

இலக்கியம்

இலக்கியத்தின் தாயகம் இலக்கு; இலக்கு என்னும் சொல்லிலிருந்தே இலக்கியம் என்னும் சொல் பிறந்தது. இலட்சியதிலிருந்து இலக்கியம் பிறந்ததாகவும் சொல்லுவர். இலக்கு—இடம்; திசை. இலக்கிலிருந்து இலக்கியம் பிறந்தாலும்சரி, அல்லது இலட்சியமே இலக்கியமாக உரு மாறினாலும்சரி, இலக்கியம் என்பதற்கு இலட்சியம்; நோக்கம்; குறிக்கோள்; என்பதே பொருள்.

பண்டைக் காலத்தில் ஒரு குறிக்கோளை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் இலக்கியங்கள் எழுதப்பட்டன. குறிக்கோள் முற்போக்கானதாகவும் இருக்கலாம்; பிற்போக்கானதாகவும் இருக்கலாம். குறிக்கோளைக் கொண்ட இலக்கியங்கள் என்றும் குன்றாமல் நின்று நிலவும். ஆயிரங்காலத்து இலக்கியங்கள் பல இன்றும் மக்களால் ஆவலுடன் படிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அவைகள் அருமையாகப் போற்றப்பட்டும் புகழப்பட்டும் வருகின்றன. அவைகளைப்பற்றி ஆராய்ச்சியுரைகள் எழுதப்பட்டும் வருகின்றன. அவைகளின் அருமை பெருமைகளைப் பற்றி மேடைகளிலே பேசப்பட்டும் வருகின்றன. இன்று எத்தனையோ புதுப் புதுப் புத்தகங்கள் கண்ணைக் கவரும் வண்ணப் படங்களுடன் இலக்கியம் என்ற பெயரில் வெளிவருகின்றன. இப் புத்தகங்களிலே பல ஒருமுறை படித்தவுடன் உதவாக்கரைகளாகக் கருதப்பட்டுக் குப்பைக் கூடைகளிலே இடம் பெறுகின்றன.

பழய இலக்கியங்கள் பல இன்றும் பாராட்டிப் போற்றப்படுவதற்குக் காரணம் என்ன ? புதிய புத்தகங்கள் பல

போற்றப்படாமல் குப்பைக் கூடைகளுக்குள் குடியேறுவதற்குக் காரணம் என்ன? ஏதேனும் குறிக்கோளை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டுதான் பண்டைக்காலப் புலவர்கள் இலக்கியங்களைப் புனைந்தனர். ஆகையால்தான் இன்றும் அவைகள் சிரஞ்சீவிகளாய் நின்று நிலவுகின்றன. குறிக்கோளற்ற வறட்டுப் புத்தகங்களே குப்பைக் கூடைகளிலே போடப்படுகின்றன. காரணம் இதுதான்.

இலக்கியங்கள் மக்கள் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டுவதாக இருக்கவேண்டும்; துன்பத்தால் துடிப்போரை இன்பக்கரையிலே ஏற்றுவதற்கான வழிகளை எடுத்துக் காட்டுவதே இலக்கியங்கள்; மக்கள் அனைவரும் மனிதத் தன்மையை உணர்ந்து ஒன்றுபட்டு வாழ்வதற்கான வழிதுறைகளைக் காட்டுவதே இலக்கியம். ஒற்றுமையைச் சிதைத்து மனித சமுதாயத்தை ஒன்றுசேரவொட்டாமல் தடுக்கும் சீர்கேடுகளை ஒழிப்பதற்கு உதவுவதே உயர்ந்த இலக்கியம். மக்களின் நல்வாழ்வைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட அரசியல் பொருளாதார சமுதாய அமைப்புக்களை உருவாக்கி அவைகளை நடத்திக்காட்டும் வழிகளைப் போதிப்பதே இலக்கியம். சுருக்கமாகச் சொன்னால் பெரும்பாலான மக்களின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பதும், அவர்களுடைய வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டுவதுமே இலக்கியமாகும்.

ஒரு மொழியின் செல்வம் அந்த மொழியில் உள்ள இலக்கியங்கள்தாம். சிறந்த இலக்கியங்கள் நிறைந்தமொழிகளே உயர்ந்த மொழிகள் என உலகினரால் போற்றப்படுகின்றன. ஒருசிறந்த இலக்கியம் எந்த மொழியிலே தோன்றினாலும் அது உலகில் உள்ள பல மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்படும்; எல்லா மக்கள் கையிலும் ஏறிவிடும்.

மொழி வளர்ச்சிக்கு முட்டுக்கட்டை

இன்று இலக்கிய வளர்ச்சி, தமிழ் வளர்ச்சி என்னும் பெயரால் எத்தனையோ புத்தகங்கள் வெளிவருகின்றன.

அவைகளெல்லாம் இலக்கியங்களா ? அவைகளால் மக்களுக்கு ஏதேனும் பயன் உண்டா ? குறிக்கோளற்ற இத்தகைய வெறும் புத்தகங்கள் வெளிவரத்தான் வேண்டுமா? இவைகளைப்பற்றியெல்லாம் நாம் சிந்திக்காமலிருக்க முடியாது.

தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்குத் தடைக்கற்களாயிருப்பவர்களில் இருவகையினர் உள்ளனர். தமிழ் மொழியிலே வேறு எம்மொழிச் சொற்களும் இணையவே கூடாது. அதுவும் குறிப்பாக வடமொழிச் சொற்கள் தமிழிலே கலந்தால் தமிழின் வடிவமே குலைந்து போகும். ஆகையால் தனித் தமிழிலேதான் எழுதவேண்டும்; தனித் தமிழிலேதான் பேசவேண்டும்; என்று சொல்லுகின்றனர் சிலர். இவர்களுடைய தமிழ்ப் பேரன்பைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

குறிக்கோளைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் கவலைப்படாமல், அடுக்குச் சொற்களைச் சேர்த்து அழகுபட எழுதுவதையே இலக்கியம் என்று எண்ணுகின்றனர் மற்றொரு சாரார். மறுமலர்ச்சி இலக்கியங்கள் என்ற பெயரில் வெறும் காம விகாரத்தை வளர்க்கும் கட்டுக் கதைகளே இப்பொழுது மலிந்து வருகின்றன. தமிழர் நாகரிகம்; தமிழர் பண்பாடு; என்று சொல்லிக்கொண்டு எதை எதையோ எழுதிக் குவித்து வருகின்றனர்.

தனித் தமிழ் அன்பர்களும், காதல் வெறியர்களும் எழுதி வெளியிடும் புத்தகங்களிலே பெரும்பாலானவை தமிழையோ, தமிழ் இலக்கியங்களையோ வளர்ப்பதற்கு வழிகாட்டவேயில்லை. இவைகளிலே பெரும்பாலான புத்தகங்கள் மொழிவெறி, சாதிவெறி, இனவெறி, மதவெறி, இவைகளையே அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு எழுதப்படுவன. மக்களிடம் இன்று வேரோடியிருக்கும் இத்தகைய வெறிகள் எல்லாம் அழிந்துபடவேண்டும் என்னும்

ஆர்வத்துடன் எழுதப்படும் புத்தகங்கள் மிகச் சிலதான். ஆதலால் இன்று வெளிவரும் மறுமலர்ச்சித் தமிழ்ப்புத்தகங்களிலே பல, மக்களிடம் நேசப்பான்மையை நிலைநிறுத்த உதவவில்லை. இதற்கு மாருக வெறுப்பையும் விரோதப்பான்மையுமே வ்ளர்த்து வருகின்றன. இது தமிழ் வளர்ச்சியா ? இலக்கிய வளர்ச்சியா ? தமிழர் பண்பாட்டை எடுத்துக்காட்டும் வழியா ?

தொல்காப்பியர் காட்டும் வழி

தொல்காப்பியர் காலத்திலும், அதற்கு முன்னும் இலக்கியங்கள் நால்வகைப் பாடல்களிலே இயற்றப்பட்டன. அந்த நால்வகைப் பாடல்கள். ஆசிரியப்பா, வஞ்சிப்பா. வெண்பா, கலிப்பா, என்பன. இதனை

ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பாக், கலியே
நால் இயற்று என்ப பாவகை விரியே

(தொ. பொ. செய். 101)

என்னும் சூத்திரத்தால் காணலாம். " ஆசிரியப்பா, வஞ்சிப்பா, வெண்பா, கலிப்பா, என்னும் நான்கு பகுதியுடையது என்பார்கள் பாடல் வகைகளின் விரிவை" என்பதே இதன் பொருள்.

இப்பாடல்களால் செய்யப்படும் நூல் மூன்று பொருள்களை உணர்த்துவதாக இருக்கும். மூன்றுபொருள்கள். அறம், பொருள், இன்பம் என்பன. இவ்வுலகில் மக்கள் இம்மூன்றைத்தான் காணமுடியும். மக்கள் வாழ்க்கை இந்த மூன்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. பொருளீட்டுதல், அறம் புரிதல், இன்பம் நுகர்தல் இவைகளே மக்கள் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள். மக்கள் வாழப்பிறந்தவர்கள் என்பதை இந்த மூன்று குறிக்கோளைக் கொண்டு அறியலாம். வீடு என்பதைப்பற்றிப் பழந்தமிழர்கள் கவலைப்பட்டார்கள் என்று சொல்லுவதற்கு இல்லை. இம்

மூன்று அறங்களையும் பின்பற்றும் ஒருவன் வீட்டைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டியதுதான் எதற்கு ?

இவ்வுலகில் உள்ள மக்கள் அனைவரும் பொருள் பெற்று, அறம்புரிந்து, இன்பம் துய்த்து வாழ்வார்களானல், இவ்வுலகமே வானுலகமாகும். வீடு என்னும் சொல்லின் பொருளான விடுதலை என்பதைப் பெற்ற உலகமாகும்; இதுவே தொல்காப்பியத் தமிழர் கருத்து.

"அந்நிலை மருங்கின் அறமுதலாகிய
மும்முதற் பொருட்கும் உரிய என்ப

(தொ. பொ. செய். 102)

"அந்த நிலையில் உள்ள செய்யுட்கள், அறம் பொருள் இன்பம் முதலான மூன்று சிறந்த பொருளையும் அமைத்துப் பாடுதற்கு உரியன என்பர்"

இச் சூத்திரத்தினல் பாடல்கள், நூல்கள்—இலக்கியங்கள்—எந்தக் குறிக்கோளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதைக் காணலாம்.

மொழி வளர்ச்சிக்குத் தொல்காப்பியர் காட்டியிருக்கும் வழி சிறந்தவழி. அவர் வழியைப் பின்பற்றினல் தமிழிலே எண்ணற்ற இலக்கியங்களை—சிறந்த பல இலக்கியங்களைச்—செய்து குவிக்க முடியும். பண்டைத் தமிழர் இலக்கியங்களை எப்படி வளர்த்தனர் ? எந்த முறையிலே பெருக்கினர் ? என்பதைத் தொல்காப்பியர் தெளிவாகச் சொல்லுகின்ருர். அவர் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குக் காட்டும் வழியைக் காண்போம்.

இலக்கியங்கள் முதல் நூல், வழிநூல் என இருவகைப்படும். முதல்நூல் என்பது ஒரு ஆசிரியர் தானே பல செய்திகளை ஆராய்ந்து கண்டறிந்த உண்மைகளை மக்கள் அறியும்படி எழுதி வைப்பது. இந்த முதல் நூலைச் சுருக்கியோ பெருக்கியோ எழுதுவது வழிநூல்.

> வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
> முனைவன் கண்டது முதல்நூல் ஆகும்
>
> (தொ. பொ. மரபு. 91)

'தீவினைகள் செய்வதை ஒழித்து நல்லொழுக்க முடையவனாய்ச் சிறந்த அறிவினையுடைய தலை சிறந்த ஆசிரியன் செய்தது முதல் நூல் ஆகும்."

> வழியெனப்படுவது அதன் வழித்தாகும்
>
> (தொ. பொ. மர. 92)

"வழிநூல் எனப்படுவது அந்த முதல் நூலைப் பின்பற்றி எழுதப் படுவதாகும்"

இந்த இரண்டு சூத்திரங்களும் முதல்நூல் என்றால் என்ன ? வழிநூல் என்றால் என்ன ? என்பதை விளக்கி விட்டன.

வழிநூல்கள் நான்கு வகைப்படும் என்று கூறுகிறார் தொல்காப்பியர்.

> தொகுத்தல், விரித்தல், தொகைவிரி, மொழிபெயர்த்து
> அதர்ப்படயாத்தலோடு அனைமரபினவே
>
> (தொ. பொ. மர. 94)

1. முதல் நூலில் விரிவாகச் சொல்லப் பட்டிருப்பதைச் சுருக்கி எழுதுதல்.

2. முதல் நூலில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டிருப்பதை விரித்து எழுதுதல்.

3. முதல் நூலிலே விரிவாக உள்ளதைச் சுருக்கியும், சுருக்கமாக உள்ளதை விரித்தும் மக்களுக்கு விளங்கும் முறையிலே எழுதுதல்.

4. வேறு மொழிகளிலே உள்ள சிறந்த இலக்கியங்களை மொழிபெயர்த்து எழுதிவைத்தல்.

இவ்வாறு நான்கு வகையாக எழுதப்படுவன வழி நூல்கள் என்று கூறுகிறார் தொல்காப்பியர்.

சிறந்த நூல்கள் எந்த மொழிகளிலே இருந்தாலும் அவைகளை மொழி பெயர்த்துக் கொள்ளும் உயர்ந்த வழக்கம் தமிழரிடம் இருந்தது. பண்டைத் தமிழர்கள் பலமொழிப் பயிற்சி யுடையவர்களாயிருந்தனர். இடைச் சங்க காலத்திலே இருந்தன என்று சொல்லப்படும், மாபுராணம், பூதபுராணம் போன்ற நூல்கள் மொழி பெயர்ப்பு நூல்களாக இருந்திருக்க வேண்டும் ; என்று நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் புது நூல்களும்

மொழிப்பற்றுடைய பல மொழியினரும் தங்கள் இலக்கியங்களை வளர்ப்பதற்கு இன்றும் இந்தமொழி பெயர்ப்பு முறையைப் பின்பற்றி வருவதைக் காண்கிறோம். உலக மக்களுக்குள் ஒற்றுமையும், கலாசாரத் தொடர்பும் வளர்வதற்கு ஒரு மொழியிலே தோன்றும் சிறந்த இலக்கியங்கள் பல மொழிகளிலும் பரவ வேண்டும். இக் கொள்கை பண்டைத்தமிழர் பண்பாடுகளில் ஒன்றென்பதைத் தொல்காப்பியம் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

> சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும்—கலைச்
> செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்

என்று பாரதியாரைப் பாடும்படி தூண்டியது தமிழரின் இந்தப் பண்பாடுதான்.

> பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
> தமிழ் மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்

இது வழிநூல்களைப் பெருக்கி இலக்கியங்களை வளர்க்கும் வழியாகும்.

> இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள்
> தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்

இது முதல் நூல்களைப் பெருக்குவதற்கு எடுத்துக் காட்டும் சிறந்த முறையாகும்.

இவ்வாறு வழிநூல்களையும், முதல் நூல்களையும் வளர்த்துத் தமிழை இலக்கியங்கள் நிறைந்த சிறந்த மொழியாக்கவேண்டும் என்பது பாரதியார் கருத்து. இக்கருத்தும் தொல்காப்பியர் சொல்லியிருக்கும் கருத்தும் ஒத்து வருவதைக் காணலாம்.

தனித்தமிழ் அன்பர்கள் உலகப்போக்கைக் கவனிக்க வேண்டும். வளர்ந்திருக்கும் மொழிகளின் வரலாற்றையும் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். வளர்ந்துவரும் எந்த மொழிகளிலும் பிறமொழிச் சொற்கள் கலப்பது இயற்கை. இதைத் தடுக்க முயல்வது மொழி வளர்ச்சிக்கு முட்டுக் கட்டை போடுவதாகவே முடியும். இன்று வளர்ச்சியடைந்திருக்கும் எந்த மொழிகளைப் பார்த்தாலும் இவ்வுண்மை விளங்கும்.

பிறமொழிச் சொற்கள்

இலக்கியச் செல்வங்கள் நிறைந்திருப்பதாக எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படும் ஆங்கில மொழியிலே எத்தனையோ வேறு பல மொழிச் சொற்கள் இணைந்து விட்டன. ஆங்கிலேயர் எந்தெந்த நாடுகளிலே குடியேறி ஆட்சி புரிந்தார்களோ அந்தந்த நாட்டு மொழிச் சொற்களும் ஆங்கிலத்திலே கலந்திருக்கின்றன. இதனால் அம்மொழி அழிந்து சிதைந்து போய் விடவில்லை. வளர்ச்சியடைந்து வற்றாத இலக்கியச் செல்வத்தை ஈட்டியிருக்கின்றது. இந்த உண்மை தனித்தமிழ்க் காதலர்களின் கருத்திலே பதிய வேண்டும்.

தமிழ் மொழி தொல்காப்பிய காலத்திற்கு முன்னிருந்தே பிறமொழிச் செல்வங்களை ஏற்றுக் கொண்டே வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது. பிற மொழிச் சொற்கள் தமிழிலே கலக்கக் கூடாது என்ற எண்ணம் பண்டைத் தமிழரிடம் தோன்றியதே யில்லை. நாம் பல மொழியினருடன் கலந்து உறவாடும்போது அவர்களுடைய மொழியும் நமது

மொழியில் கலப்பது இயற்கை. இதுபோலவே பல்திறப் பட்ட நாகரிகமுள்ள மக்களுடன் சேர்ந்து பழகும் போது அவர்களுடைய நாகரிகமும், நமது நாகரிகமும் ஒன்றுபடு வதும் இயற்கை. பிற மொழிச் சொற்கள் நமது மொழி யிலே கலக்கக் கூடாது என்ருல் பிறமொழி பேசும் மக்க ளுடன் நமக்குத் தொடர்பே இருக்கக் கூடாது. உலகத்தி லிருந்தே நாம் பிரிந்து தனித்து விலகி நிற்கவேண்டும். இது நடக்குமா?

பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழிலே கலப்பதைப் பற்றித் தொல்காப்பியர் தெளிவாகக் கூறிவிட்டார். இயற் சொல், திரிசொல், திசைச் சொல், வடசொல் என்ற நான்கு வகைச் சொற்களும் செய்யுட்களிலே சேர்ந்து வரலாம் என்பது தொல்காப்பியர் கூற்று.

இயற்சொல் திரிசொல்
திசைச்சொல் வடசொல்லென்று
அனைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே
(தொ. சொ. எச்ச. 1)

"இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வட சொல் என்று சொல்லப்படும் அவைகளே செய்யுளில் சேர்க்கப்படும் சொற்கள்"

இச்சூத்திரத்திலே திசைச் சொல்லும், வடசொல்லும் செய்யுளிலே சேர்ந்து வரலாம் என்று கூறுவது குறிப்பிடத் தக்கது.

இயற்சொல் என்பது எல்லோருக்கும் பொருள் விளங் கும்படி வழக்கத்திலிருக்கும் சொற்கள்,

திரிசொல் என்பது பேச்சு வழக்கில் பெரும் பான்மை யாக வழங்காமல் இலக்கிய வழக்கிலே உள்ள சொற்கள், ஒரு சொல்லுக்குப் பல பொருள் உள்ள சொற்களும், ஒரே பொருளைக் குறிக்கும் பல சொற்களும் திரிசொற்களின் வகைகளாகும்.

திசைச்சொல் என்பது செந்தமிழ்நாட்டை அடுத்திருக்கும் பன்னிரண்டு நாடுகளிலும் வழங்கும் சொற்கள் என்று கூறுகிறார் தொல்காப்பியர்.

போக்கு வரத்து வசதிகள் குறைந்திருந்த பண்டைக் காலத்தில், தமிழர்கள் பக்கத்து நாடுகளுக்குத்தான் அடிக்கடி போய்வர முடியும். அந்த நாட்டு மக்களுடன் தான் அடிக்கடி பழகவும் முடியும். ஆகையால் பக்கத்து நாட்டு மொழிகளின் சொற்களையே திசைச் சொல் என்று குறித்தார். இக்காலத்தைப் போலத் தொல்காப்பியர் காலத்தில் உலக முழுவதும் சுற்றிவரக்கூடிய சாதனங்கள் இருந்திருந்தால் வேற்று நாட்டுச் சொற்களையெல்லாம் திசைச் சொற்கள் என்று தீர்மானமாகக் கூறியிருப்பார் அவர்.

வடமொழியும் தமிழும்

வடசொல் என்பது வடமொழிச் சொல். வடசொற்கள் தமிழிலே கலக்கும் போது, அவற்றின் உருவம் மாறும். வட மொழிச் சொற்களில் உள்ள வடமொழி எழுத்துக்கள் மறையும். தமிழ் எழுத்துக்கள் வடமொழி எழுத்துக்கள் மறைந்த இடத்தைநிரப்பும். அந்த வடமொழிச் சொற்களின் ஓசையும் தமிழோசையாக மாறும். இக் கருத்தைத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார்.

திசைச்சொல்—வடசொல் — என்று ஏன் தனித் தனியே சொல்லப்படவேண்டும் என்ற ஐயம் கிளம்பலாம். இதற்குக் காரணம் உண்டு. தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழுக்கும் வடமொழிக்குந்தான் அதிகத் தொடர்பிருந்தது. அக்காலத்தில் வடமொழியில் தான் சிறந்த இலக்கியங்கள் இருந்தன. தமிழர்கள் பலர் வடமொழிப் பயிற்சியுள்ளவர்களாயிருந்தனர். இதனால் வடசொற்கள் தாம் தமிழிலே மிகுதியாகக் கலந்து வரும் நிலைமையும், நிர்ப்பந்தமும் இருந்தன; திசைச் சொற்களைவிட வட சொற்களே மிகுதியாகத் தமிழிலே கலந்து வந்தன. ஆகையால் தான்

திசைச்சொற்களைத் தனியாகவும்—வடசொற்களைப் பற்றித் தனியாகவும் கூறினர்.

தமிழிலே பிறமொழிச் சொற்கள் கலக்கக் கூடாது என்ற பிடிவாதம் பழந்தமிழ் மக்களிடம் இருந்ததில்லை. இன்றியமையாத இடங்களிலே திசைச் சொற்களோ, வடசொற்களோ தமிழுடன் கலந்து வருவது மொழிவளர்ச்சிக்கு இடஞ்செய்யுமேயன்றித் தடை செய்யாது. இதுவே பழந்தமிழர் கருத்து.

பழந்தமிழ்ச் செல்வமாகிய தொல்காப்பியத்திலேயே பல வடசொற்கள் கலந்திருப்பதைக் காணலாம். திசை, பூதம், தெய்வம். பிண்டம், ஏது (ஹேது) பயம், மந்திரம், நிமித்தம், தாபதம், அவிப்பலி, அமரர், மங்கலம், மாயம், காரணம், கருமம், கரணம், அந்தம், அந்தரம், புதல்வன், வதுவைபதி, மாத்திரை, படலம். அதிகாரம், வைசிகன், ஞாபகம் இவைகள் எல்லாம் வட சொற்கள் என்று கருதப் படுகின்றன. இன்னும் பல வட சொற்களும் தொல்காப்பியத்தில் பலவிடங்களில் காணப்படுகின்றன. இன்றுள்ள தமிழ் நூல்களிலே தலைமையான நூல் என்று எண்ணப்படும் தொல்காப்பியத்திலேயே இவ்வாறு வடசொற்கள் கலந்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

தொல்காப்பிய காலத்தமிழர்கள் இலக்கியத்தை வளர்க்க மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் இன்றியமையாதவை என்று எண்ணினர்கள். மொழி வளர்ந்து செழிப்படைவதற்கு—பொருட் செல்வத்தைக் குவிப்பதற்கான சொற்செல்வம் பெருகுவதற்கு—வடமொழிச் சொற்களும் பிறநாட்டுச் சொற்களும் தமிழிலே கலப்பது தவறல்ல என்று கொண்டனர். அக்காலத்தில் மொழி வெறுப்போ, சாதி வெறுப்போ, இன வெறுப்போ தமிரிடம் சிறிதும் தலைகாட்டியதே இல்லை. இதனால் தமிழும் வளர்ந்தது ; தமிழரும் இன்பமும் புகழும் பெற்று வாழ்ந்தனர்.

22. தமிழ் நாட்டின் எல்லை

தொல்காப்பியம் தோன்றிய காலத்திலே தமிழ் நாட்டின் எல்லைகள் எவை ? தமிழ் நாட்டை அடுத்திருந்த நாடுகள் எவை ? இவைகளைத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்குத் தொல்காப்பியத்துள் தக்க ஆதரவொன்றும் அகப்படவில்லை.

தொல்காப்பியத்தின் சிறப்புப்பாயிரம் பனம்பாரனர் என்னும் புலவரால் பாடப் பட்டது. அது.

> வடவேங்கம், தென்குமரி
> ஆயிடைத்
> தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்து

என்று தொடங்குகிறது.

> வடக்கும் தெற்கும் குடக்கும் குணக்கும்
> வேங்கடம் குமரி தீம்புனல் பௌவம் என்று
> அந்நான் கெல்லை

என்று காக்கை பாடினியாரால் பாடப்பட்டதாக வழங்கும் பாடல் ஒன்றும் உண்டு.

இவைகளைக் கொண்டே தமிழ் நாட்டின் வடக்கெல்லை வேங்கடம் ; தெற்கெல்லை குமரி; மேற்கெல்லையும், கிழக்கெல்லையும் கடல்கள் என்று கூறிவருகின்றனர்.

தமிழ் இலக்கியங்களிலே அன்று தொட்டு இன்று வரையிலும் இவ்வாறே தமிழ் நாட்டின் எல்லையைக் குறித்து வருகின்றனர்.

இன்றும் தமிழ் நாட்டின் எல்லை இது தான் என்று சொல்லுவது பொருந்தாது. இன்று தமிழ் நாட்டின் எல்லை குறுகி விட்டது. மேலைகடற்கரைப் பகுதியிலே மலையாள

மும், கன்னட நாடும் தோன்றி விட்டன. வடபகுதியிலும் தமிழ்நாட்டின் எல்லையை ஆந்திரநாடு ஆக்கிரமித்து விட்டது. ஆகவே இன்று தமிழ் நாட்டின் எல்லை குறுகி விட்டது. ஒருநாட்டின் எல்லை குறுகுவதும் விரிவதும் இயற்கையாகும்.

தமிழ்நாட்டின் எல்லை, குறுகிப் பல நூறு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இதற்குத் தொல்காப்பிய உரையில் ஆதரவுண்டு. தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம் எச்சவியலில் தமிழ்நாட்டை அடுத்துள்ள நாடுகள் குறிக்கப் படுகின்றன. திசைச் சொல் இன்னதென்று விளக்கும் சூத்திரத்திலே இக் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

> செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்
> தம்குறிப்பினவே திசைச் சொற்கிளவி

என்பது திசைச் சொல்லை விளக்கும் சூத்திரம்,

" செந்தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த பன்னிரு நாடுகளிலும், தாம் குறித்த பொருளில் வழங்கும் சொற்கள், அதே, பொருளில் தமிழில் கலந்து வழங்கும் போது திசைச் சொல் என்று பெயர் பெறும் "

செந்தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு நாடுகள் பொங்கர்நாடு, ஒளிநாடு. தென்பாண்டிநாடு, குட்டநாடு குடநாடு, பன்றிநாடு. கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலைநாடு, அருவாநாடு, அருவா வடதலைநாடு என்று கூறுவர். இது சில உரையாசிரியர்களின் கூற்று. பாண்டி நாட்டைச் செந்தமிழ் நாடாகக் கொண்டு அதைச் சூழ்ந்துள்ள இந்தப் பன்னிரண்டு நாடுகளையும் கொடுந்தமிழ் நாடென்று எண்ணியவர்கள் கூறும் உரையிது, இது பொருந்தா உரையென்று மறுப்போரும் உண்டு.

இந்தப் பன்னிரண்டு நாடுகளும் தமிழ் நாட்டிலேயே இருப்பன. இவை தமிழ் வழங்கும் நாடுகள். தமிழர்

வாழும் நாடுகள். இந்த நாட்டுச் சொற்கள் திசைச் சொற்கள் அல்ல.செந்தமிழ் நாட்டைச் சூழ்ந்துள்ள வேற்று மொழிகள் வழங்கும் நாட்டுச் சொற்கள் தமிழிலே வந்து வழங்கும்போதுதான் அவைகளுக்குத் திசைச் சொற்கள் என்று பெயர்.

இவ்வாறு உரை கூறியிருக்கின்றனர் சில உரையாசிரியர்கள். இதுதான் பொருத்தமான உரை. இவர்கள் காட்டும் செந்தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு நாடுகளாவன :—குமரியாற்றின் தென் கரையிலே உள்ள பழந்திபம், கொல்லம், கூபகம், சிங்களம், சையமலைக்கு மேற்கேயுள்ள கொங்கணம், துளுவம், குடகம், குன்றகம். சையமலைக்கும் கிழக்கேயுள்ள கருநடம். வடுகம், தெலிங்கம், கலிங்கம், ஆகிய பன்னிரண்டு நாடுகள்.

பழந்திபம், கூபகம் இரண்டு நாடுகளும் கடலிலே மறைந்து விட்டதாகக் கருதுகின்றனர். கொல்லம்—மலையாள நாடு. சிங்களம்—இலங்கைத்திவு. கருநடம்—கன்னட தேசம். வடுகம்—தெலுங்கு நாடு. தெலிங்கம்—தெலிங்கானு. கலிங்கம்—கோதாவிரியின் வடக்கில் உள்ள நாடு.

கலிங்கத்தைத் தமிழ் நாட்டை அடுத்துள்ள நாடாகக் குறிப்பிட்டிருப்பதனுல் கோதாவிரி நதிவரையிலும் உள்ள கிழ்க்கடற்கரைப் பகுதி ஒரு காலத்தில் தமிழ் நாடாக இருந்தது என்று ஊகிக்க இடம் உண்டு.

"வடவேங்கடம் தென்குமரி" என்று தொடங்கும் பனம்பாரானுர் பாட்டு தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே தோன்றியதானுல் அதில் கூறப்படும் எல்லை சரியாக இருக்கலாம்; அப்பாடல் தொல்காப்பியர்க்குப் பின்னே தோன்றியதானுல், தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழ் நாட்டின் எல்லை எது என்று வரையறுத்துச் சொல்ல வழியில்லை. அதற்கான ஆதரவு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை.

23. பழக்க வழக்கங்கள்

இதற்கு முன் கூறப்பட்டவை

1. தொல்காப்பியம் செந்தமிழ் மொழியின் சிறந்த இலக்கண நூல்; தொல்காப்பியர் என்ற புலவரால் அது இயற்றப்பட்டது.

2. இன்றுள்ள தமிழ் நூல்களிலே காலத்தால் முற்பட்ட நூல் தொல்காப்பியந்தான்.

3. தொல்காப்பியம் வழிநூல்; அதற்கு முதல்நூல் அகத்தியமாகும்.

4. எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்னும் முப்பகுதிகளைக் கொண்டது தொல்காப்பியம். இலக்கணத்தை மூவகையாகப் பிரித்துக் கூறுவதே பழந்தமிழர் முறை.

5. மக்கள் வாழ்வு அகவாழ்வு, புறவாழ்வு என இருவகைப்படும். அகப்பொருளிலே அகவாழ்வைப்பற்றியும் புறப்பொருளிலே புறவாழ்வைப்பற்றியும் சொல்லப்படுகின்றன.

6. பழந்தமிழர் மணமுறை களவு, கற்பு என்று இருவகைப்படும். களவுமணம் இல்லாமல் கற்புமணம் நடைபெறுவதில்லை. பழங்காலத்தமிழர்களிடம் திருமணச் சடங்குகள் எவையும் இருந்ததில்லை. பிற்காலத்திலேதான் சடங்குகள் செய்யும் வழக்கம் உண்டாயிற்று. பலதார மணம் பழந்தமிழ் நாட்டில் உண்டு.

7. ஆண்கள் உயர்ந்தவர்கள்; பெண்கள் தாழ்ந்தவர்கள். ஆணுக்கிருந்த உரிமை பெண்ணுக்கு இருந்ததில்லை. பெண்கள் அடிமைகளாகவேயிருந்தனர்.

8. அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற நால்வகைப் பிரிவுகளும் தமிழ் மக்களிடம் இருந்தன. இவைகளைத்தவிர இன்னும் பல பிரிவுகளும் இருந்தன. சாதிப்பிரிவுகள் தமிழரிடம் தாமாகவே தோன்றியவை.

9. நிலத்தலைவன், விவசாயி என்ற பிரிவுகளும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் நிலைத்திருந்தன. அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற நால்வகையினருள்ளும் நிலக்கிழவர்கள் இருந்தனர்.

10. நிலத்தலைமை காரணமாகவே உயர்வு தாழ்வுகள், ஆண்டான் அடிமை முறைகள் தோன்றின.

11. பார்ப்பார் என்பவர்கள் வேறு; அந்தணர் என்பவர்கள் வேறு; இரு பிரிவினரும் தமிழர்களேதாம்.

12. தொல்காப்பியர் காலத்திலே வடமொழி வேதங்களைத் தமிழர் படித்திருந்தனர்.

13. உலகம் பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையால் உண்டானது.

14. பல தெய்வ வணக்கம் தமிழர்களிடம் இருந்தது. சூரியன், சந்திரன், அக்கினி முதலியவைகளையும் தமிழர்கள் தெய்வங்களாக வணங்கி வந்தனர்.

15. விக்கிரக வணக்கம் தமிழ்நாட்டில் உண்டு. இதுவே சிற்பக்கலைவளர்ச்சிக்குக் காரணம்.

16. தொல்காப்பியர் காலத்தில் உள்ள மதம் இன்னதென்று கூறமுடியாது. தமிழர்கள் உயிர்வேறு, உடல் வேறு என்று நம்பினர். ஊழ்வினையிலும் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டு.

17. தமிழகத்திலே இசை, நாடகம்போன்ற கலைகள் வளர்ந்திருந்தன. தமிழர்கள் சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலைகளில் சிறந்திருந்தனர். வாத்தியங்களைச் செய்தமைக்கும் கலை

யிலும் வல்லவர்கள்; ஆயுதங்கள் செய்தல், அணிகள் செய்தல், வாகனங்கள் அமைத்தல், நெசவு நெய்தல் ஆகிய தொழில்களும் அவர்களுக்குத் தெரியும்.

18. தேர்ப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படை ஆகிய நால்வகைப் படைகளும் தமிழ் நாட்டில் இருந்தன. கப்பல்கட்டும் தொழிலும் தமிழர்களுக்குத் தெரியும்

19. தமிழர்கள் போரின் கொடுமையை உணர்ந்திருந்தனர். ஆக்கிரமிப்புப் போரைப் பெரும்பாலான தமிழர்கள் விரும்பவில்லை. அவர்கள் செய்த போர்கள் பெரும்பாலும் தற்காப்புப்போர்கள்தாம். ஆயினும் போர்வெறி கொண்டவர்களும் தமிழ்நாட்டில் இருந்தனர்.

20. தொல்காப்பிய காலத்திலே வழங்கிய எழுத்துக்கள் சிலவற்றின் உருவங்கள் இப்பொழுது மாறியிருக்கின்றன. எழுத்து மாற்றம்—அதாவது எழுத்துச் சீர்திருத்தம் தமிழர் பண்பாட்டுக்கு விரோதமானதன்று.

21. பிறமொழியில் உள்ள சிறந்த இலக்கியங்களைத் தமிழில் பெயர்த்தெழுதுவது, தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஏற்றதாகும். சிறந்த குறிக்கோளையுடைய நூல்களே இலக்கியங்கள். தமிழிலே வடமொழிச் சொற்கள் கலந்தால் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சி தடைப்படும் என்பது தவறு.

22. தொல்காப்பிய காலத்தில் தமிழ்நாட்டின் எல்லை எது என்பதைப்பற்றித் திட்டமாகச் சொல்ல முடியாது. தமிழ்நாட்டின் எல்லை ஒரேவிதமாக இல்லாமல், நீண்டும், சுருங்கியும் இருந்தது என்று கருத இடமுண்டு.

இவைகளைப்பற்றியே இதற்கு முன்னுள்ள பகுதிகளில் விரிவாக விளக்கப்பட்டன. இவைகளால் தொல்காப்பியர்காலத்தில் இருந்த தமிழ்நாட்டின் நிலைமையை ஒருவாறு தெரிந்து கொள்ளலாம். அக்காலத்தில் இருந்த

பல பழக்க வழக்கங்களைப்பற்றிக் கீழ்வரும் இப்பகுதியிலே சுருக்கமாகக் கூறப்படுகின்றது.

நம்பிக்கையும் செயலும்

1. பண்டங்களை அளப்பதற்கான மரக்கால், படி, நாழி போன்ற அளவு கருவிகள் பண்டைத்தமிழர்களிடம் இருந்தன.

பண்டங்களை நிறுப்பதற்கான துலாக்கோல் போன்ற கருவிகளும், நிறையைக் காட்டும் படிக்கல்போன்றவை களும் அக்காலத்தில் இருந்தன.

நூறு, ஆயிரம், பதினுயிரம், நூருயிரம் என்னும் எண்ணல் முறைகளையும் தொல்காப்பியத் தமிழர்கள் அறிந்திருந்தனர்.

பண்டங்களை எண்ணவும், நிறுக்கவும், அளக்கவும் அறிந்தவர்களே நாகரிகமுடைய மக்கள். தொல்காப்பிய காலத்திற்கு முன்பே தமிழர்கள் விவசாயிகளாகவும், பண்டங்களை உற்பத்தி செய்பவர்களாகவும், வாணிகம் செய்பவர்களாகவும் இருந்தனர். ஆதலால் அவர்களுக்கு எண்ணவும், நிறுக்கவும், அளக்கவும் தெரிந்திருந்ததில் ஆச்சரியம் இல்லை.

2. தொல்காப்பிய காலத் தமிழர்களுக்கு மந்திரத்திலே நம்பிக்கையுண்டு. இப்பொழுதும் யாருக்கும் மந்திரச் சொற்களுக்குப் பொருள் தெரியாது. அக் காலத்திலும் பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்ட பொருள் தெரியாத சொற்களையே மந்திரங்கள் என்று மக்கள் நம்பினர்.

நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழிதானே மந்திரம் என்ப

[தொ. பொ. செய்.171]

" பெரியோர்களின் கட்டளையால் தோன்றுகின்ற பொருள் மறைந்த மொழிகளையே மந்திரம் என்று கூறுவர் "

3, நல்லநாள், கெட்டநாள் பார்க்கும் வழக்கம் தமிழரிடம் இருந்தது.

மறைந்த ஒழுக்கத்து ஓரையும் நாளும்
துறந்த ஒழுக்கம் கிழவோற்கில்லை

(தொ. பொ. கள. 45)

" களவுமணம் நிகழுங் காலத்திலே கெட்ட ராசியிலும் கெட்ட நாளிலும் காதலியுடன் சோரமல் இருக்கும் ஒழுக்கம் தலைவனிடம் இல்லை."

நல்ல ராசி, தீய ராசி, நல்ல நாள், கெட்ட நாள் எந்த நாளிலும் களவுமணம் நடந்து கொண்டுதான் இருக்கும். கற்பு மணத் தம்பதிகள் தீய ராசியிலும், தீய நாளிலும் ஒன்றுசேர மாட்டார்கள்.

4. நாள் பார்ப்பதோடு சகுனம் பார்க்கும் வழக்கமும் தமிழர்களிடம் உண்டு.

நாளும் புள்ளும் பிறவற்றின் நிமித்தமும்

[தொ. பொ. புற. 30]

" நாளாலும் பறவைகளாலும், பிற பொருள்களாலும் உண்டாகும் காரணங்களும்"

5. மாண்ட கணவனுடன் மனைவி உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கமும் பழந் தமிழர்களிடம் உண்டு. இதனைப் பாலை நிலை என்று கூறுகிறுர் ஆசிரியர்.

நல்லோள் கணவனொடு நளியழற்புகீஇச்
சொல்லிடையிட்ட பாலை நிலையும்

[தொ. பொ. புற. 19]

" கற்புடைய மனைவி தன் கணவனோடு உடன் கட்டை ஏறப் போகும்போது, அதை வேண்டாம் என்று சொல்லி விலக்குவாரோடு எதிர்த்துக் கூறும் பாலை நிலையும் " என்பதனாற் காணலாம்.

6. இல்லறம் நடத்துவோர்க்குப் பல கடமைகள் உண்டு. அவைகளில், அந்தணர், அறிஞர், தேவர்கள் இவர்களை வணங்கி வழிபாடு செய்வதும் அவர்கள் கடமையாகும்.

அந்தணர் திறத்தும், சான்றோர் தேஎத்தும்
அந்தமில் சிறப்பிற் பிறர் பிறர் திறத்தினும்
ஒழுக்கங் காட்டிய குறிப்பினும்

(தொ. பொ. கற்பு. 5)

" அந்தணர்மாட்டும், அறிஞர்களிடத்தும், தேவர்கள் பாலும் நடந்துகொள்ளும் முறையைக் காட்டும் குறிப்பினும் " என்பதனால் காணலாம்.

7. இல்லறத்தை நடத்தும் பெரும் பொறுப்பை இல்லாள் தலையிற் சுமத்தினர் பழந் தமிழர். இல்லறத்தை இனிது நடத்துவதற்கேற்ற செல்வத்தைச் சேர்ப்பது ஆண்களின் பொறுப்பாக அமைத்தனர். ஆண் பெண் இருவருள் பெண்களுக்கே பொறுப்பு மிகுதி.

" பெற்றோரும் மற்றோரும் கற்பித்த நல்லுரைகளை மறவாது பின்பற்றுதல். காதலனிடம் அன்பு காட்டுதல். நல்லொழுக்கத்துடன் நடந்து கொள்ளுதல். இளகிய நெஞ்சுடன் பொறுமை காட்டுதல். இரகசியங்களை ஒருவர்க்கும் உரைக்காமல் உள்ளத்திலேயே நிறுத்தி வைத்துக் கொள்ளுதல். இயன்றவாறு விருந்தினர்களை உபசரித்தல். தன்னைச் சூழ்ந்திருப்போரையும், சூழ்ந்திருக்கும்

பொருள்களையும் பாதுகாத்தல், இவைகள் எல்லாம் இல்லாளுக்கு வேண்டிய இன்றியமையாத குணங்கள்."
இதுவே சிறந்த கற்பாகும். இதனை

கற்பும், காமமும், நற்பால் ஒழுக்கமும்
மெல்லியல் பொறையும், நிறையும், வல்லிதின்
விருந்து புறந்தருதலும், சுற்றம் ஓம்பலும்,
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்.

[தொ. பொ. கற்பு. 11]

என்ற சூத்திரத்தால் காணலாம். இதில் "வல்லிதின் விருந்து புறந்தருதல்" என்று கூறியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. விருந்தினர் வேறு: சுற்றத்தார் வேறு. சுற்றத்தார் தன்னைச் சூழ்ந்திருப்பவர்கள், விருந்தினர் முன்பின் அறியாத புதியவர்கள். தமது இல்லத்திற்கு வந்த புதியவர்கள் யாராயிருந்தாலும், அவர்கள் தம் நாட்டவராயினும், பிற நாட்டவராயினும் அவர்களை வரவேற்று உபசரிக்கும் வழக்கம் பண்டைத் தமிழர்களிடம் குடிகொண்டிருந்தது. இதனால் "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்ற பரந்த மனப்பான்மை படைத்தவர்கள் தமிழர்கள் என்பதை அறியலாம்.

8. பெற்றோரின் குணம் பிள்ளைகளுக்கும் உண்டு. இதை இப்பொழுதும் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். இக் குணம் பழக்கத்தினால் உண்டாகிறதா? பிறவிலேயே தோன்றுகிறதா? இது ஆராய்ச்சிக்குரியது. பழக்க வழக்கங்களும், சுற்றுச் சார்பும், சூழ் நிலையுமே ஒருவருடைய நடத்தைக்கும் குணத்திற்கும் காரணம் என்பதே அறிஞர் கொள்கை. ஆனால் குழந்தைகளின் குணம் எப்படி யிருந்தாலும், அவர்களின் உருவம் தாயைப் போலவோ, தந்தையைப் போலவோ, அல்லது பாட்டன் பாட்டியைப்

போலவோ அமைந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். தந்தையின் குணம் மகனுக்கும் உண்டு என்பதே பழந் தமிழர் கொள்கை. இதனை "தந்தையர் ஒப்பர் மக்கள்" (தொ. பொ. கற்பு. 7) என்ற பகுதியால் அறியலாம்.

9. மனைவி மக்களைத் துறந்து தனித்துறையும் துறவறம் என்பது பழந் தமிழர்களிடம் இருந்த வழக்கமல்ல. இத்தகைய "சந்நியாசம்" பழந்தமிழ் நாட்டில் இல்லை. தமிழர்களின் துறவற முறை வேறு.

தமிழர்கள் காம உணர்ச்சி மறைந்துபோன கடைசிக் காலத்தில்தான்—அதாவது இல்லற இன்பத்தைப் பூரணமாக அனுபவித்த பிறகுதான்—துறவறத்தை மேற் கொள்ளுவர். கணவனும், மனைவியும் தம்மைப் பாதுகாக்கும் மக்களோடும், நன்னெறியில் ஒழுகும் சுற்றத்தாரோடும் சேர்ந்து வாழ்ந்தே சிறந்த செயல்களைச் செய்வார்கள். இது தான் இல்லறத்திற்குப் பிறகு பின்பற்றப்படும் துறவற வாழ்வாகும். இதனை

காமம் சான்ற கடைக்கோட் காலை,
ஏமம்சான்ற மக்களொடு துவன்றி,
அறம்புரி சுற்றமொடு, கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே.

(தொ. பொ. புற. 51)

என்பதனுல் அறியலாம். இதுவே தமிழர்கள் பின்பற்றி வந்த துறவற வாழ்வு. தன்னலந் துறந்து பிறர் நலத்துக்காக உழைக்கும் தூய வாழ்வே துறவறம் என்பதை இதனுல் அறியலாம்.

10. இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்னும் முக்காலங்களிலும் குற்றங் குறைகள் ஏற்படாமல் அற நெறியிலே வாழ்ந்த அறிஞர்கள் பலர் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தனர்.

(தொ. பொ. புற. 16)

11 உணவிலே ஆசையின்மை. நீரிலே விருப்பம் இன்மை. வெப்பம் பொறுத்தல். குளிர்ச்சியைத் தாங்குதல். அமைதியான இடத்தைத் தேடிக் கொள்ளுதல். யோகாசன முறையில் அமர்தல்: உண்ணும்போது உரையாடாமை. மவுனமா யிருத்தல். இந்த எண் வகைப் பயிற்சிகளையும் உடைய தவசிகளும் தமிழ் நாட்டில் இருந்தனர்.

12. செல்வமுடையவன் தன் செல்வத்தால் வறியோரின் துயரைப் போக்க வேண்டும். இதுவே அவன் கடமை. பிறருக்கு உதவி செய்யாமல் தமக்காகமட்டும் பொருளீட்டி வாழ்ந்த தந்நலக்காரர்கள் மக்களால் பழிக்கப் பட்டனர். அறிஞர்களாலும் புலவர்களாலும் வெறுக்கப் பட்டனர்.

கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தலும்

[தொ. பொ. புற. 29]

என்பதனால் இந்த உண்மையைக் காணலாம்.

13. மக்கட் சமுதாயத்திலே உயர்வு தாழ்வு ஏற்படுவதற்கான காரணங்களில் முதற் காரணம் செல்வந்தான். செல்வம் உடைய மக்களே சிறந்தவர்களாகக் கருதப் பட்டனர். செல்வமற்ற வறியவர்கள் தாழ்ந்தவர்களாக எண்ணப்பட்டனர். உள்ளவர் உயர்ந்தோர். இல்லாதவர் இழிந்தோர். இந்த நீதி தொல்காப்பிய காலத்திலே நிலவியிருந்தது. (தொ. பொ. அக. 44)

14. தமிழர்கள் புகழுடனும் மானத்துடனும் வாழ்வதையே சிறந்த வாழ்க்கையெனக் கொண்டனர்.

(தொ .பொ. அக. 44)

15. போர்க்களத்திலே வெற்றி பெற்ற வீரர்களுக்கும், படைத் தலைவர்களுக்கும் மன்னர்கள், பட்டமும்,

பரிசும் அளித்துப் பாராட்டுவார்கள். ஒரு நாட்டையே அவர்களுக்குப் பரிசாகக் கொடுப்பதும் உண்டு; ஒரு ஊரையோ, பல ஊர்களையோ இனமாக வழங்குவதும் உண்டு. ஏனதி, காவிதி போன்ற பட்டங்கள் கொடுப்பதும் உண்டு. இவைகள் அவரவர்கள் ஆற்றிய வீரச் செயல்களுக்கு ஏற்றவாறு வழங்கப்படும். இப் பரிசையும், பட்டத்தையும் **மாராயம்** என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகிருர் தொல்காப்பியர்.

மாராயம் பெற்ற நெடுமொழியானும்

(தொ, பொ. புற. 7)

அரசனிடம் மராயம் பெற்றதனுல் புகழ்ந்து பேசப்படும் சொல்லாலும்'' இது இவ் வழக்கத்தை விளக்கும்.

16. போர் செய்யப் புறப்படும் வேந்தன், குறித்த நேரத்திலே புறப்படுவதற்குத் தாமதமானுல், குறித்த நல்ல நேரத்திலே தன் குடையையும் வாளையும் ஊருக்குப் புறத்தே அனுப்பி வைப்பான். இதனை

குடையும் வாளும் நாள்கோள் (தொ. பொ. புற. 69)

என்பதனுல் காணலாம்.

17. "நான் நினைக்கும் காரியம் நிறைவேறினுல் உனக்கு இன்னது செய்வேன்" என்று தெய்வத்தை வேண்டிக்கொள்ளும் வழக்கம் பழந் தமிழர்களிடம் இருந்தது. இதைப் பிரார்த்தனை என்றும், வேண்டுதல் என்றும், நேர்த்திக் கடன் என்றும் இக்காலத்தினர் இயம்புவர். தொல்காப்பியம் இதைத் **தெய்வக் கடம்** என்று குறிப்பிடுகிறது. (தொ. பொ. கற். 9)

18. போர்க்களத்திலே புகுந்து நிற்கும் படை வீரர்கள், தாங்கள் இன்ன அரசன் படை வீரர்கள் என்பதைக்

காட்டுவதற்காக, அவர்கள் தங்கள் அரசர்களுக்குரிய மலர் மாலைகளை அணிந்து நிற்பார்கள்.

(தொ. பொ. புற. 63)

19. "கூற்றுவன் வரும்நாள் இன்னதென்று குறிப்பிட்டுரைக்க முடியாது. அவன் எப்போதாயினும் வருவான். உயிரைக் கவர்ந்து செல்வான். ஆதலால் வாழ் நாள் உறுதியன்று. இப்பொழுதே நல்லன செய்யுங்கள். நாளைக்குப் பார்க்கலாம் என்று தள்ளி வைக்காதிர்கள்" என்று அறிஞர்கள் நல்லுரை வழங்குவார்கள்.

20. வயது முதிர்ந்தவர்கள், இளைஞர்களுக்கு முதியவர்களைச் சுட்டிக் காட்டுவார்கள். அவர்களைப் போல நீங்களும் பழுத்து முதிர்ந்த கிழவர்களாகி விடுவீர்கள்; ஆதலால் இளைஞர்களா யிருக்கும் இப்பொழுதே நல்ல காரியங்களைச் செய்து புகழ்பெற்று வாழுங்கள்; என்று சொல்லுவார்கள்.

21. மனைவியை இழந்த கணவன் மறுமணம் செய்து கொள்ளாமல் வாழ்வானாயின் அவனுடைய நிலையைத் தபுதார நிலை என்று கூறுவர். தாரமிழந்தான் தபுதாரன். ஆனால், மனைவியை இழந்தவன் தபுதாரனாகத்தான் வாழ வேண்டும் என்ற கட்டாயமில்லை.

காதலனை இழந்து தனித்து வாழும் மனைவியின் நிலையைத் தாபத நிலை என்று கூறுவர். கணவனை இழந்த மனைவி மறுமணம் செய்து கொள்ளாமல் தவம் செய்து கொண்டிருப்பாள். உடன்கட்டை ஏறாத மனைவி தவஞ் செய்து வாழ்தல் அக்கால வழக்கம். தவம் செய்வோள் தாபதியாவாள்.

22. போர் நின்றவுடன் பெண்கள் போர்க்களத்திலே புகுவர். எதிரிகளின் வேற்படைகளால் தாக்கப்

பட்டு இறந்து கிடக்கும் தங்கள் கணவன்மார்களின் உடம்பைத் தேடியெடுத்து வைத்துக்கொண்டு வாய்விட்டு அழுவார்கள்.

23. போர்க்களத்திலே மாண்டு போன வீரனுடைய உடம்பை நடுவிலே போட்டு, அதைச் சுற்றிலும் பெண்கள் உட்கார்ந்து கொண்டு ஒப்பாரி வைத்து அழுவார்கள். ஒப்பாரி பண்டைத் தமிழர் வழக்கம்.

24. “ உன் மகன் போர்க்களத்திலே எதிரிகளுடன் இறுதி வரையிலும் எதிர்த்து நின்று சண்டையிடவில்லை. எதிரிகளுக்கு அஞ்சிப் புறமிட்டு ஓடி விட்டான் ” என்று யாரேனும் ஒருவர், ஒரு போர் வீரனுடைய அன்னையிடம் கூறிவிட்டால்போதும். உடனே அவள் ஆத்திரமடைவாள். இது உண்மையானால் நான் தற்கொலை செய்து கொள்ளுவேன் என்று சூளுரைப்பாள். போர்க்களத்திற்கு ஓடுவாள். தன் மகன் உடம்பைத் தேடுவாள். அவன் எதிரிகளின் வாளுக்கோ, வேலுக்கோ இரையாகி இறந்து கிடந்தால் “ ஈன்ற ஞான்றினும் ” மகிழ்ச்சி யடைவாள். இன்றேல் — அவன் புறமிட்டோடியது உண்மையானால் - தற்கொலை செய்து கொள்ளுவாள்.

இவைகளைத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரப் புறத்திணையியல் 77-வது சூத்திரத்திலே காணலாம்.

25. தாங்கள் பிறந்தநாளிலே வெள்ளாடையணிந்து யாருக்கும் துன்பம் செய்யாமல் தான தருமம் செய்வது தமிழ் வேந்தர்களின் வழக்கமாகும்.

26. தாங்கள் அரியணையேறி முடி சூட்டிக்கொண்ட நாளைக் கொண்டாடும் வழக்கமும் தமிழ் வேந்தர்களிடம் இருந்தது.

இவைகளைத் தொ. பொ. புறத்திணையியலின் 87-வது சூத்திரத்திலே காணலாம்.

27. வானுலகில் வாழ்வோர் வானவர்கள். அவர்கள் உண்ணும் உணவு அமிர்தம். அது மிகவும் சுவையுடையது. இந்த நம்பிக்கை தமிழர்களிடம் இருந்தது.

28. குழந்தை பிறந்த சில நாட்கள் கழிந்து அக்குழந்தையின் பொருட்டுச் சில சடங்குகள் செய்வர். அப்பொழுது குழந்தையின் நல் வாழ்வைக் கருதிப் பெரியோர்களை உபசரிப்பார்கள். தேவர்களையும் வேண்டிக் கொள்ளுவார்கள்.

29. பொருள் தேடும்பொருட்டோ, போர் செய்யும் பொருட்டோ, தூதனுகவோ போர் வீரனுகவோ, சென்று வெற்றியுடன் திரும்பிவந்த தலைவனை அவனுடைய மனைவிமார்களும், மக்களும், சுற்றத்தார்களும், மாலையிட்டு, வரவேற்று மகிழ்ச்சி யடைவார்கள்.

இவைகளைத் தொ. பொ. கற்பியலின் ஐந்தாவது சூத்திரத்தால் அறியலாம்.

30. ஆண்மகன் பரத்தையர்களுடன் கூடி வாழும் வழக்கத்தைக் கொடுமையான வழக்கம் என்று கூறுகின்ருர் தொல்காப்பியர். ஆண் மக்களின் இவ்வழக்கத்தைப் பெண்களும் கண்டித்தனர். மனைவிமார்களும் இவ்வழக்கமுடைய கணவன்மார்களை வெறுத்தனர். இது ஒழுக்கத்திற்கு முரணுனது என்பதே தொல்காப்பியர் கருத்து, ஆதலால் கொடுமை ஒழுக்கம்என்று இதற்குப் பெயர் சூட்டியுள்ளார். (தொ. பொ. புற. 6)

31. மக்களுக்குப் பயனளிக்கும் இலக்கியங்களைப் புதிய பாடல்களிலே இயற்றுவது தவருகாது. "பழைய

இலக்கணத்தைப் பின்பற்றி எழுதப்படும் பாடல்கள் தாம் சிறந்தவை; புதிய முறையிலே எழுதப்படும் பாடல்கள் பழய இலக்கணத்திற்கு எதிரானவை; அவைகளைப் பாடல்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ள முடியாது'' என்று கூறுவோர் சிலர் உண்டு, இதைத் தொல்காப்பியம் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. சிறந்த செய்திகளை எளிதிலே மக்கள் புரிந்து கொள்ளும்படி புதிய பாடல்களிலே நூல்கள் இயற்றலாம். இது இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற வழியுமாகும். இம்முறையைத் தொல்காப்பியர் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார். இப்படிப் புதிதாக எழுதப்படும் பாடல்களுக்கு விருந்து என்று பெயர் சொல்லுகிறார்.

விருந்தே தானும்
புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே

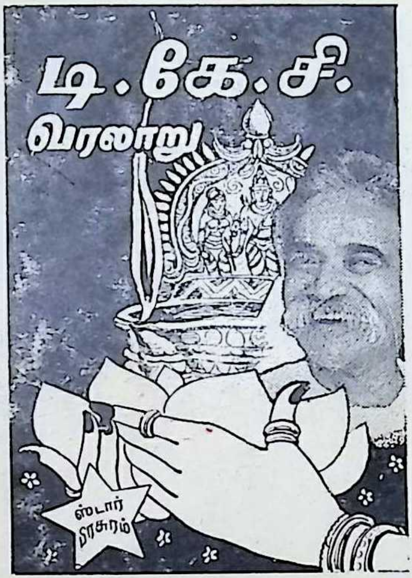
(தொ. பொ. செய். 231)

''விருந்தாவது புதிய பொருள்களைப் புதிய வகையிலே எழுதப்படும் பாடலுக்குப் பெயராகும்.''

இதுவரையிலும் கூறியவைகளைக் கொண்டு தொல்காப்பியர் காலத்திலே தமிழர் வாழ்வு எவ்வளவு தலை சிறந்திருந்தது என்பதைக் காணலாம். தொல்காப்பிய காலத் தமிழர்கள், வகுப்பு வெறியற்றவர்கள்; மொழி வெறியற்றவர்கள். அவர்களிடையிலே ஒழுக்கத்தால், தொழில்களால் உயர்வு தாழ்வுகள் ஏற்பட்டிருந்த போதிலும் எல்லோரும் ஒற்றுமையுடன் ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்தனர். நடு நிலையிலிருந்து தொல்காப்பியத்தைப் படிப்போர் இந்த உண்மைகளைக் காணலாம்,

பிழையும், திருத்தமும்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
22	2	ஆட்டுகளுக்கு	ஆண்டுகளுக்கு
29	3	வேற்றமை	வேற்றுமை
34	4	பாலைத்	பாலை
66	30	வர்கள்	இவர்கள்
70	5	விினைவலர்	வினைவலர்
90	6	செலவழங்கு	செலவழுங்கு
90	7	பார்ப்பார்குரிய	பார்ப்பார்க்குரிய
107	12	தமிர்களின்	தமிழர்களின்
135	5	பான்மையுமே	பான்மையையுமே

டி.கே.சி.
வரலாறு
ஸ்டார்
பிரசுரம்